CAROLYN WEAVER
Destine furtunoase
ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de CECILIA IONESCU

Capitolul 1

Pe palierul adâncit în penumbră, Neal se lupta cu broasca. După mai multe încercări, reuşi în sfârşit să introducă cheia şi uşa cedă. Holul era îngrozitor de întunecat. Incapabil să suporte această obscuritate, apăsă imediat pe întrerupător.

Detesta aceste întoarceri solitare. Pe drumul spre bucătărie, aprinse peste tot, oprindu-se chiar în salon pentru a porni televizorul. De acum, era singurul mod de a face să răsune o voce în această casă pustie.

Aruncând o privire la ceas, văzu că se apropia ora ultimelor informaţii. Şi astăzi lucrase târziu.

Deschise morocănos frigiderul şi scoase în mod reflex o bere, apoi puse la încălzit mâncarea la microunde. Va cina singur, ca în fiecare seară, de trei luni. Scoţând capacul sticlei de bere, se întoarse fără elan în salon şi se aşeză, în faţa televizorului. Acesta, cu o masă simplă din lemn şi un fotoliu din piele crăpată, constituiau singurul mobilier din încăpere. Cu berea în mână, Neal se uită în jurul său cu o privire obosită.

Salonul acesta devenise glacial. Oare de ce nu cumpăra o lampă? Şi un covor? Parchetul, gol, oglindea imaginea palidă a plafonierei. Cu un oftat, bău o lungă înghiţitură de bere. Ar face de asemenea bine să vândă casa. Acum, nimic nu-l mai reţinea aici.

Cu capul rezemat de spătarul fotoliului vechi revăzu serile alături de Barbara, legănaţi de opere italiene în faţa unui foc care trosnea şi inima i se strânse.

Oare i se mai întâmpla să se gândească la el? Ea regreta trecutul?

Cu iritare, Neal alungă aceste imagini deprimante şi îşi termină berea. Pe viitor, o va bea singur în fiecare

seară. Asta făcea parte din ultimele sale plăceri. În faţa lui, pe ecranul televizorului, defilau imagini care nu-l interesau. Puţin îi păsa de ele. Puţin îi părea de toate. Era obosit.

Primăvara, cu vremea instabilă şi riscul sporit de tornade, era întotdeauna cea mai intensă perioadă de muncă în laborator. Noul program de studii ale acestor pâlnii mortale, care măturau atât de frecvent câmpiile din Oklahoma sau din Texas, cerea un angajament total. În asemenea măsură, încât deseori se afla în lipsă de personal. Dacă cererea lor de subvenţie pe lângă Fundaţia Naţională pentru Ştiinţă avea succes, vor putea angaja un cercetător şi asta le-ar permite să împartă sarcinile.

Nu că această activitate excesivă îi displăcea. De la plecarea Barbarei, se refugiase deseori în muncă pentru a evita să insiste asupra lui însuşi.

Prezentarea de la „Channel Eight” anunţa ştirile şi Neal se îndreptă, atent. Detesta stilul ademenitor al acestui canal, dar pentru nimic în lume n-ar fi ratat buletinul său meteorologic. În timp ce un prezentator anunţa venirea lui Sally Storm, îşi puse sticla de bere pe jos şi-şi încrucişă cu nervozitate mâinile.

Oare ce va mai inventa în această seară pentru a-şi prezenta buletinul? în ajun, se adresase telespectatorilor de la bordul unui aerostat cu aer cald. Alaltăieri, îşi cântase previziunile în duet cu miss Oklahoma junior, în vârstă de şase ani.

„Channel Eight” părea să nu aibă decât un scop: să facă audienţă. Şi aşa-zişii jurnalişti ai săi îl vexau pe Neal. Cu excepţia lui Sally Storm.

Prin graţia sa, aceasta îşi salva rubrica de ridicol. Nu era doar frumoasă, avea şi un farmec irezistibil, prin modul de a înclina capul, când zâmbea, de a miji ochii, de a se adresa publicului cu vocea sa suavă. Silueta sa cu membre lungi apăru pe ecran şi Neal îşi împinse fotoliul mai în faţă.

De o eleganţă simplă, tânăra femeie era îmbrăcată într-un taior bleumarin a cărui vestă răscroită în formă de V lăsa să se ghicească forma pieptului rotund. Cu uşurinţă

şi volubilitate, prezenta harta Statelor. Oare ce culoare de ochi avea? Albaştri? Verzi? Neal ar fi fost incapabil să spună. Aveau transparenţa unei lagune. Părul castaniu-roşcat, uşor ondulat se agita în jurul feţei.

Şi când zâmbea, făcea gropiţe adorabile în obraji.

Lui Neal i se părea imposibil să fie la fel de frumoasă în realitate.

— În seara aceasta avem un invitat de marcă, un câine foarte special

Se întrerupse, misterioasă, apoi exclamă:

— Doamnelor şi domnilor, daţi-mi voie să vă prezint mascota echipei noastre de baschet de la universitatea din Oklahoma, care trebuie să întâlnească mâine seară universitatea din Missouri la Lloyd Noble Arena, Top Daug!

Ţopăind, câinele mic, care purta o umbrelă, intră în câmpul camerei de luat vederi şi se ghemui nerăbdător lângă Sally Storm. Cu un hohot de râs, tânăra femeie îl sărută. Imediat, câinele începu să urle ca lupul din Tex Avery.

Iritat de această desfăşurare de prostie, Neal ridică ochii spre cer.

— Şi acum, puţină seriozitate, Top Daug, reluă Sally. Spune-ne mai curând cum va fi vremea mâine.

Ascultătoare, mascota deschise umbrela sub care apăru un 60%, cu caractere negre.

— Exact, Top Daug! exclamă tânăra femeie, cu un hohot de râs. Într-adevăr, există şaizeci la sută şanse să fiţi obligaţi să vă scoateţi umbrelele mâine dimineaţă. Temperaturile vor scădea…

În ciuda interesului pe care-l avea pentru această fată, Neal nu mai putu suporta mult timp aceste nerozii şi schimbă canalul, prinzând exact la timp buletinul meteorologic de la CBS. Un bărbat de vârstă mijlocie, în costum de culoare închisă şi cu înfăţişare austeră, arăta o fotografie satelit a regiunii. Neal aprecia acest mod sobru şi eficace de a prezenta buletinul meteorologic. În acest caz, oare de ce se încăpăţâna, în fiecare seară, să revină la buletinele înşelătoare de la „Channel Eight?”

Cu o ridicare din umeri, închise televizorul şi se decise să meargă să cineze. Era totuşi mai bine decât să rămână cu gura căscată în faţa unei femei inaccesibile.

Când intră în bucătărie, înconjură încăperea cu privirea. Barbara îi lăsase totul, masa uzată din lemn şi scaunele din primul lor apartament. Ustensilele atârnate deasupra cuptorului într-o dezordine veselă. Chiar şi ferigile, ale căror frunze uşoare încadrau ferestrele.

În spatele geamurilor, începuseră să cadă primele picături. „Şaizeci la sută şanse să vă treziţi cu ploaia”, spusese Sally Storm.

Cu un gest iritat, Neal se duse să tragă draperiile şi îşi scoase orezul din cuptorul cu microunde. Când va înceta în sfârşit să se gândească la femeia aceea?

Puţin dornică să-i vorbească lui Bary Clinton, directorul de relaţii publice de la „Channel Eight”, Sally se grăbi să părăsească studioul. În timp ce se afla încă în faţa camerelor, acesta îi făcuse semn că vrea să-i vorbească.

— Sally! o strigă, în timp ce tânăra femeie încerca să plece discret. Aşteaptă-mă!

Aceasta se opri, cu o mână pe clanţa uşii.

— Barry…

Se întoarse oftând.

— Trebuie să trec să iau fetele de la mama. Ceea ce ai să-mi spui, poate aştepta cu siguranţă până mâine.

— Doar un minut, te rog.

I se alătură în pas vioi.

— Buletinul a fost super, nu găseşti?

— Ba da.

— Nu pari convinsă. Toată lumea a crezut că am avut o idee genială să-l aduc pe Top Daug.

— Ştii ce cred despre aceste metode, Barry.

— Oh, te rog, nu începe iar. Şi nu uita că eşti o celebritate locală. Datorită ţie, avem cele mai bune cote de audienţă.

Sally nu răspunse. De-a lungul timpului, postul făcuse din ea o fiinţă frivolă, destinată să amuze şi să farmece telespectatorii. Deşi iritată de această situaţie, în

cele din urmă acceptase. „Channel Eight” plătea bine şi cele patru ore de lucru în fiecare zi, îi permiteau să-şi consacre timpul fiicelor sale.

— Ce aveai atât de important să-mi spui, Barry?

— Ei bine, iată…

Ezită.

— Am… avut în această dimineaţă o întrunire cu directorul şi…

Suspicioasă, tânăra femeie se încruntă imediat.

— Şi?

— Lui Vinson i-ar plăcea să-ţi schimbi imaginea, răspunse în grabă Barry.

Sally se încordase. Vinson era noul director de programe de la „Channel Eight” şi, de la sosirea sa, cu două luni înainte, schimbările care surveniseră pe canal îi displăcuseră întru totul. În special năzdrăvăniile impuse buletinului meteorologic. Alarmată, întrebă:

— În ce fel?

— Ei bine… i-ar plăcea să te îmbraci diferit, continuă Barry, evitându-i privirea.

Sally îşi plecă ochii spre taior. Oare ce era deplasat? Corespundea ţinutei obişnuite a jurnaliştilor de pe toate canalele de televiziune. Şi cu inepţiile pe care le debita pe post, avea nevoie de o aparentă sobrietate. Înălţă capul.

— Adică?

— Te vor mai sexy. Nu te supăra, n-am nimic de-a face cu asta! Barry întinsese mâinile înainte, ca pentru a evita o ripostă fizică.

— Vinson ţine mult la acest lucru, reluă prompt. Crede… că potenţialul farmecului tău nu este exploatat suficient. I-ar plăcea să fii mai sexy şi…

Sally îl întrerupse cu asprime:

— Ai să le spui că voi fi încântată dacă această decizie se aplică tuturor membrilor postului. În definitiv, adăugă tânăra femeie pe un ton cinic, potenţialul farmec al fiecăruia ar trebui să fie exploatat.

— Sally… ştii ca şi mine că toţi jurnaliştii trebuie să poarte costume. Şi că niciuna dintre femei nu are…

Gestul evocator al tânărului bărbat pentru a-i indica formele, reuşi s-o irite. Se înfurie.

— Nu sunt o păpusă! Am o diplomă de la Asociaţia Naţională de Meteorologie, iar capacitatea mea de a analiza vremea, nu are nimic de-a face cu circumferinţa pieptului. Du-te şi fă în aşa fel încât să înţeleagă asta stimaţii noştri directori.

Barry era chinuit.

— Nu vor aprecia.

— Îmi este egal. Consider că am făcut deja foarte mult. Mascote, regim ale frumuseţii, baloane, elicoptere. Nu voi merge mai departe, înţelegi? Dacă va trebui, voi recurge chiar la justiţie. Ceea ce-mi propui aici, nu este nimic altceva decât hărţuire sexuală.

— Eşti nebună! Gândeşte-te la cât te-ar costa un avocat… Toate astea pentru că ţi se cere să porţi nişte haine mai mulate.

Sally scutură din cap.

— Noapte bună, Barry. Îmi pare rău…

Puse o mână pe umărul tânărului bărbat.

— Ştiu că deciziile îţi sunt dictate, dar nu voi accepta.

Dacă vrei, continuă pe un ton mai relaxat, treci în acest weekend să vezi fetele. Vor fi încântate.

Fericit de această diversiune, Barry acceptă. De la sosirea lui Sally la „Channel Eight”, le luase pe cele două fetiţe sub aripa sa.

Acceptă zâmbind.

— Sărută-le din partea mea.

— Promit! Şi nu te îngrijora. Dacă trebuie, voi vorbi eu însumi cu Vinson.

Sărmanul Barry, se gândi tânăra femeie. În ciuda competenţei sale, nu era decât un copil incapabil să rivalizeze cu bărbaţi de talia lui Vinson. Nu va rezista mult timp. Nu era destul de ferm.

Dar ea? Va fi oare mai tare?

Când văzuse că era propusă la postul de prezentare a buletinelor meteorologice la „Channel Eight”, Sally nu ezitase nicio clipă. Acest loc nu-i oferise numai un salariu

preţios îmbinat cu timp liber, dar îi permisese de asemenea să se apropie de părinţii săi, într-o perioadă în care avea realmente nevoie de ei.

Tocmai divorţase şi aceştia îi uşuraseră sarcinile de mamă de familie. Viaţa se organizase foarte repede. Cele două fetiţe îşi petreceau cea mai mare parte a nopţilor la bunici şi Sally venea să le ia dimineaţa. Acest aranjament fusese o binecuvântare pentru ea. În acea clipă încetase să-şi facă griji pentru Vicky, în acea perioadă supusă unor violente crize de astm.

Şi apoi, lucrurile se schimbaseră…

Mai întâi, tatăl său murise anul trecut şi mama rămăsese singură să-şi asume rolul. Iar acum, fetiţele vor merge la scoală, Vicky în cursul primar şi Anny la grădiniţă.

La acest gând, Sally avu o strângere de inimă. Cu Vicky la scoală toată ziua, să lucreze noaptea va deveni mai puţin captivant, dar ştia că „Channel Eight” nu-i va oferi niciodată program după-amiaza. Mai ales acum. De acum, misiunea sa consta mai mult ca niciodată să atragă audienţa sexului masculin, majoritar la acea oră înaintea serii.

Agasată, tânăra femeie deschise portiera vechiului său Ford. Oare cum era posibil ca telespectatorii să nu se fi plictisit de metodele de la „Channel Eight”? Părea absurd, dar postul mergea totuşi bine. În asemenea măsură, încât celelalte canale începuseră chiar să-l imite, între ele incluzându-se şi foarte tradiţionalul „Channel Three” care tocmai lansase un concurs ridicol: „Ghiciţi temperatura cea mai ridicată şi cea mai scăzută a lunii! Câştigătorilor li se acordau adăposturi antitornadă şi Sally era convinsă că numeroase persoane, la „Channel Eight” regretau că nu avuseseră această idee în premieră.

Îşi aruncă poseta pe scaunul pasagerului, închise portiera şi îşi lăsă capul pe spătar. Deocamdată, responsabilităţile şi singurătatea îi păreau greutăţi de neînvins. Mai ales când apăreau probleme. Oare ce se va întâmpla dacă refuza să se supună pretenţiilor lui Vinson?

„Fii pozitivă, îi repeta întotdeauna tatăl său. Restul este inutil”.

Începu să zâmbească.

N-avea niciun motiv să se lase pradă gândurilor triste. Era tânără şi sănătoasă tun. Avea două fetiţe adorabile. Oare cum se putea plânge?

Revigorată, porni motorul care tuşi câteva clipe. Apoi maşina demară. Cu geamurile coborâte, Sally apăsă pe accelerator şi porni radioul. Dacă fetiţele nu dormeau, le va lua să mănânce câte o îngheţată. Cu bucăţi de banane. În seara aceasta, puţin îi păsa de calorii!

Neal curăţă masa din bucătărie, fără elan. Cina fusese tristă şi cât se poate de insipidă, dacă putea numi cină ceea ce tocmai mâncase pe un colţ de masă. Odinioară, când el şi Barbara primeau prieteni, lua locul în stăpânire şi prepara cele mai delicioase paste de pe pământ. În timp ce acum… cu un gest obosit, aruncă buretele în chiuvetă. Acum, nu mai dorea nimic. Pentru ce şi pentru cine ar fi făcut nişte eforturi? Să gătească era o plăcere pentru reuniuni şi nu un mod de a-ţi petrece timpul singur.

Stingând lumina, se duse înapoi în salon şi aşeză în mod reflex nişte buşteni în vatră. Era atât de mult timp… Când primele flăcări începură să se ridice, se instală în micul fotoliu pentru a asculta caseta cu „Lucia di Lammermoor”. Dar în ciuda eforturilor pentru a gusta muzica, notele care se împrăştiau în încăpere sunau fals. De la plecarea Barbarei, totul suna fals în această casă lipsită de suflet.

Chiar şi pisica plecase. O luase cu ea. Luase tot ce merita osteneala. Lui nu-i rămăseseră decât pereţii. Nişte pereţi pe care Barbara îi detestase întotdeauna, la fel ca şi orăşelul universitar Norman, unde se stabiliseră. Dacă tot trăia într-un loc atât de pustiu ca Oklahoma, îi plăcea să repete, s-ar fi putut instala măcar la Oklahoma City, unde ar fi participat la viaţa mondenă şi elegantă care corespundea gusturilor sale.

Cu un oftat, Neal îşi ridică paharul în lumina

flăcărilor. Poate ar fi trebuit să se despartă mai curând, dar îl speriase un al doilea eşec. Două căsnicii din care nu rămăsese nimic, în afară de o casă goală şi o viaţă teribil de solitară.

Barbara îi reproşase deseori că se consacra prea mult meseriei. Cu siguranţă, avusese dreptate. De-a lungul lunilor, Neal lăsase relaţia lor să se destrame, iar căsnicia devenise o căsătorie de convenienţă. Mai ales când înţelesese că nu vor avea copii. Barbara nu voia. Poate această alegere fusese rezonabilă. Cel puţin, în clipa divorţului, se scutiseră de tulburări familiale.

Pentru nimic în lume, Neal nu şi-ar fi dorit să retrăiască prima sa experienţă. Suferise prea mult…

Cu un nod în gât, bău o înghiţitură de coniac. O amintire ştearsă şi dureroasă a primei căsătorii dormea întotdeauna în portofelul său, imaginea unui chip mic, pistruiat, cu ochi mari inocenţi şi un zâmbet ştrengăresc.

Danny. Singurul copil care-l numise vreodată tată. Singurul copil care-şi trecuse vreodată braţele mici în jurul gâtului său pentru a-l săruta şi a adormi pe umărul său.

Pentru Neal, Danny încremenise în timp. Va fi mereu băieţelul din acea fotografie. Cât de greu îi fusese să nu-l vadă crescând. Se făceau deja zece ani de când îl ţinuse pentru ultima dată în braţe, înainte ca mama lui să-l ia pentru totdeauna. Pentru că Danny nu era decât fiul său vitreg şi toată dragostea pe care i-o purtase nu-i dăduse dreptul legal să continue să-l vadă.

Cu siguranţă, din acest motiv nu insistase mai întâi pe lângă Barbara să cedeze dorinţei sale de paternitate. Dar, treptat, dorinţa devenise de nestăpânit. Din nefericire – sau din fericire

— Barbara rămăsese inflexibilă.

Privirea lui Neal alunecă de la jeraticul roşiatic la ecranul negru al televizorului şi-i veni un gând. Oare Sally Storm iubea copiii? Cu o ridicare din umeri, se ridică şi ieşi din încăpere. Era stupid. Ar face mai bine să se distrag singurătăţii prin plăceri tangibile, mai degrabă decât să viseze la necunoscute.

Luna trecută, pentru prima dată de la divorţ, invitase una dintre secretarele de la laborator să bea o cafea. Era fermecătoare, dar atât de tânără. Nici măcar n-o cunoştea pe Andrey Hepburn!

În timp ce mergea încet spre camera sa, Neal luă hotărârea. Duminică seara, o va invita la cină şi-i va pune să ruleze „Diamante pe pâine prăjită”.

Capitolul 2

Neal aruncă rapid o privire pe curriculum vitae. Ca de obicei, sosise cu întârziere şi secretara îl informase că deja candidatul aştepta de un sfert de oră.

Cel pe care-l întâlnise în ajun, îl impresionase. Tânăr absolvent cu diplomă al universităţii din Oklahoma, avea un dosar excelent, ca şi recomandări ale profesorilor cu care studiase Neal numeroase proiecte.

Dar nu era singurul. Erau circa zece candidaţi, între care cel care aştepta. împingând dosarul, Neal eliberă interfonul şi-şi sună secretara.

— Să intre, Nelly.

Când candidata intră în birou, crezu mai întâi că era o greşeală. Nelly încurcase probabil întâlnirile. În program nu era prevăzută nicio întâlnire cu o jurnalistă. În această după-amiază se presupunea că va primi o candidată numită… răsfoi cu febrilitate hârtiile.

Sally Hampton. Sally Jo Hampton. Şi cu siguranţă nu Sally Storm!

Totuşi, chiar aceasta se afla în faţa lui. Sally Storm. Vedeta de la „Channel Eight”. În persoană.

Uluit, Neal rămase o clipă fără grai, apoi se ridică şi prinse mâna tinerei fete.

— Sally Hampton, spuse aceasta.

Oare de câte ori răsunase această voce clară în salonul său rece?

Depăşindu-şi tulburarea, Neal îşi drese vocea.

— Da… bineînţeles, domnişoară Hampton. Luaţi loc, vă rog.

O privi punând picior peste picior – picioare lungi, în ciorapi mătase – şi aşezându-şi poşeta pe marginea

biroului. La o mişcare graţioasă, părul mătăsos îi mângâie pomeţii obrajilor. Apoi înălţă capul şi privirea îl pătrunse. Nişte ochi de o uimitoare limpezime, tiviţi cu gene negre şi dese. Păreau mai mult verzi decât albaştri, dar cu siguranţă trebuia să fie reflectarea taiorului de culoarea smaraldului. Oricum, era încântătoare – chiar mai mult decât pe ecran.

Lui Neal îi venea greu să creadă că această femeie aşezată în faţa lui era creatura de vis care-i înveselea serile, de luni de zile. Totuşi era acolo şi avea un curriculum vitae pe biroul său.

Cu un aer de îndoială, o observă cu curiozitate.

— Trebuie să mărturisesc că sunt foarte mirat.

Nu ştiam că Sally Jo Hampton şi celebra Sally Storm nu sunt decât una şi aceeaşi persoană.

— Credeam totuşi că am fost clară.

Aplecându-se uşor, indică formularul pus pe birou.

— Aici, pe prima pagină. Meteorolog la „Channel Eight”, Oklahoma City, cu numele profesional între paranteze.

Neal lăsă ochii în jos. De-abia se uitase pe curriculum vitae şi Sally puse degetul tocmai pe neglijenţa sa. Ridică iritat din umeri.

— Permiteţi-mi totuşi să fiu surprins. Nu credeam că vreţi să puneţi capăt carierei din televiziune.

— Mi-am dorit foarte mult să particip la programul dumneavoastră de cercetare, doctore Parker. După ce mi-am luat diploma, am lucrat pentru serviciul de meteorologie naţională din Kansas City timp de trei ani – am notat şi asta în curriculum vitae – şi n-am căutat să intru la televiziune. Pur şi simplu, locul care mi-a fost oferit era singurul care îmi permitea să lucrez seara şi să rămân ziua cu fiicele mele, când am divorţat. Acum, vor merge la scoală şi mi-ar plăcea să-mi reiau activitatea în serviciul de meteorologie naţională. Aşa cum am scris.

Cu mâinile încrucişate sub bărbie, Neal dădu din cap.

— Înţeleg, murmură.

Tulburat de privirea directă a lui Sally, reluă în

grabă:

— Munca dumneavoastră de jurnalist este desigur interesantă, dar mi-e teamă că n-are mare lucru de-a face cu ceea ce lucrăm noi în laborator.

— Doctore Parker… am cunoştinţe meteorologice. Pe de altă parte, dacă mi se dă acest post, mi-ar plăcea să-mi termin teza. Am crezut că înţeleg că laboratorul dumneavoastră lucrează în strânsă colaborare cu Universitatea din Oklahoma. Ah… şi uitasem. Am petrecut de asemenea doi ani cu doctorul Stanley Foster.

— Doctorul Foster?

— Da. Probabil v-a trimis o scrisoare de recomandare cu scopul de a vă explica genul de muncă pe care l-am efectuat cu el. N-aţi primit-o?

Încurcat, Neal ridică foile etalate în faţa lui.

— Ba da… iat-o. Probabil secretara a strecurat-o printre celelalte scrisori.

Luă repede cunoştinţă de misiva al cărui ton era extrem de elogios. „Entuziastă” şi „inteligentă” fură cuvintele pe care atenţia sa le reţinu.

— Asta îmi pare absolut interesant.

Ochii verzi erau aţintiţi asupra lui, şi Neal se simţi cuprins de o jenă ridicolă. Cu taiorul verde smarald care-i accentua adâncimea limpede a ochilor, cu părul bogat castaniu-roşcat care-i aureola faţa şi cu buzele ei senzuale, Sally Hampton era voluptatea însăşi.

Cu mâinile puse cu graţie pe braţele fotoliului, părea relaxată. Totuşi, nu zâmbea şi atitudinea sa uimitor de serioasă îl deruta. Nu semăna deloc cu creatura frivolă şi provocatoare care ieşea în evidenţă în fiecare seară pe ecran la „Channel

Eight”, iar cuvintele care le-ar fi putut găsi pentru Sally Storm, nu se potriveau deloc pentru Sally Hampton.

În mod curios, o prefera astfel şi, în faţa ei, se descoperea la fel de emoţionat ca un adolescent.

Cu nasul vârât în hârtii, lupta pentru a-şi reveni.

— Domnişoară Hampton, postul pe care-l pretindeţi este foarte diferit de cel pe care l-aţi ocupat la Kansas City.

Aici studiem tornadele şi în cea mai mare parte a timpului, mergem la faţa locului, cu laboratoarele mobile. Ni se întâmplă în mod frecvent să plecăm mai multe zile. Este o muncă extenuantă şi periculoasă. N-am avut încă niciodată o femeie în echipă şi... dacă binevoiţi să-mi scuzaţi sinceritatea, nu cred că este o muncă pentru dumneavoastră.

Sub bretonul des, privirea lui Sally se întunecă.

— Cum puteţi şti asta, dacă n-a făcut-o încă nicio femeie? replică ea cu răceală.

— Domnişoară Storm... în sfârşit, Hampton... am văzut ce faceţi la „Channel Eight”. Este perfect, dar n-are nimic de-a face cu o muncă de avangardă ca cea pe care o efectuăm aici.

Sally se aplecă spre el şi Neal îi zări locul de formare a sânilor în decolteul corsajului.

— Nu credeţi că ar fi mai profesionist să vă luaţi timp să-mi citiţi curriculum vitae în loc să judecaţi după aparenţe?

Tulburat, Neal bâigui:

— Ascultaţi... vă asigur că cererea dumneavoastră va fi luată în considerare. Vă vom face cunoscută hotărârea noastră în următoarele două săptămâni, adăugă în grabă, dornic să încheie cât mai repede întrevederea.

— Foarte bine.

Cu demnitate, Sally îşi trecu poşeta pe umăr şi se ridică încet.

— Presupun că n-aţi fi acţionat la fel cu nişte candidaţi masculini, doctore Parker.

Fără să-i lase timp să replice, se întoarse şi părăsi încăperea. Năucit, Neal privi uşa închizându-se după silueta cu membre lungi. Sally Hampton avea dreptate. Tocmai condusese cea mai de condamnat întrevedere din cariera sa.

Oare ce i se întâmplase? O femeie ieşită direct din visurile sale, apăruse în realitate şi o lăsase să scape. îi era teamă că nu-i va putea suporta prezenţa, dacă printr-o minune va obţine postul? îl speria în asemenea măsură?

Iritat, deschise un dosar, pentru a uita această scenă. Să fie în asemenea măsură de pueril, îl vexa profund.

Nemişcat, cu mâinile în buzunare, Neal stătea mai retras de zona rezervată spectatorilor. Pentru nimic în lume, n-ar fi vrut ca Sally să-l observe în trecerea sa spre locul de transmisie.

O cercetă prin geamurile care se deschideau spre studio, aplecată asupra unui ecran de calculator. O agitaţie febrilă domnea în sala luminată de proiectoare. Impecabilă în taiorul negru de croială elegantă, tânăra femeie se duse să se alăture jurnalistului din faţa camerelor şi aştepta semnul de intrare pe post. Lângă ea, un bărbat blond îi făcu semn să-şi scoată vesta şi Neal înţelese din privirea lui Sally vehemenţa ripostei sale.

Ignorând ordinul formal, îşi aranjă vesta şi-şi verifică microfonul.

— Zece secunde!

Foarte în largul său, Sally se plasă în faţa uneia dintre hărţile reprezentând Statul.

O cameră înaintă şi monitoarele o arătară imediat în faţa acelei hărţi, mărite.

— Cinci, patru, trei, doi…

Realizatorul îşi îndreptă degetul asupra ei. Sally Storm era pe post.

Neal fu fascinat de eleganţa şi de profesionalismul său. Câteva minute mai târziu, când chipul îi dispăru de pe ecran pentru a lăsa locul unui calup publicitar, realizatorul îi adresă un gest de felicitare.

— Bună treabă, Sal!

Aceasta îi răspunse printr-un zâmbet rapid, apoi se îndepărtă de platou. Ca de fiecare dată, era fericită că se terminase. Tensiunea unui direct, era întotdeauna greu de suportat. Se putea întâmpla orice. Să fie o cameră în pană. Graficele să fie greşite sau să lipsească… în cinci ani, avusese de mai multe ori această experienţă.

Cu un gest energic, îşi smulse microfonul de la reverul vestei şi nu ridică ochii pentru a vedea cine traversa studioul. Mai ales nu voia să-l vadă pe Barry. Din

seara în care îi anunţase decizia direcţiei, nu înceta s-o hărţuiască.

Totuşi, când paşii se opriră în faţa ei, Sally fu obligată să-şi ridice privirea.

Nu era Barry.

— Doctore Parker! exclamă tânăra femeie.

Se aştepta la orice, în afară de a-l vedea pe Neal Parker. Întrevederea fusese dezastruoasă! Şi oare ce putea face în studiourile de la „Channel Eight” la această oră înaintată a serii?

Incapabilă să-şi ascundă surpriza, bâigui:

— Vă… pot ajuta?

— Aş vrea să vă vorbesc.

Neal rămase o clipă tăcut şi Sally îl observă pe furiş. Era diferit. Nu mai era bărbatul de la prima lor întrevedere. Spre deosebire de acea zi, în care apăruse indiferent, cu şuviţele de păr rebele şi îmbrăcat în blugi vechi, era pieptănat şi purta un costum de culoare închisă, însoţit de o cravată fină, în dungi. Tâmplele cărunte şi ridurile în formă de stea din jurul ochilor negri trădau apropierea de patruzeci de ani, dar avea în el o stângăcie tinerească, emoţionantă.

Intrigată, Sally îi făcu semn să se aşeze.

— Vă rog, spuse, indicând un scaun.

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi Sally întrebă:

— Ce aveţi să-mi spuneţi?

— Ei bine…

Stânjenit, Neal ezită.

— Am încercat să vă scriu, dar cum n-am reuşit să găsesc cuvintele care să mă mulţumească, am preferat să vin. Am sosit la timp pentru a vedea buletinul meteorologic, adăugă repede. Cred că aveţi dreptate în legătură cu depresiunea de deasupra Golfului.

Trebuie să fie supravegheată.

— Doctore Parker, ar fi putut-o ghici şi un student din anul trei, explică Sally, agasată de remarca pe care o considera condescendentă.

Neal îşi trecu cu nervozitate o mână prin păr. Părul

ale cărei şuviţe negre ajunseseră să atingă gulerul cămăşii imaculate.

Părea că-şi caută cuvintele.

— Am venit să mă scuz, spuse brusc. Atitudinea mea din acea zi, n-a fost a unui profesionist şi mărturisesc că am fost complet neloial.

Îmi… pare rău. Voiam să vă aduc la cunoştinţă că m-am retras din comitetul de selecţie. Colegii mei sper să fie mai obiectivi decât mine şi să acorde cererii dumneavoastră tot interesul pe care îl merită.

Neal lăsă să-i scape un oftat, ca şi când sfârşitul discursului îl elibera de o greutate.

Cu privirea aţintită asupra ochilor negri care o observau cu intensitate, Sally nu răspunse. Descoperea cu uimire seducţia din Neal Parker.

Fără îndoială, făcuse un uriaş efort pentru a veni să-i vorbească, dar nu putea să se împiedice să-i poarte încă pică pentru prima sa reacţie de bărbat autoritar.

O descalificase pentru că era femeie şi nimic nu-i era mai dezagreabil decât un bărbat în stare să reacţioneze astfel. Chiar dacă se arăta destul de inteligent pentru a-şi admite greşeala şi să revină asupra deciziei sale.

Acum, problema era să afle dacă i-ar plăcea să lucreze pentru un astfel de bărbat.

Gândindu-se bine, trebui să recunoască totuşi că nici Vinson nu valora mai mult. Directorul de la „Channel Eight” accepta să angajeze femei cu condiţia să fie suficient de seducătoare pentru a-i mulţumi gusturile. Şi se interesa mai mult de formele lor decât de talentele profesionale!

— Bineînţeles, reluă Neal cu o voce cu accente grave, nu vă pot promite nimic.

Sunt numeroşi candidaţi. Dar dacă mai sunteţi de acord să vă lăsaţi numele în pălărie

Sally încuviinţă cu o prefăcută răceală.

— Da. Nu mi-am schimbat părerea.

Vizibil uşurat, Neal se lăsă pe spate în scaun şi Sally se miră. Era oare posibil ca acestui bărbat – cu

recomandările şi poziţia sa – să-i fi fost teamă să vină să-i vorbească?

În timp ce-l observa, între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare. Neal părea că-şi îndeplinise misiunea. Acum, putea pleca. Ca şi când acţiona împotriva voinţei sale, se ridică şi împinse scaunul.

Sally se întrebă dacă aştepta să-l concedieze, sau dacă mai avea ceva să-i spună.

— Mergeţi să cinaţi? întrebă Neal brusc. În sfârşit, vreau să spun, nu este prea târziu pentru a vă invita să bem un pahar?

Surprinsă şi amuzată în acelaşi timp, tânăra femeie nu-şi putu reţine un zâmbet. Neal Parker era un bărbat uimitor. Ezită o clipă, apoi acceptă cu o voce blândă, fără să-l scape din ochi.

— Aş fi încântată, doctore Parker.

Capitolul 3

O duse la Joe Kelly, un restaurant cu fructe de mare, situat la doi paşi de „Channel Eight”. Gazda, care o recunoscu pe Sally, îi conduse imediat la o masă izolată, care dădea spre apele scânteietoare ale unui mic lac. O perdea de plante verzi îi despărţea de restul sălii.

Nici unuia nu-i era foarte foame. Când chelneriţa se îndepărtă după ce le luase comanda – un platou cu creveţi pentru a însoţi cocteilul margarita – se lăsă o tăcere stânjenitoare. Cu privirea pierdută peste suprafaţa moartă a lacului unde se zbenguia un grup de raţe, tânăra femeie învârtea gânditoare paharul între degete. Pe malurile iluminate de lumina proiectoarelor, ramurile siconarilor se agitau uşor în briză.

— Sunteţi…

Neal se întrerupse. Sally îi vorbise chiar în aceeaşi clipă.

— Vă rog, făcu tânăra femeie.

— Nu, nu… vă ascult. Aş fi vorbit doar despre vreme.

— Şi eu.

Sally zâmbi şi figura lui Neal se lumină. Ochii negri, cu puncte aurii, se animară de o licărire prietenoasă şi

tânăra femeie înţelese că gheaţa fusese spartă.

Într-adevăr, de atunci, subiectele de conversaţie se înlănţuiră. Când sosi al doilea rând de băuturi, Sally aflase deja că Neal era divorţat de puţin timp şi nu avea copii. Că locuia într-o casă veche, în apropiere de Heritage Hills şi că se dovedise cel mai jalnic dintre reparatori, dorind s-o restaureze.

Vorbea cu vervă, dar în ciuda eforturilor pentru a părea vesel, nu reuşea să-şi ascundă un fel de tristeţe. Oare soţia sa îl părăsise, sau invers? Sally nu puse întrebarea. Era încă prea curând, de-abia se cunoşteau.

Prea curând… Asta însemna că se gândea la o altă întâlnire cu doctorul Neal Parker?

Tulburată de acest gând, se grăbi să-l alunge şi să răspundă la întrebările pe care bărbatul începu să i le pună. Fu foarte laconică, mulţumindu-se să explice că fiicele sale erau încă nişte bebeluşi când divorţase şi că mama ei le servea de înger păzitor la toate trei. Apoi evocă munca la „Channel Eight”, insistând asupra frustrării şi a lipsei de profesionalism care domneau acolo.

Când Sally refuză un al treilea pahar, conversaţia revenise la meteorologie. Neal îi vorbi despre cercetările asupra tornadelor, fenomene extrem de îngrijorătoare în această regiune din Middle-West.

— Nu este periculos să lucrezi chiar în centrul furtunilor? întrebă Sally cu o urmă de admiraţie.

— Nu ne asumăm niciodată riscuri. Desigur, ni se întâmplă să fim zgâlţâiţi, dar vă asigur că sunt mai de temut uraganele decât tornadele. Este suficient să le respecţi puterea. Prima dată, mărturisesc, mi-a fost teamă, dar în acea perioadă, nimeni nu ştia încă la ce să se aştepte cu adevărat. Eram în stadiul de tatonări cu aceste experienţe.

— Asta cere probabil mult curaj.

— Fără îndoială…

Un zâmbet cald apăru pe buzele lui Neal.

— …dar nu atât de mult cât mi-a trebuit să vă abordez în seara aceasta. Cred că am comis cel mai

curajos act din toată viaţa mea!

Sally izbucni în râs.

— Să fiu oare mai de temut decât o tornadă?

— Nu, dar pot să vă spun că perspectiva de a vă revedea şi de a mă scuza, era. De altfel, încă mi-e greu să cred că sunt aici cu dumneavoastră, bând un pahar şi stând de vorbă.

— În acest caz, pentru curajul dumneavoastră! făcu Sally ridicându-şi paharul.

— Şi pentru cea mai plăcută seară pe care am petrecut-o de mult timp, răspunse Neal serios. Dar mai ales, pentru fermecătoarea însoţitoare căreia i-o datorez.

Îşi cufundă ochii negri în cei ai lui Sally şi tânăra femeie se îmbujoră. Avea certitudinea că dacă nu i-ar fi despărţit masa aceea, Neal ar fi sărutat-o, iar gândul acesta îi dădu un încântător fior.

Oare n-ar fi fost minunat? Buzele acelea peste ale sale? Mâinile puternice alunecând pe umerii săi? Descumpănită, simţi că-şi pierde puterile şi scăpă de privirea care o cerceta.

O jumătate de oră mai târziu, când Neal o însoţi până în parcarea de la Channel Eight şi o întrebă dacă o mai putea vedea, nu stătu pe gânduri.

Răspunsul fu imediat.

Acceptă.

Se întâlniră sâmbăta următoare pentru meciul universitar de baschet. Cuceriţi de atmosfera veselă care domnea în gradene, se amuzară ca nişte copii, iar Neal parie o cină pe victoria celor de la „Sooners” din Oklahoma City. O cină pe care cel care pierdea trebuia să i-o pregătească personal câştigătorului. În calitate de fostă studentă a universităţii din Kansas şi de suporteră a celor de la Jayhawk, Sally acceptă provocarea.

— Accept, dar mi-e teamă că nu voi fi la înălţime. În afară de pizza congelată, nu ştiu să fac nimic.

— Refuzi?

— Nu… în niciun caz.

Cu ochii strălucind, lovi în pumnul întins de Neal.

— Pariu acceptat!

Bărbatul izbucni în râs şi tânăra femeie încercă să-şi îndrepte atenţia asupra terenului. Dar o făcu în zadar, înmulţindu-şi eforturile pentru a-i ignora farmecul, deoarece prezenţa lui Neal alături o tulbura mai mult decât şi-ar fi putut imagina.

Se gândise mult la Neal, în ultimele zile. Totuşi, de-abia îl cunoştea. Cu toate acestea, seara la Joe Kelly îi lăsase gustul delicios al primelor întâlniri. Şi apoi, cum oare ar fi putut nega atracţia irezistibilă care-i îndemna unul spre celălalt?

La fiecare atingere, avea senzaţia că primeşte o descărcare electrică. Nici măcar nu analiza ceea ce i se întâmpla. Se întâmpla pur şi simplu şi nu mai voia decât să savureze această plăcere neaşteptată.

Doar în ultimul minut Kansas câştiga partida. Triumfătoare, Sally sări în picioare cu un urlet de bucurie, indiferentă la privirile furioase ale spectatorilor care o înconjurau.

— Vrei să-ţi împrumut o carte de bucate? exclamă cu un aer zeflemitor în direcţia lui Neal.

Acesta scutură din cap.

— Nu va fi necesar. Dacă programatorul cuptorului meu funcţionează, cina trebuie să fie aproape gata.

Sally făcu ochii mari de uimire.

— Vrei să spui că ai prevăzut totul?

— Nu. Doar că, dacă ar fi câştigat cei de la „Sooners” aş fi fost un bun jucător şi nu ţi-aş fi cerut să ţii pariul.

Stăpânindu-şi un zâmbet în faţa uimirii tinerei femei, Neal se ridică şi-i întinse mâna.

— Vii? spuse cu o licărire maliţioasă în adâncul ochilor.

De-abia intră în casă şi delicioase arome de busuioc şi oregano o înconjurară pe Sally. Cu o expresie pofticioasă pe buze, se întoarse spre Neal.

— Se pare că programatorul a funcţionat.

Fără să răspundă, bărbatul o luă de mână şi o conduse în spatele holului.

În timp ce treceau prin faţa unei uşi larg deschise, tânăra femeie observă o masă aranjată pentru doi, cu lumânări, flori, pahare de cristal şi… farfurii de carton.

Neal se scuză.

— Ştiu… îmi pare rău. Este tot ce aveam. Ar fi trebuit să cumpăr altele.

— Oh, nu, nu! Masa este minunată, te asigur.

Cu un deget, Neal o făcu să tacă şi se dădu într-o parte pentru a o lăsa să treacă.

— Ia loc, îi spuse. Îţi voi servi un pahar.

În timp ce bărbatul termina de pregătit cina, Sally gustă un excelent vin alb de Chablis. Apoi trecură la masă în faţa unui foc ce trosnea. Puiul „alfredo” era perfect, ca şi pastele şi salata de spanac. Surprinsă de talentele culinare ale gazdei sale, Sally nu-şi ascunse admiraţia.

— Te felicit pentru mâncare, Neal. Este delicioasă.

Acesta răspunse printr-un zâmbet modest.

— Numele de fată al mamei mele este Vittorini. Am moştenit de la ea ochii negri şi dragostea pentru bucătăria italiană. În schimb, adăugă cu umor, îi datorez tatălui şansa de a nu lua un gram, chiar înghiţind o tonă de paste. Timp de peste patruzeci de ani, biata mama a încercat să-l facă să se îngraşe şi n-a încetat să ia drept un afront silueta sa suplă!

Amuzată, Sally ridică paharul.

— Complimente mamei dumitale pentru că a ştiut să-ţi transmită atât de bine talentele. Rareori am mâncat atât de bine.

— Oh, nu s-a terminat.

Aşteaptă să gusti „tiramisù!”

Îşi încheiară cina cu acest desert şi cu cafea. Ghiftuită, tânăra femeie se lăsă pe spate pe scaun, cu un oftat de îndestulare.

— Va trebui să alerg cel puţin zece kilometri pentru a elimina toate astea! Dar nu regret nimic. A fost minunat, Neal.

— Sunt fericit că ţi-a plăcut cina mea.

Se aplecă spre ea şi Sally îşi ţinu respiraţia.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că mi-ai oferit o asemenea plăcere, Sally Hampton.

Cu inima palpitând de emoţie, aceasta privi mâna lui Neal aşezându-se peste a sa. În încăperea mare adâncită într-o penumbră plăcută, ochii lui Neal reflectau ultimele licăriri ale lumânărilor. Părul negru ca smoala şi trăsăturile bărbăteşti o fascinară.

Se simţea atât de bine, încât i se păru perfect normal ca, înconjurând masa, însoţitorul său să o antreneze spre şemineu şi s-o facă să se aşeze pe un covor moale, cumpărat, preciză el, în mod special pentru ocazie.

În timp ce Neal aţâţa focul gata să se stingă, Sally se descălţă şi se instală confortabil. Prezenţa acestui bărbat senzual şi seducător o descumpănea mai mult decât vinul.

Discutară mult, în timp ce se auzeau acordurile unei muzici simfonice şi o complicitate încântătoare se ţesea între ei. Curând, muzica atinse paroxismul, trecând peste vorbele lor şi lăsându-i fără grai.

Extrem de tulburată, tânăra femeie presimţea urmarea inevitabilă a acestei minunate intimităţi. Va fi oare un eveniment unic, sau începutul unei lungi călătorii?

Nu ştia. Şi avea puţină importanţă. Ştia doar că voiau să-şi ofere o clipă de excepţie. O clipă la care nimic nu i-ar putea face să renunţe.

Totuşi, nu era de neconceput să simtă o emoţie atât de puternică pentru un necunoscut? Fără să înţeleagă de ce, raţiunea o părăsi şi prezenţa sa în casa lui Neal Parker îi păru un semn al destinului.

Intimidată şi nerăbdătoare în acelaşi timp, Sally ridică ochii spre Neal. Privirea întinsă aţintită asupra sa era mai elocventă decât orice vorbe. Tremurând, atinse uşor cu degetul buzele însoţitorului său.

În tăcerea totală, Sally percepu un oftat, apoi braţele ferme o înlănţuiră. În acea clipă, cu o înflăcărare care-i intensifică puterea propriei sale dorinţe, neal o sărută.

— Sally…

Aceasta tresări sub mângâierea buzelor avide.

— Mă gândesc la tine de atât de mult timp. Sunt luni

de zile de când te privesc la televizor şi într-o seară…

Respiraţia scurtă şi sacadată a lui Neal se îmbina cu a sa.

— Am dorit să fac dragoste cu tine, Sally, dar…

Cu un gest tandru, tânăra femeie îl obligă s-o privească. Ochi în ochi, îşi ţinură respiraţia. Apoi Sally vorbi, rostind cuvinte pe care nici ea însăşi nu reusea să le creadă.

— Şi eu te doresc.

Neal o contemplă o clipă, neîncrezător, apoi îşi pierdu orice control. Trupurile se rostogoliră pe covor, în timp ce bărbatul o acoperi cu sărutări aprinse. Cu o nerăbdare febrilă, începu s-o dezbrace.

Atât de fierbinte dorea Sally să simtă mângâierea mâinilor lui Neal pe pielea sa, încât îl ajută ea însăşi să-i scoată bluza.

Când pieptul tinerei femei, superb în goliciunea sa, apăru în lumina aurie, Neal lăsă să-i scape un murmur uimit. Apoi, aplecându-se, îi sărută sânii cu extremă delicateţe.

Mânată de un vârtej de voluptate, tânăra femeie nu mai rezistă. Îşi atrase însoţitorul spre ea şi-i scoase la rândul său cămaşa, pentru a-i simţi mai bine pielea.

Abandonată plăcerii, închise ochii.

— Vino…

Se arcui în întâmpinarea lui Neal, apoi îl privi. Dansând, licăririle flăcărilor purpurii se jucau pe trupul musculos.

Cât de mult îl dorea! Cât de mult voia s-o înnebunească, s-o facă să cunoască în braţele sale plăcerea totală…

În acea clipă, lumea se clătină. Uită tot ce nu era acel bărbat ale cărui suspine veneau spre ea. Când Neal îşi afundă mâinile în părul său desfăcut şi o îmbrăţişă cu înflăcărare, Sally ştiu că venise clipa să i se dăruiască fără reţineri. Surprinsă, îşi contemplă amantul când trupurile li se alăturară. Pentru că voia să-l vadă, în măsura în care îi simţea dorinţa.

Asemenea algelor unduitoare, părul său cădea în cascadă pe trupul lui Neal. Se înfăşură ca o felină în jurul său. Şi atunci, cu un geamăt de plăcere, bărbatul o posedă.

Cu picioarele înnodate în jurul şoldurilor sale, cu unghiile înfipte în spatele său, Sally savura greutatea acelui trup bărbătesc peste al său. Nimic nu mai conta decât senzaţia dată de corpul cald şi jilav, lângă al ei.

Ameţiţi de dorinţă, se abandonară pasiunii, până când plăcerea le smulse acelaşi strigăt şi-i lăsă epuizaţi şi neîncrezători faţă de o asemenea fericire.

* * *

Mai târziu, în timp ce Sally se odihnea în braţele amantului său, se întrebă dacă va mai putea redeveni vreodată femeia care fusese înainte de a-l întâlni pe Neal. Prin acea unire sălbatică, tocmai îi oferise o parte din ea însăşi acestui bărbat care o ameţea. Oare ce va face el cu acest dar? Răspunsul o neliniştea, dar sentimentul de vulnerabilitate se îmbina cu o ciudată şi minunată stare de bine. Nu cedase încă niciodată atât de repede avansurilor unui bărbat.

Cămaşa lui Neal era pusă peste ea. El o acoperise? Nu-şi amintea. Poate adormise. Se ghemui ca o pisică lângă Neal şi primi de la acesta un sărut, cu un geamăt uşor.

— Aş vrea să-ţi spun atât de multe lucruri, murmură bărbatul atingându-i uşor părul.

— Ssst…

În acea clipă, un buştean se prăbuşi, luminând vatra cu nenumărate scântei. Imediat, păru că se răcoreste şi Sally se înfioră. Neal se duse să caute o pătură în care o înfăşură cu cea mai mare grijă.

Apoi, foarte repede, se strecură lângă ea.

— Acum, nu mai ai nevoie de asta, spuse aruncând cămaşa pe parchet.

Strânşi unul lângă celălalt în căldura trupurilor goale, vorbiră îndelung despre lucruri simple. Ceea ce tocmai li se întâmplase era prea nou, prea surprinzător pentru a se aborda. Asta făcea parte dintr-un vis a cărui

vrajă nu voiau s-o rupă. Sally îşi evocă anii copilăriei, la ferma bunicilor săi. Neal îi vorbi despre casa sa şi despre proiectele de renovare care, fără îndoială, nu se vor materializa niciodată.

— Probabil mă voi muta, spuse acesta. Cred că a venit vremea unei schimbări pentru mine. Este sfârşitul unui capitol.

Fără să vrea, tânăra femeie se întrebă unde se situa aventura lor.

La sfârşitul acestui capitol, sau la începutul următorului? Fu cât pe ce să pună întrebarea, dar Neal schimbase deja subiectul, povestind serile solitare în faţa televizorului, când sorbea cu avidiate cuvintele lui Sally Storm.

— Seară după seară, de cinci ori pe săptămână, mă aşezam în acel fotoliu vechi şi te priveam ca un adolescent. Încă nu-mi vine să red că eşti aici cu adevărat.

Tânăra femeie strecură un braţ în spatele cefei sale.

— Sally Storm era poate o creatură imaginară, dar pot să te asigur că Sally Hampton este foarte reală.

Caldă şi abilă, mâna lui Neal urcă de-a lungul abdomenului plat al însoţitoarei sale şi miracolul se produse iar, încet, implacabil, purtându-i în acelaşi vârtej de voluptate până la extazul final.

— Rămâi cu mine.

Cuibăriţi sub pătură, se bucurau în tăcere de plenitudinea acelor clipe magice care prelungeau dragostea.

— Nu pot, Neal.

— De ce? Vreau să te trezeşti dimineaţă în patul meu.

Cu preţul unui efort supraomenesc, Sally ştiu să îndepărteze tentaţia.

— Este imposibil.

— Dacă spui tu.

Fără tragere de inimă, Neal îndepărtă braţele şi o lăsă să plece. Apoi, se aşeză comod în fotoliu şi o privi îmbrăcându-se.

— Chiar nu poţi să-ţi suni fetiţele şi să le spui că

veghezi o prietenă bolnavă?

— Nu, Neal.

Sally scutură din cap şi părul lung i se răspândi pe umeri.

— Mama ar fi extrem de neliniştită dacă telefonul ar suna la această oră. Îşi petrece noaptea la mine şi trebuie să fiu acolo mâine dimineaţă. Duminica, mergem întotdeauna să luăm un mic dejun întârziat la „Maison des Pancakes”. Vrei să vii cu noi?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să trec pe la laborator.

Cu părul ciufulit şi bluza întredeschisă pe pieptul rotund şi bronzat, Sally veni să îngenuncheze lângă el.

— Nu te-ai supărat?

Neal lupta pentru a părea detaşat.

— Nu, nu te nelinişti. Te înţeleg.

— De ce n-ai veni la cină, mâine seară? Ai putea să-mi vezi fiicele.

— Mâine?

În timp ce Neal ridica din umeri, Sally insistă.

— Spune da, te rog.

— Dacă vrei tu.

Acceptase fără convingere şi în faţa privirii triste a tinerei femei, se arătă mai liniştitor.

— Ai dreptate, spuse. Este o idee foarte bună.

Capitolul 4

Primele picături începură să cadă când Neal se aşeză la volan. Timpul era mohorât, întocmai ca dispoziţia sa după seara pe care tocmai o petrecuse acasă la Sally.

Când sosise, Margie, mama tinerei femei era deja acolo. Semăna uimitor cu fiica sa. Părul negru era striat de fire albe, dar era la fel de subţire, avea acelaşi farmec, acelaşi zâmbet şi aceiaşi incredibili ochi verzi.

În schimb, niciuna din cele două fetiţe n-o moştenise pe tânăra femeie. Blonde ca spicul de grâu, aveau ochii negri. Poate cei ai tatălui lor. Fără să vrea, Neal se întrebase în taină dacă Sally se mai gândea la fostul soţ, de fiecare dată când îşi aţintea privirea asupra copilelor.

Înconjurat de aceste trei generaţii de femei,

înţelesese repede că n-ar fi trebuit să răspundă niciodată acestei invitaţii.

Numai că, după ceea ce se întâmplase între ei noaptea trecută, cum ar fi putut s-o refuze pe Sally?

În braţele sale trăise cele mai minunate ore din viaţa sa. Ore demne de cel mai frumos roman, aproape prea perfecte pentru a fi adevărate. Astfel încât se întrebă în cele din urmă dacă nu era deja îndrăgostit.

Oricum, nu avea decât o dorinţă: să rămână singur cu ea şi nu în compania întregii familii.

Ar fi fost mai uşor să-şi asume o lună de muncă grea, decât cele două ore de masă în familie.

Încă din prima clipă, Neal se simţi stânjenit. Când văzu atribuindu-i-se cel mai bun fotoliu în salonul tapisat cu material galben, îi veni automat în minte o întrebare. Oare luase locul „celuilalt”? Cel în care se aşezase bărbatul care-i dăruise lui Sally cele două fetiţe încântătoare?

Radioasă, tânăra femeie nu păru să-i remarce încurcătura. Purta o jupă albă, dreaptă şi foarte simplă şi o bluză roz cu alb, care-i sublinia plăcut formele corpului. Neal n-o scăpase din ochi. Era atât de plină de viaţă şi de frumoasă. De ce nu erau singuri, la adăpost de privirile indiscrete ale acestei familii indiscrete?

Evident, Sally îşi adora cele două fiice, dar cui nu i-ar fi plăcut să fie părintele acelor adorabile copile? Oare unde le era tatăl?

Le vedea deseori? îi plăcea să le strângă în braţe? îi lipseau când nu erau acolo?

Asaltat de numeroase întrebări, Neal ajunsese în mod firesc să se gândească la Danny, chiar dacă era imposibilă o comparaţie. Danny nu fusese niciodată cu adevărat fiul său. Acest gând îi retrezi durerea şi-şi spuse că nu va deveni niciodată prietenul fiicelor lui Sally. Nu că i-ar fi displăcut. Iubea copiii. Dar când îl pierduse pe Danny, luase hotărârea irevocabilă să nu mai facă niciodată pe înlocuitorul de tată.

Aşa că rămăsese în gardă, conştient că se arătase

nesuferit de distant cu cele două fetiţe, care păreau totuşi atât de dornice să-i câştige complicitatea.

Problema la care trebui să facă faţă cu ocazia cinei fu încununarea şi simbolul acele seri grele. Deşi mărturisise că gătea jalnic, Sally se făcuse luntre şi punte pentru a-l primi şi reuşise o masă delicioasă. Din nefericire, comisese greşeala involuntară să acompanieze carnea cu un sos cu piper roşu. Ori, Neal era lergic la piper. La început, încercase să-l îndepărteze discret pe farfurie, dar indispoziţia sa fusese probabil observată de cele două femeie care-şi dublară eforturile pentru a întreţine conversaţia.

Mâncărimea începu la sfârşitul cinei. Încercând s-o ignore, i se alătură lui Sally în bucătărie, în timp ce Margie începu să joace cărţi cu fetiţele. Încântat s-o aibă în sfârşit pe tânăra femeie doar pentru el, încercase să reia intimitatea împărtăşită în ajun. Dar, brusc, Sally îi păru uimitor de distantă.

Întinzându-i o farfurie, tânăra femeie zări o pată care începea să se întindă pe mâna sa.

— Nu te simţi bine? îl întrebase cu o voce absentă.

— Nu-i nimic. Sunt alergic la piper… nu puteai să ştii asta.

Neal se apropie.

— Sally… de ce n-am încheia seara în altă parte amândoi?

Imediat, tânăra femeie întoarse capul, cu un aer încurcat.

— Îmi pare rău, nu în seara asta. Mai am multe lucruri de făcut.

Cu moartea în suflet, Neal cedase. Nu înţelegea. Nu voia să înţeleagă. Conta doar teribila sa decepţie. În timp ce nu încetase să şi-o imagineze pe Sally în braţele sale, visele i se risipiră. Din acea clipă, nu mai avusese decât un gând: să fugă.

Folosindu-se de indispoziţia sa, îşi luă rapid rămas-bun şi acum, în maşină, trecea în revistă imaginile acelei seri ratate. De ce oare trebuia să fie viaţa atât de

complicată? Pentru prima oară de la plecarea Barbarei, destinul îi scotea în drum o femeie adorabilă şi încântătoare. Din nefericire, femeia era mama a doua fetiţe care semănau cu două picături de apă cu tatăl lor.

Neal lovi furios cu pumnul în volan. Încerca senzaţia chinuitoare că vedea repetându-se aceeaşi poveste: dragostea, paternitatea temporară, apoi durerea şi pierderea.

Pe parbriz, străluceau perle de ploaie. În ziua în care se va recăsători, copiii pe care îi va creşte vor fi ai săi şi nu cei ai soţiei sale. Sally Hampton nu era cu siguranţă acea femeie. Oare cum i-o va spune? Şi de altfel, de ce se gândea deja la viitor? Nu se putea mulţumi cu clipele care li se ofereau, fără gânduri ascunse? O dorea pe Sally mai mult decât orice pe lume şi puţin îl interesau tristeţile şi durerile viitoare pe care le va implica relaţia lor.

* * *

După plecarea lui Neal, Sally nu încetă să se agite. Aceste activităţi numeroase o împiedicau să gândească. Dar când se opri pentru a bea o cafea, dezamăgirea o potopi ca un val.

Aşezată singură la masa din bucătărie, îşi făcea gânduri negre, când mama sa bătu la uşa deschisă spre grădină.

— Se poate? întrebă Margie trecând capul prin deschiderea uşii.

— Bineînţeles, mamă. Intră.

Cu discreţie, aceasta veni să se aşeze lângă ea.

— Nu te deranjez?

Margie ezită. Părea că nu ştie cum să înceapă conversaţia.

— Nu pari foarte în formă.

— Sunt obosită.

— Nu-i nimic altceva?

Cu un zâmbet şters, Sally împinse ceaşca.

— De ce mă întrebi asta?

— Te-am observat, în seara aceasta, draga mea.

— Ei şi?

— Voiam să-ţi spun că-l găsesc pe doctorul Parker absolut simpatic.

— Ah da! în acest caz, poţi să-mi spui şi de ce a plecat atât de repede? De ce s-a arătat atât de puţin comunicativ cu fetele? Ai văzut cum s-a comportat?

— Sal…

Mama sa îi luă mâna.

— …asta nu înseamnă nimic. Nici măcar nu le cunoaşte.

— Desigur…

Cu buzele tremurând, Sally ridică din umeri.

— Am impresia că-i este teamă. Nu înţeleg… Nu mi-aş fi imaginat niciodată o asemenea reacţie din partea sa. Îţi dai seama că am făcut efortul de a-i pregăti cina! De altfel, nu este foarte cinstit, adăugă cu un râs forţat. N-am fost eu. Şi în mod vizibil, să se ocupe de două fetiţe nu este în niciun caz modul său preferat de a-şi petrece timpul.

— Poate te-ai grăbit puţin.

— Nu, mamă, eu sunt cea care a mers prea repede. N-ar fi trebuit să-l introduc atât de curând în familie. Nu-l cunosc decât de o săptămână.

Speriată de această realitate, Sally închise ochii. Oare cum se putuse lăsa sedusă atât de rapid de un necunoscut? Ea care fusese întotdeauna atât de prudentă! Dar degeaba îşi făcea reproşuri, în sinea sa nu regreta nimic. Nu petrecuse în braţele lui Neal Parker cele mai frumoase ore din viaţa sa?

Oftă.

— Şi când te gândeşti că mi-am jucat perfect rolul de mamă şi stăpână a casei! Ieri, eram pentru el o femeie atât de diferită.

Probabil n-a înţeles nimic.

Liniştitoare, vocea lui Margie se auzi în bucătărie.

— Îţi place, nu-i aşa? Este prima dată când te văd astfel, de la soţul tău.

Sally lăsă ochii în jos. Mama sa avea dreptate. Era prima dată, de la plecarea soţului său, când o interesa cu adevărat un bărbat.

— Michael nu era un bărbat pentru mine, mamă. Şi după toate aparenţele, nici doctorul Parker.

— Nu crezi că este prea curând să judeci astfel?

Tânăra femeie înălţă capul, oferind mamei o faţă cu trăsăturile trase.

— Nu sunt singură. Există Vicky şi Anny, şi cel care mă va vrea, va trebui să le accepte şi pe ele.

— Ţi s-a întâmplat să frecventezi bărbaţi de când Michael a plecat şi fiicele tale n-au părut niciodată să fie un veritabil obstacol.

— Este adevărat. Dar cu ceilalţi, nu era acelaşi lucru.

— Nu?

— Nu.

Sally îşi muşcă buzele.

— Neal este diferit.

Emoţionată până la lacrimi îşi încleştă mâinile sub masă. În sinea sa, ştia deja că era mai mult decât o simplă aventură. Era posibil să se fi îndrăgostit?

Această perspectivă era de-ajuns s-o facă să tresară.

Imposibil. N-ar putea iubi un bărbat care să nu fie gata să-i accepte fiicele.

Cu două săptămâni înainte, Barry îi vorbise despre intenţiile lui Vinson şi Sally crezuse că problema se clasase de la sine. În acea dimineaţă, primind o convocare la etajul directorilor, înţelesese că proiectul era departe de a fi îngropat.

Când intră în biroul directorului de programe, Barry era aşezat în faţa lui, pe braţul unui fotoliu. Tânăra femeie luă loc pe un alt scaun.

Vinson o salută rapid. Apoi, fără ocol, intră direct în subiect.

— Barry mi-a spus că nu eşti binevoitoare faţă de propunerile noastre de schimbare.

Cu o privire inchizitoare, făcu să se învârtească fotoliul.

— Într-adevăr, încuviinţă cu răceală Sally. În calitate de meteorolog, consider insultător că mi se poate cere să port haine sexy în speranţa de a atrage telespectatorul. Cu

atât mai mult cu cât am crezut că înţeleg că veţi lansa un concurs a cărui miză ar fi o seară între patru ochi cu mine.

— Este exact, răspunse calm Vinson.

O şuviţă căruntă de păr îi alunecă pe frunte. O îndepărtă, adăugând cu o voce imperturbabilă:

— De altfel, ideea mi se pare excelentă. Barry şi cu mine suntem chiar pe cale s-o discutăm. „Câştigaţi o seară cu frumoasa domnişoară Storm”, sau ceva de genul acesta. Cotele noastre de audienţă vor creşte vertiginos.

— Are dreptate, aprobă Barry evitând privirea lui Sally. Am putea aduna finaliştii pe post.

Sally simţi că fierbe. Când ripostă, vocea îi era şfichiuitoare:

— Domnule Vinson, am fost angajată pentru a mă ocupa de buletinele meteorologice ale acestui post pentru că eram meteorolog atestat.

— Domnişoară Hampton…

Vinson miji ochii de culoare albastru deschis.

— …aş putea foarte bine să angajez altă fată pentru a citi buletinele meteorologice – o fată mai tânără – pe care aş plăti-o cel puţin pe jumătate.

— Ştiu. Dar ştiu de asemenea că locuitorii statului nostru aşteaptă buletine serioase şi nu showuri televizate, cu creaturi sexy. Dacă vă încăpăţânaţi, mă tem că nu vor mai avea încredere în ceea ce le anunţăm şi credibilitatea lui „Channel Eight” va fi afectată.

— Este motivul pentru care îţi cer să rămâi. Singurul lucru pe care-l dorim este să-ţi schimbi imaginea. Gândeşte-te bine, domnişoară Hampton. Accepţi sau renunţi.

Fără să răspundă, Sally se ridică, rugându-se în tăcere. Pentru nimic în lume nu voia să cedeze, dar ce se va întâmpla dacă nu-i va fi reţinută candidatura la Laboratorul Naţional de Meteorologie?

* * *

Când tânăra femeie îşi termină buletinul, Neal era deja acolo. Dar îl observă la ieşirea din studio. Se opri imediat, despărţită de el de zeci de metri de cabluri întinse

pe jos.

Clipa de surpriză trecută, Sally îşi simţi inima bătând mai repede. Era atât de frumos în costumul de tweed, cu şuviţele rebele şi ochii negri trişti. îl privea înaintând spre ea, păşind peste cabluri.

— Sally… Vrei să vii să bei un pahar cu mine la Joe Kelly? Trebuie să-ţi vorbesc.

În ciuda dorinţei nebune de a i se arunca în braţe, tânăra femeie se mulţumi să răspundă cu un semn din cap.

O dată în maşina lui Neal, rulară cu toate geamurile deschise pe Kelly Avenue şi Sally se întrebă de ce acceptase să-l urmeze.

Zărindu-l în pragul studioului, înţelesese că fără îndoială ţinea la el. Numai că, să cedeze avansurilor sale, îi dădea impresia că se arăta neloială faţă de fiicele sale. De fapt, ştiuse întotdeauna că fetele vor fi o problemă când se va hotărî cu adevărat să-şi refacă viaţa. Dar niciodată, până în acea duminică după-amiază, nu o simţise cu atâta cruzime. Nici nu se simţise vreodată atât de singură ca acum.

Totul i se părea atât de dificil.

Ajunseră curând la Joe Kelly şi, ca o ironie a sorţii, gazda îi conduse la aceeaşi masă ca prima dată. Din păcate, magia dispăruse.

— Sally…

Cu faţa gravă, Neal întinse o mână spre ea.

— Să începem iar totul de la zero.

— De ce?

— Pentru a încerca să ne cunoaştem mai bine.

Ochii negri păreau s-o roage.

— Ştiu că nu m-am comportat bine în acea seară. Era atât de mult timp de când nu mă mai aflasem în faţa unor copii. De ce să nu ne revedem pe un teren neutru şi să încercăm să fim prieteni?

Sally îl privi cu uimire. Oare ce-i oferea? Ce fel de prietenie? El o ştia? Simţea, ca şi ea, nevoia de a nu pune capăt atât de repede relaţiei lor?

Puţin timp după aceea, părăsiră restaurantul.

Neavând cuvinte, hotărâseră printr-un acord tacit să-şi scurteze întâlnirea, incapabili să suporte mai mult tăcerea lor jenantă. Când Neal o lăsă pe Sally la maşina sa, în parcarea de la „Channel Eight” se aplecă peste geamul întredeschis şi o privi cu un aer care o tulbură.

— Mi-ai lipsit, îi spuse împotriva oricărei aşteptări.

O clipă, Sally crezu că o va săruta, dar bărbatul se mulţumi să-i ia mâna. Cu inima palpitând, tânăra femeie demară fără să rostească o vorbă.

Mai târziu, în penumbra camerei sale, Sally revăzu acea noapte în care se întorsese de la prima lor întâlnire. Atunci, se abandonase celor mai nebuneşti visuri. Două zile după aceea, făcuseră dragoste şi, venind acasă, retrăise cu ardoare fiecare secundă ale acelei uniri perfecte, visând de această dată la viitoarea lor escapadă şi la reacţia fiicelor sale când vor întâlni această fiinţă rară.

Doar că nimic nu se întâmplase cum îşi dorise.

Mama sa îi spusese să aibă răbdare. îi va urma sfaturile. Pentru că dorea să creadă că mai exista o şansă, fie şi numai una, de a salva relaţia începută cu Neal.

Acceptând să-l revadă, poate nu va face decât să împingă inevitabilul, dar voia să aibă conştiinţa împăcată.

Capitolul 5

După-amiaza ajunsese la sfârşit când sună telefonul. Sally tocmai îşi terminase joggingul şi după un duş rapid, se pregătea să plece la „Channel Eight”.

Recunoscu imediat vocea lui Neal.

— Tocmai am primit raportul comitetului, îi spuse acesta. Eşti aleasă.

Se lăsă tăcerea.

— Sunt de asemenea de acord să-ţi treci doctoratul.

Din nou tăcere.

— Nu spui nimic?

— Ei bine…

Sally se prăbuşi pe pat.

— Este formidabil, dar…

— Dar ce?

— Neal… Nu te pot pune într-o situaţie delicată. Dacă lucrez cu tine, se vor pune probabil probleme, voi rămâne la „Channel Eight”.

— Nu fi ridicolă. Ceea ce m-ar supăra, ar fi să te văd rămânând acolo. O asemenea emisiune nu este demnă de tine.

Cu inima palpitând, tânăra femeie încleştă mâna pe receptor.

— Aş fi încântată să accept şi să susţin provocarea. Dar ce se va întâmpla dacă…

Se întrerupse. Oare în ce termeni îşi putea exprima teama să vadă dificultăţile lor personale apăsând peste munca lor?

— Ce se va întâmpla dacă lucrurile se desfăşoară prost între noi, nu-i aşa? spuse Neal în locul ei.

— Da… într-un fel.

— Sally, dacă trebuie să se întâmple asta, vom avea totuşi posibilitatea să ne asumăm responsabilităţile, nu crezi?

Cum tânăra femeie nu răspunse, Neal insistă.

— Te rog. Spune da.

Sally râse nervos.

— Ascultă…

Cu ochii închişi, se concentră asupra ei însăşi. Oare va refuza o oportunitate la care ţinea atât de mult?

— Sally…

Vocea gravă a lui Neal o făcu să tresară.

— …Accepţi?

Trebuia să-i răspundă. În acea clipă, îndoielile i se risipiră fulgerător, lăsând loc unei bucurii prea mult timp stăpânită.

— Bineînţeles! încuviinţă pe un ton brusc eliberat, adăugând cu maliţie: cum trebuie să-ţi spun, acum? Şefule? Domnule?

— Maiestate este suficient. Şi primul meu ordin este o invitaţie la cină pentru sâmbătă seara. Am descoperit un restaurant nou, al cărui şef bucătar tocmai a sosit din Italia. Prepară nişte paste ca nimeni altcineva, iar

muzicienii sunt cei mai buni din oraş.

Dacă vrei, îţi voi cânta eu însumi o arie dintr-o operă. Atâta timp cât nu mă vei auzi interpretând „Traviata”, nu vei cunoaşte nimic!

Era atât de entuziasmat, atât de nerăbdător.

— Neal…

Sally îşi răsuci nervoasă firul telefonului în jurul degetului.

— Îmi… pare rău. Sâmbătă seara este o serbare la şcoală la Vicky.

— Oh… în acest caz, duminică seara?

— Dacă pot avea o baby-sitter. În acest weekend, mama nu este în oraş.

Neal oftă.

— Dacă înţeleg bine, ar fi de preferat să lăsăm întâlnirea noastră pe luni.

— Chiar îmi pare rău, Neal.

— Nu te nelinişti, nu este grav.

În ciuda eforturilor, bărbatul era incapabil să-şi ascundă dezamăgirea şi Sally îşi reproşă asta. Dar ce ar fi trebuit să facă? Să-i acorde avantaj mai curând lui Neal decât fiicelor sale care se bucurau de săptămâni că vor merge cu ea la serbarea de la şcoală? Imposibil.

Luni seara, Neal veni s-o aştepte la „Channel Eight”. Barry, care discuta cu tânăra femeie, îi propuse o vizită în studiouri. În timp ce le străbăteau împreună, Sally se apropie de colegul său pentru a-i vorbi despre oferta sa de muncă.

— Sunt fericit pentru tine, dacă asta îţi doreşti. Dar după plecarea ta, nu va mai fi acelaşi lucru pe aici.

— Gândeşte-te la cea care mă va înlocui, glumi tânăra femeie. Mai tânără, mai sexy.

Bărbatul ridică din umeri şi schimbă subiectul spre următorul meci de baschet. Discutară îndelung, apoi, când erau gata să se despartă, Barry se lovi peste frunte.

— Era să uit! spuse acesta. Am o surpriză pentru aniversarea lui Vicky. Se numeşte Clyde.

Bănuitoare, tânăra femeie se încruntă.

— Doar nu este ceva viu?
— Ba da, dar foarte mic.
— Barry, n-ai îndrăznit…
— Ei, ba da!
O sărută şi strânse călduros mâna lui Neal.
— O seară plăcută!
În timp ce Barry se îndepărtă, Sally îşi ridică ochii spre cer.
— Mă întreb ce i-o fi putut trece prin minte de data aceasta. Este demn de fiicele mele. Vicky va împlini şase ani sâmbăta viitoare şi vom cina la mama.
Neal dădu din cap distrat.
— Ar fi bine dacă ai putea veni, reluă tânăra femeie după o scurtă pauză.
Îşi regretă imediat cuvintele. Cum trebuia să se aştepte, Neal refuză categoric invitaţia.
— Nu cred să fie necesar, Sally. Cu siguranţă, fetele tale vor prefera să sărbătorească evenimentul cu familia şi prietenii.
Rănită, tânăra femeie nu insistă. îi va trebui răbdare, foarte multă răbdare, pentru a da o şansă poveştii lor…
În timp ce-şi urmă însoţitorul până la maşină, Sally propuse să nu meargă la Joe Kelly. Auzise doi cameramani vorbind despre un club, în care se producea o excelentă cântăreaţă.
Neal acceptă docil şi curând se aflară în atmosfera liniştită a unui local de noapte din centrul oraşului. Legănaţi de muzică, nu schimbară decât puţine cuvinte, ceea ce o încântă pe Sally. Dacă era fericită să fie cu Neal, de fapt era mai puţin sigură de ceea ce trebuia să-i spună.
Apoi bărbatul o invită la dans şi jena reciprocă se risipi imediat. Când o atrase spre el, tânăra femeie se abandonă fără să stea pe gânduri acelei blânde îmbrăţişări. Răsuflarea caldă îi mângâia ceafa, mâinile şi picioarele se înlănţuiau.
Muzica magică îi făcea să se lase pradă farmecului său încântător.
Sally se strânse mai aproape de Neal. Avea

sentimentul că trăieşte un vis. Trecutul, viitorul se şterseseră. Conta doar clipa prezentă şi plăcerea de a se legăna în braţele acestui bărbat al cărui trup îi stârnea dorinţa.

Apoi muzica se opri, rupând şi farmecul minunat şi fragil. Timp de secunde interminabile, Sally se crezu incapabilă de cel mai mic gest. Simţea pe frunte buzele calde ale lui Neal. Rămaseră pe pistă, izolaţi de lume, în timp ce, treptat, perechile ajungeau la locurile lor.

Brusc, fasciculul unui proiector îndreptat asupra lor îi făcu să revină subit la realitate. Oare ce se întâmplase? Fără să se pună de acord, în loc să se ducă spre masa lor, se îndreptară direct spre vestiar, apoi ieşiră în noapte.

Răcoarea serii îi dezmetici în cele din urmă. Între ei domnea o tensiune care se îmbina în mod ciudat cu jena. Niciunul nu îndrăznise să rămână între patru ochi cu celălalt după acea clipă de excepţie. Ca şi când le lipsea încă încrederea reciprocă.

Împărţită între prudenţă şi dorinţa de a ceda, Sally optă pentru prudenţă. Nu mai avea dreptul să cedeze, nu înainte de a şti. Pentru a-şi înşela mai bine tulburarea, începu să vorbească despre orice.

Dar când Neal o îmbrăţişă, îi primi sărutul cu o înflăcărare de necontrolat.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

În acea clipă, conştientă că o făcea să devină slabă, se smulse repede din braţele lui Neal şi ajunse prin propriile mijloace în parcajul de la „Channel Eight”.

Când se aşeză la volanul maşinii sale, Sally fu cuprinsă de o teribilă dorinţă de a plânge. Totuşi, simţea încă privirea lui Neal aţintită asupra ei şi tocmai petrecuse una dintre cele mai frumoase seri din viaţa sa. De ce oare se încăpăţâna să se gândească la necazurile viitorului?

I-ar fi plăcut să se supună raţiunii, dar când demară, lacrimi i se rostogoleau pe obraji.

Agitaţia începuturilor la laborator fu o excelentă terapie. În timpul primelor zile, avu atâtea lucruri de văzut şi de învăţat, încât nu avu răgazul să se gândească. Numai

absenţa lui Neal, prea ocupat, spunea el, pentru a se însărcina cu prezentările, îi strângea inima. Oare acesta era adevărul? Sau căuta pur şi simplu s-o evite?

Orice ar fi fost, îşi transmise puterile unuia dintre asistenţii săi, Phil Rankin.

Amabil şi binevoitor, acesta o luă imediat pe Sally sub aripa sa protectoare şi tânăra femeie învăţă alături de el modul de funcţionare a laboratorului. Acesta fusese creat în 1964, cu scopul de a studia fenomenele meteorologice cu risc pentru populaţie – tornade, uragane… De atunci, se lucra acolo în continuare la ameliorarea metodelor de detectare şi prevedere.

Zilele treceau şi mândria tinerei femei de a aparţine acestui serviciu prestigios, nu înceta să sporească. Dacă îl întâlnea rareori pe Neal, îl pândea neîncetat, ridicând capul de fiecare dată când se deschidea uşa micului său birou, sau când răsuna o voce bărbătească pe culoar.

Când, în sfârşit, ajunseră să mănânce de prânz împreună la cafenea, nu avură decât o conversaţie neutră şi prietenoasă. Ca şi când amândoi se temeau să se aventureze pe un teren mai personal.

Dar după vreo cincisprezece zile, dorinţa împărtăşită de a vedea un film nou care ţinea afisul, îi aduse la ruperea acelei îndepărtări tacite. Înlăturându-şi îndoielile, Sally acceptă invitaţia lui Neal. În ciuda a tot ce ar fi putut spune, murea de dorinţa de a-l revedea şi n-avea importanţă consecinţele acelei seri.

După vizionare, se duseră să bea o bere şi vorbiră despre laborator. Apoi Neal o conduse. În maşină, nu schimbară niciun cuvânt, până în clipa nefericită a despărţirii. Pe treptele de la intrare, în faţa uşii, inevitabilul se produse. îi dădu un sărut care o lăsă respirând greu, mistuită de o dorinţă arzătoare.

Fetele dormeau de cealaltă parte a străzii, la mama sa, şi Sally se gândi la patul mare, de la etajul întâi, care le-ar putea primi dragostea.

Lipită de Neal, uită de orice, gândindu-se numai la unirea trupurilor lor nerăbdătoare, gata să cedeze. Totuşi,

când pătrunse în holul întunecat al casei, Neal n-o urmă. Ca şi când o barieră invizibilă îl împiedica să facă acest ultim pas.

Rănită şi umilită de deznodământul ultimei sale întâlniri cu Neal, Sally se hotărî să păstreze distanţa şi să-i lase însoţitorului său iniţiativa viitoarei lor nopţi de dragoste, dacă trebuia să mai existe una. Tot atunci, în timp ce luna sa de probă se încheia, problemele profesionale veniră să se adauge celor personale. Contrar celor ce sperase, rolul său la laborator se limita la relaţii publice. Fără îndoială, Neal se gândise că celebritatea lui Sally putea duce în mod foarte firesc la asumarea acestui gen de funcţie, atât pe lângă asociaţiile interesate de munca în desfăşurare, cât şi pe lângă ziarele, revistele şi canalele de televiziune.

Teribil de frustrată, tânăra femeie înţelese că trebuia să-şi revină foarte repede, dacă nu voia să lase să se instaleze această situaţie. Şi mai ales dacă voia să pună capăt izolării în care Neal părea că încearcă să se închidă.

În ciuda îndoielilor şi ezitărilor, hotărî să provoace o întâlnire.

— Trebuie să-ţi vorbesc, îi spuse într-o zi, la ieşirea de la o reuniune. Marţi seara, este posibil?

Surprins, Neal ridică sprâncenele.

— De ce?

— Să treci să mă iei la ora opt, se mulţumi să răspundă tânăra femeie.

Când sosi în acea seară, Vicky şi Anny se repeziră să-l întâmpine. îmbrăcate în rochiţe din blugi şi pieptănate cu grijă cu coadă de cal, erau încântătoare. Sally le învăţase lecţia.

Cu vocea sa stridentă, Anny îl întrebă pe Neal dacă ştia să se ocupe de grădină şi-l conduse pentru a-i arăta florile pe care le plantase cu sora sa, la umbra casei. Tânăra femeie speră în taină că-i va propune fetiţei să vină s-o ajute într-o zi, dar n-o făcu.

Evident, era chiar grăbit să părăsească locul.

Conştientă de inutilitatea eforturilor sale, Sally îşi luă

poseta, le duse pe fete la mama sa, apoi merse cu Neal la Sullivan, un grătar situat pe Reno Street. Iritată şi extrem de obosită, aşteptă chelneriţa să le ia comanda, pentru a trece la atac. În clipa în care intenţiona să abordeze problema dezamăgirilor sale profesionale, se surprinse angajându-se într-o cu totul altă direcţie.

— Neal…

Ezită, apoi îşi făcu curaj.

— …Cred că relaţia noastră n-are niciun viitor.

— Nu spune asta!

— Ah?

— Este ridicol. Din contră, vreau să avem un viitor împreună, Sally. Un viitor lung.

— Bazat pe ce?

— Pe respect reciproc. Prietenie. Dragoste, încheie bărbatul accentuând ultimul cuvânt.

Inima tinerei femei fu tulburată. O dragoste care nu-i includea fiicele? N-o voia. Încăpăţânată, scutură din cap.

— Nu, Neal… ne-am înşelat. Ar fi fost mai bine să nu se fi petrecut nimic între noi.

— Taci. Acele clipe pe care le-am petrecut împreună au fost cele mai frumoase din viaţa mea. De atunci, nu încetez să mă gândesc la tine, să visez la tine… Voiam să-ţi vorbesc despre asta…

Sally îl întrerupse cu răceală.

— Unde se situează copilele mele în visurile tale, Neal? îţi amintesc că nu sunt singură.

— Ştiu, dar…

Înălţă capul şi tânăra femeie îi citi în ochi o imensă disperare.

— Îmi plac copiii, n-aş vrea să te înşeli. Doar că nu sunt sigur că mă voi simţi într-o zi în largul meu cu fetele tale. Când sunt la tine, am impresia că sunt un intrus, Sally…

Îi luă mâinile cu înflăcărare.

— Doresc mai mult decât orice să fac parte din viaţa ta. Numai că nu ştiu dacă voi putea să devin tatăl copiilor unui alt bărbat.

— Nu sunt doar copiii altuia, răspunse Sally cu vocea vibrând de mânie. Sunt şi copiii mei.

Bărbatul care i-a conceput i-a părăsit. A fost incapabil să le crească. A plecat într-o zi şi nu le-a mai văzut niciodată.

Cu lacrimi în ochi, Sally se ridică.

— Du-mă înapoi, te rog.

Capitolul 6

Sally se aruncă în muncă nebuneşte. Cu frenezie, încercă să înmagazineze tot ce putea învăţa despre lucrările trecute, prezente şi viitoare, efectuate de laborator asupra tornadelor. Observa, punea întrebări şi studia toate proiectele în desfăşurare.

Acţionând astfel, spera două lucruri: să reuşească o perfectă stăpânire a profesiunii şi să evite să se gândească prea mult la Neal. Referitor la al doilea punct, eforturile se dovediră inutile. De-a lungul zilelor, necazul i se îmbină cu o tristeţe profundă. Evident, îi reproşa lui Neal că se arăta atât de puţin înţelegător, dar se străduі puţin câte puţin să-i înţeleagă motivele. Dacă acţiona astfel, era poate din cauza unei gelozii normale faţă de Michael.

Oare cum l-ar putea convinge că încetase de ani de zile să se gândească la Michael şi că nici Vicky, nici Anny nu l-ar recunoaşte dacă ar apărea la uşa lor? Nu-şi putea imagina împrejurările care ajutaseră la această căsătorie şi la această despărţire… Oare nici nu bănuia rănile pe care ea le păstra de aici?

Michael le părăsise fără un adio, luând cu el hainele sale, maşina şi conţinutul contului din bancă. În acea clipă, Sally se aflase singură, fără bani, într-un oraş străin, cu două copile mici. Viaţa îi devenise un coşmar, cu atât mai mult cu cât, în acea perioadă, Vicky nu înceta să fie internată în spital. Părinţii săi o ajutaseră cum putuseră, dar erau oameni modeşti şi tânăra femeie făcuse totul pentru a le ascunde gravitatea situaţiei sale materiale şi morale.

Apoi, treptat, reuşise să-şi refacă viaţa. Obţinuse divorţul, îşi reluase numele de fată şi începuse să

muncească.

Mai târziu, aflase că Michael trăia pe coasta de vest, dar nu încercase niciodată să ia legătura cu el, nici măcar pentru a-i cere o pensie la care avea totuşi dreptul. Cu siguranţă, de teamă să nu-l vadă reapărând în viaţa lor.

Chiar înainte de a-l lua de soţ, Sally înţelesese că era şi va fi mereu iresponsabil. Dar era tânără şi îndrăgostită nebuneşte de acel băiat fermecător şi nostim.

Mult timp, viaţa cu Michael păruse o sărbătoare, uşoară şi lipsită de griji. Fuseseră fericiţi împreună, atât de fericiţi şi naşterea lui Vicky fusese un moment perfect… Sally îşi amintea ca şi când ar fi fost ieri. Plin de admiraţie, Michael cheltuise o avere pentru a le oferi prietenilor lor cadouri în onoarea fiicei sale.

Apoi, în zilele următoare o lăsase mai moale. Când se dovedi că Vicky era astmatică, încântarea lui Michael se transformase în plictiseală. Şi, la naşterea lui Anny, n-au mai fost cadouri.

Foarte repede, începuse să le poarte frica fetelor. Se plângea că-i furau soţia. Se lamenta când plângeau, când jucăriile lor stăteau împrăştiate. Se plângea de orice. Mereu.

Şi plecase. În acea clipă văicărelile încetaseră, dar Sally se văzuse copleşită de un sentiment îngrozitor de singurătate şi de nereuşită.

Timp de ani de zile, îşi jurase că nu se va mai căsători, că nu va mai permite niciodată unui bărbat s-o facă să sufere. Dar, treptat, amărăciunea îi secase şi încercase să judece. Mulţi oameni reuşiseră în căsnicie. N-avea dreptul să condamne toţi bărbaţii din cauza lui Michael. Începu să viseze, în linişte, la o fiinţă ideală care va fi gata să le iubească într-o zi pe ea şi pe copilele sale.

Oare de ce nu era Neal acel bărbat?

Sally ar fi dat orice pentru a părea senină, dar eforturile de a-şi stăpâni sentimentele rămaseră fără rezultat. În fiecare dimineaţă, după prea puţine ore de somn agitat, se trezea gândindu-se la Neal. O obseda amintirea nopţii lor de dragoste.

Meseria şi responsabilitatea faţă de fete erau cele două lucruri care o împiedicau să cedeze disperării.

Şi ca şi când soarta se înverşuna împotriva ei, munca îi devenea cu fiecare zi sursa unei frustrări mai mari. Luna aprilie trecuse fără ca Neal s-o trimită măcar o dată pe teren, iar mai ajungea curând la sfârşit. Ori, cea mai mare parte a tornadelor aveau loc primăvara şi la începutul verii. Dacă nu studia niciuna acum, va trebui să aştepte mai multe luni, poate un an, înainte de a vedea oferindu-se o nouă ocazie.

Jerry Baldwin – unul dintre primii cercetători pe care-i întâlnise luându-şi postul în primire – îi cântă în strună când îi împărtăşi dezamăgirea.

În ciuda unei atitudini cam impertinente când sosise la laborator, tânărul bărbat îi devenise până la urmă prieten şi Sally înţelesese rapid că sub aspectul de playboy, Jerry era un bărbat sincer şi generos.

Vorbiseră mult şi acesta evocase deseori căsnicia sa dezastruoasă.

De la divorţ, viaţa sa nu mai era decât o succesiune de aventuri. Singur mărturisise că deviza sa devenise „Distrează-te şi părăseste-le”.

— Este cel mai bun mijloc să nu suferi, îi explicase într-o zi, în timp ce triau împreună o serie de fotografii.

Sally zâmbise.

— Ştiu. Nici eu n-am vrut să mă mai angajez după divorţ.

Şi totuşi… Nu tocmai se angajase fără să vrea?

Din nefericire, în timp ce sperase să revină la viaţă, durerea ancorase din nou şi mai profund în inima sa.

Devenit foarte apropiat de tânăra femeie, Jerry fu primul care o incită să vorbească.

— Du-te să-l vezi pe Parker, îi spuse. Şi întreabă-l de ce te lasă deoparte.

Sally ştia sigur că avea dreptate.

Era timpul să-l înfrunte pe Neal. Nu numai că o împiedica să se desfăşoare la laborator, dar relaţia lor se degradase în asemenea măsură încât nu mai era decât un

schimb de puncte de vedere formal şi insipid. Avea senzaţia că de acum se aflau fiecare pe câte o latură a unei prăpăstii.

Vicleană, o voce îi şoptea să plece, să părăsească laboratorul. Dar vai… să plece, însemna să renunţe să-l mai vadă pe Neal şi această perspectivă o distrugea. Ştia că nu va avea curaj. Nu încă. Poate nu va avea niciodată.

Deocamdată, atâta timp cât rămânea, era hotărâtă să profite de experienţa pe care i-o putea aduce meseria sa. Şi, când îl întâlni pe Neal pe un teren neutru, la cafenea, hotărî să-i expună dezamăgirile. Aşezaţi faţă în faţă, îşi beau cafeaua; după lungi secunde de tăcere apăsătoare, Sally îşi făcu curaj.

— Neal, începu ea, aş vrea să-ţi pun o întrebare.

Acesta înălţă capul şi ochii negri o scrutară.

— Oare mă consideri membră a echipei tale, da sau nu?

— Evident… De ce mă întrebi asta?

Faci o treabă excelentă.

Nu se văzuseră de mai multe zile şi Sally îl găsea slab, obosit şi distant. Pradă unei dureri sporite, tânăra femeie făcu un efort pentru a-şi reveni.

— Vreau să vorbesc de expediţiile pe teren. De ce nu mi-ai dat niciodată posibilitatea să particip la ele?

— Pentru că nu vedeam utilitatea.

Ridică din umeri.

— Ceilalţi au experienţă, Sally. Ştiu cum să minimalizeze riscurile. O tornadă poate fi periculoasă, foarte periculoasă.

— Crezi că eu nu ştiu asta! Sunt două luni de când le studiez. Am văzut sute de fotografii, de filme. Am citit toate rapoartele. Nu doresc câtuşi de puţin să-mi asum riscuri inutile. Nu uit că am două copile…

Sally tăcu, regretându-şi vorbele. Prea târziu.

— N-am de gând să le las orfane, reluă cu fermitate. Spui că n-am experienţă, dar cum o voi putea dobândi dacă nu-mi dai niciodată ocazia?

— Sally… echipele noastre pleacă deseori în plină

noapte, petrec ore întregi fără să doarmă, nici să se spele. Nu mai există intimitate.

— Dacă te gândeşti că nu sunt capabilă să suport aceste inconveniente, te înşeli.

— Sally…

Neal scutură obosit din cap.

— Îmi pare rău. Ştiu că am stricat multe lucruri între noi, dar contrar a ce poţi crede, am încă sentimente pentru tine. Acesta este singurul motiv pentru care nu te-am trimis niciodată pe teren. Pentru ca să nu ţi se întâmple nimic.

Degetele tinerei femei se încleştară pe ceaşcă.

Neal se mai gândea la ea… Ar fi vrut să-i ceară să repete acele cuvinte iar şi iar şi să-i mărturisească propriile ei sentimente.

Dar dacă se mai interesa încă de ea, de ce refuza să continue relaţia lor? Oare aştepta un semn de încurajare din partea sa? îşi va asuma ea riscul să se dea în vileag răspunzând la întrebarea care-i ardea buzele?

— Îmi lipseşti Sally reluă Neal cu voce înceată.

Ezită, apoi întrebă grav:

— De ce n-am mai face o tentativă?

— Oh, Neal… şi eu aş vrea atât de mult. Numai că…

— Numai că?

— Nu vreau să mai sufăr, mărturisi tânăra femeie dintr-o suflare.

În timp ce spunea asta, spera ca Neal să rostească un cuvânt, unul singur, pentru a încerca s-o convingă de contrariul.

În timp ce Sally se simţea prăbuşindu-se, bărbatul îi luă mâinile.

— La sfârşitul săptămânii viitoare trebuie să merg la Kansas City pentru seminarul anual al meteorologilor. Vino cu mine. Dacă vrei, vom lua camere separate.

— Neal… nu… ştiu. Fetiţele…

Sally îşi muşcă buzele. De ce trebuia să-i vorbească mereu de fetiţele sale? în faţa ei, Neal se încordase imperceptibil.

— Cere-i mamei tale să le ţină. Dacă vrei să te trimit în misiune, vei fi obligată să le laşi. Nu mai sunt bebeluşi, Sally şi, nu-ţi cer decât trei zile.

Cu ochii aţintiţi în ai săi, părea s-o implore.

— Vino cu mine.

Tulburată, tânăra femeie îl privi sărutându-i palma cu extremă tandreţe. Oare avea idee de senzaţiile pe care i le producea acea atingere?

— Ei bine? o întrebă.

Sally era atât de tulburată încât gândurile i se răvăşiseră. Înainte de orice, trebuia să se gândească bine la ce implica acea călătorie. Vor fi cine intime. Plimbări sub clar de lună, nopţi de dragoste într-o cameră de hotel. Visuri… Ochii i se închiseră. Cum putuse ajunge acolo? Să se lase vrăjită în asemenea măsură încât să-şi piardă capul?

Subit i se făcu frică.

— Nu… pot să-ţi răspund acum, Neal.

Îşi aţinti asupra lui ochii înceţosaţi de lacrimi.

— Lasă-mă să mă gândesc. Te implor.

Capitolul 1

Invitaţia pentru întâlnirea foştilor elevi sosise cu trei săptămâni mai înainte. În acea perioadă, Margie nu păruse să-i dea atenţie.

— Este atât de mult timp de atunci, îi spusese fiicei sale. N-am păstrat nicio legătură cu acei oameni şi nu m-am mai întors la Springfield de treizeci de ani… Nu, nu voi merge. Aş avea impresia că sunt mai bătrână decât sunt.

În faţa acestor argumente, Sally nu insistase. Totuşi, era convinsă că această întâlnire i-ar face bine mamei sale. Îşi făcea deseori griji pentru ea. Deşi lui Margie păreau să-i fie de-ajuns nepoatele şi munca sa cu jumătate de normă la bibliotecă, tinerei femei i-ar fi plăcut s-o vadă ieşind mai mult şi să aibă mai mulţi prieteni. Dar mama sa purta încă doliu după tatăl ei şi nu era obişnuită să înfrunte lumea în calitate de femeie singură.

Ceea ce se petrecuse în acea seară, o luă pe nepregătite. Când Sally veni să-şi ia fiicele, înţelese chiar

în secunda când intră în bucătărie, că avusese loc un eveniment neobişnuit.

— Ce ai, mamă? o întrebă, punându-şi poseta pe masă. Ai descoperit o mină de diamante în pivniţă? Este ascuns Robert Redford în dulap?

Margie izbucni în râs şi roşi uşor.

— Nu fi ridicolă, răspunse aceasta prompt, sunt pur şi simplu foarte mândră de tarta mea. Priveşte, oare nu este superbă?

Indică o splendidă tartă cu mere, a cărei aromă umpluse bucătăria. Intrigată, Sally dădu din cap.

— Mamă… ai să-mi spui ceva?

— N… nu, în niciun caz.

În timp ce Margie se ferea de privirea fiicei sale, aceasta avu o intuiţie subită. Mama sa se comporta ca o adolescentă îndrăgostită.

— Mamă… ce-mi ascunzi?

— Nimic, draga mea, absolut nimic.

Se întoarse pentru a stinge cuptorul.

— Am primit doar un telefon care mi-a făcut plăcere. Un prieten vechi din colegiu.

— Oh…

Sally înţelese imediat că intuiţia n-o înşelase.

— Este în oraş? întrebă încet.

— Nu. Locuieşte la Dallas. A sunat la oamenii care organizează întâlnirea aceea la Spriegfild, săptămâna viitoare.

Ştii, ţi-am vorbit despre ea…

Mama sa continua să se agite, fără s-o privească.

— Ei i-au povestit despre tatăl tău şi i-au spus unde locuiesc. Aşa că a sunat să ceară veşti şi să ştie dacă voi merge la Sprienfild.

Brusc, tânăra femeie îşi privi mama cu o nouă atenţie. Chipul, de obicei atât de calm, se luminase. O clipă, Sally simţi un val de mânie la gândul că un alt bărbat, în afara tatălui său, o putea emoţiona pe Margie.

Dar tatăl său era mort. Şi în această clipă, mama sa era mai fericită decât o văzuse de multe luni, doar pentru

că un bărbat îi telefonase.

— Cum se numeşte? întrebă curioasă Sally.

— Casey.

Vocea lui Margie devenise foarte blândă.

— Casey Tinsley.

Am ieşit împreună, în colegiu… chiar înainte să-l întâlnesc pe tatăl tău.

— Şi acest domn Tinsley este căsătorit?

Pentru a doua oară, Sally percepu încurcătura mamei.

— Nu… Casey este văduv de mai mulţi ani.

În acea clipă, tânăra femeie ştiu că Margie se va duce la Springfield.

Dar ce se va întâmpla acolo? Era mult timp de când nu se mai văzuseră. Era oare posibil ca flacăra să se reaprindă după atâta timp şi uitare?

Mai târziu, când fu singură în refugiul camerei sale, Sally medită la această idee. Oare ce ar simţi dacă nu l-ar mai vedea pe Neal şi l-ar reîntâlni după zece sau douăzeci de ani? Ar mai exista încă între ei o legătură specială?

Cu un lung suspin de oboseală, tânăra femeie se culcă. Timpul nu va reuşi niciodată să stingă sentimentele sale pentru Neal. Dar această certitudine n-o încuraja. Nu voia să aştepte toamna vieţii pentru a fi fericită cu bărbatul pe care-l iubea. îl voia acum.

La acest gând, inima i se strânse. De ce nu era Neal cu ea? Avea atâta nevoie de el. Se simţea atât de singură, atât de pierdută.

Automat, privirea i se aţinti asupra telefonului şi-i încolţi o idee. Poate era acasă? Şi dacă era acasă, ar putea să-l audă. Era de-ajuns doar să îndrăznească.

Neal se uita la televizor, la un film vechi cu Gary Cooper, când sună telefonul. Când recunoscu vocea lui Sally, întrerupse imediat sonorul. Încă nu-l sunase niciodată acasă.

— Bună seara, Sally.

— Bună seara.

— Mi-am dorit foarte mult să merg cu tine la Kansas

City.

Doar că…

— Doar că?

— Nu cred că voi merge decât dacă pot găsi cu tine o soluţie de înţelegere. Pari atât de puţin interesat de fete. Înţelege-mă, sunt mama lor. Trebuie să-mi organizez viaţa în funcţie de ele.

Neal închise ochii. O iubea pe Sally. Profund. Fără îndoială, pentru ea trebuia să facă un efort să încerce să le cunoască mai bine pe Vicky şi pe Anny. Numai că ce se va întâmpla cu familia pe care visa să şi-o fondeze el însuşi? Avea aproape patruzeci de ani şi dorinţa urgentă şi vitală de a-şi construi o nouă viaţă.

Ce va crede Sally despre asta? Avea deja doi copii şi părea să dorească să se consacre carierei sale. Ce se va întâmpla dacă refuza să fie iar mamă? Dacă nu reuşeau să formeze împreună o familie adevărată? El înţelegea mai bine ca oricine riscurile unei asemenea aventuri.

În mod reflex, mâna liberă se aşeză peste buzunarul unde se afla portofelul şi fotografia lui Danny. În acea clipă, ştiu că venise vremea să vorbească despre propriile eşecuri. Pentru a o face pe Sally să înţeleagă motivele neîncrederii sale.

— Te rog, pledă Neal. Vino cu mine. Îţi promit că vom vorbi.

Vocea i se gâtui.

— N-am dorit niciodată o femeie cum te doresc pe tine. Dar ţi-am spus, dacă preferi ca relaţia noastră să rămână de prietenie, îţi voi respecta voinţa.

Vom lua camere separate. Singurul lucru pe care ţi-l cer este să vii.

Se lăsă o tăcere urmată de un răspuns care-l copleşi cu o fericire nespusă.

— Ne va ajunge o cameră, murmură Sally.

Neîncrezător, Neal mulţumi stelei care strălucea în acea seară pe cerul său. În câteva zile, se va afla din nou în braţele femeii pe care o iubea.

Când închise, mâinile îi tremurau.

— Sally…

Numai evocarea numelui era de-ajuns să-l înnebunească. Oare se gândea la el, cum se gândea el la ea? Revedea unica lor noapte de dragoste ca pe clipa perfectă şi reală, a cărei amintire nu-l părăsise niciodată?

În acea seară, când adormi, Sally veni să-i bântuie visurile.

Se văzu pe culmea unei coline, observând o mulţime nemişcată în adâncul unei văi înverzite.

Sally stătea singură la o parte, înconjurată de o aură luminoasă care o izola de ceilalţi. Neal ştia că-l căuta şi că va ridica ochii curând spre el.

Îmbrăcată într-o rochie albă, lungă, Sally aplecă într-o parte capul, apoi îşi puse mâna la ochi pentru a se proteja de lumina orbitoare a soarelui şi privi în direcţia sa.

Făcu un pas. Apoi un altul.

Se apropia inexorabil, dar ezita încă la poalele colinei. Acum, Neal îi distingea ochii. Ochi de culoarea oceanului, care-i pătrundeau în inimă.

Ameţit de dorinţă, bărbatul făcu în tăcere o rugăciune pentru ca promisiunile să se realizeze. În acea clipă, Sally începu să urce încet panta. Briza intră cu putere în cutele rochiei lungi, subliniind cu graţie formele trupului perfect. Părul castaniu-roşcat cădea în valuri mătăsoase în jurul feţei cu trăsături semeţe.

În spatele ei, o ceaţă albăstrie cuprinse valea. Curând, straturi aeriene luară cu asalt colina, izolându-i de restul lumii, lăsând în urma ei un nor luminescent.

Neal nu-şi mai stăpânea nerăbdarea. O voia alături, imediat, dar Sally părea că nu vrea să se grăbească.

Apoi, în sfârşit, o mână fină îi atinse degetele încordate. Acum, ceaţa îi înconjura.

Nu mai existau nici colina, nici cerul, nici valea. Doar el şi femeia visurilor sale.

Atât de frumoasă. Atât de dorită.

Încet, Sally îi deschise braţele. Zâmbea, conştientă de dorinţa care-l împingea spre ea.

Cu gesturi solemne, Neal începu s-o dezbrace şi trupul său, atât de încântător de feminin, îi apăru treptat prin ceaţa argintie. Sânii cu areolele întunecate, şoldurile rotunde, coapsele subţiri… era perfecţiunea întruchipată. În spatele genelor lungi, negre, ochii verzi ai lui Sally străluceau.

În acea clipă, Neal se dezbrăcă la rândul său şi curând, nu mai fură decât un bărbat şi o femeie eliberaţi de orice piedică, singuri şi ameţiţi de dorinţă.

Intimidat de magia acelei clipe, Neal atinse cu vârful degetelor umărul gol al însoţitoarei sale, a cărei piele avea moliciunea mătăsii. Apoi alunecară împreună în vălul călduţ de ceaţă. Neal era aplecat peste Sally şi buzele sale alergau cu înflăcărare peste trupul destins.

Făcură dragoste cu pasiune şi respect, iubind-o până la surescitarea care-l aduse la realitate, între cearşafurile sifonate, într-o cameră întunecată.

Trupul îi era ud. Respiraţia sacadată.

Cu un geamăt, luă perna şi-şi afundă faţa în ea, repetând iar şi iar numele femeii pe care o iubea.

Oare ce se va întâmpla cu el? Brusc, se simţi în stare de orice pentru a fi a sa. Să mintă. Să înşele. Să-i spună că era nebun după copilele sale. Că ar putea să le fie tată.

Sally îşi petrecu săptămâna alergând prin magazine cu mama sa. Pe măsură ce data plecării la Springfild se apropia, lui Margie îi era din ce în ce mai greu să-şi ascundă nerăbdarea. O nerăbdare pe care o împărtăşea şi fiica sa, la perspectiva propriului weekend.

Între laborator şi cumpărături, reuşise să găsească o baby-sitter. Totuşi, fericirea sa nu era neumbrită. În ciuda dorinţei care se intensifica de a fi cu Neal, continua să nutrească îndoieli referitoare la această invitaţie nebunească. Oare avusese dreptate s-o accepte? Unde îi va duce asta? Neal îi spusese că vor vorbi, dar vor reuşi să rezolve neînţelegerile care-i despărţeau de la începutul idilei lor?

Întrebările nu încetară să se adune, dar fericirea de a-l avea doar pentru ea timp de trei zile lungi o cuceri până

la urmă şi curând încetă să se mai gândească la ele.

Îşi spuse cu optimism că acest weekend va veni de hac unor probleme care n-ar fi trebuit să existe. Călătoria putea să-i deschidă uşile unui viitor aurit şi refuza din toate puterile să se gândească la posibilitatea unui eşec.

Capitolul 8

Să se înţeleagă cu baby-sitter îi luă mai mult timp decât prevăzuse. Sally, care arătase totuşi negru pe alb fiecare amănunt, nu se putu stăpâni să-i mai dea câteva instrucţiuni.

— Mama mea nu pleacă înainte de această după-amiază, îi spuse. În cazul în care credeţi că am putut uita ceva, nu ezitaţi s-o sunaţi. V-am lăsat numărul de la hotelul meu pe agendă, ca şi numărul medicului.

În cele din urmă, tânăra fată fu cea care o dădu afară.

— Nu vă neliniştiţi, doamnă Hampton. Ne vom descurca foarte bine, nu-i aşa fetelor?

Vicky şi Anny dădură din cap.

Sally le sărută cu înflăcărare.

— Voi fi aici duminică după-amiază, le şopti la ureche şi bunica de asemenea.

Se îndreptă apoi cu un zâmbet silit şi se îndepărtă pe aleea mângâiată de un soare de primăvară. Baby-sitterul avea dreptate. Întârziase prea mult, dar despărţirea de fiicele sale se dovedise mult mai grea decât crezuse.

Ca o culme a ghinionului, traficul în acest început al dimineţii era mai aglomerat decât de obicei. Pe autostradă, două benzi închise încetiniră valul de maşini. Sally avea impresia că înaintează cu viteza melcului.

Şi Neal care probabil aştepta deja la aeroport!

Cu nervii slăbiţi, fu asaltată din nou de îndoieli. Nu era nesăbuit din partea unei mame să plece să petreacă un weekend la sute de kilometri de casă? Cu atât mai mult cu cât nu era sigură de nimic. Aceste câteva zile poate nu vor fi decât o escapadă, la sfârşitul căreia nimic nu va fi decis.

Sally respinse pentru a suta oară această eventualitate. Se putea întoarce cu cheia unui viitor cu

Neal… dacă ajungea să plece totuşi!

În timp ce nerăbdarea îi sporea, cele două benzi se redeschiseră şi circulaţia deveni fluidă. Cu un oftat de uşurare, apăsă la maximum acceleratorul.

Din fericire, prevăzuseră să meargă să bea o cafea înainte de îmbarcare, ceea ce-i lăsa poate timp să recupereze din întârziere. Rula pe banda stângă, când o lumină roşie pe tabloul de bord îi atrase atenţia.

Înţelese cu spaimă că motorul încălzea anormal. Asta-i mai lipsea! Să se oprească, însemna să rateze sigur avionul.

Să continue, îşi asuma riscul de a face o pană.

Ajunse cu precauţie pe banda dreapta şi încetini pentru a menaja maşina. Acul jojei de-abia se mişca. Cu privirea aţintită în oglinda retrovizoare, Sally încetini şi mai mult.

Minutele se scurgeau, interminabile, când apăru în sfârşit panoul aeroportului deasupra autostrăzii. În acea clipă, Sally se angajă încet pe breteaua care ducea la aeroportul internaţional Will Rogers.

Avu norocul să găsească un loc la doi paşi de terminal. Costa mai scump, dar nu-şi putea permite să piardă timpul parcând în altă parte. În douăzeci de minute, avionul decola.

Ajunsă pe covorul rulant care ducea în holul de îmbarcare, Sally începu să alerge cât o ţineau picioarele, strecurându-se în mijlocul valului de pasageri. Geanta de călătorie o lovea peste şold. Avusese dreptate s-o ia. Era suficient de mică pentru a o păstra în cabină, ceea ce evita trecerea pe la înregistrare.

Cum prevăzuseră, Neal o aştepta sub vechiul avion atârnat în mijlocul holului principal. Imediat ce o văzu, expresia sa îngrijorată se transformă într-un zâmbet radios şi Sally se opri.

Chiar dacă nu l-ar fi cunoscut, l-ar fi remarcat. Era atât de impresionant şi de seducător!

Îmbrăcat într-un costum din pânză bej care punea în evidenţă nuanţa caldă a unui pulover cafeniu-închis,

degaja o distincţie naturală şi o dezinvoltură dezarmantă. Totul îi plăcea la el. Privirea pătimaşă, fruntea înaltă şi lată, şuviţele de păr rebele care-i încadrau faţa colţuroasă, buzele cărnoase, atât de senzuale… dar mai presus de orice, îi plăcea modul în care o privea.

Într-o clipă, Neal fu lângă ea şi o luă în braţe.

— Mi-a fost atât de teamă, spuse îmbrăţişând-o cu pasiune. Am crezut că ţi-ai schimbat părerea, sau că ai avut un accident.

Fără să-i lase timp să răspundă, o sărută şi tânăra femeie i se abandonă spontan. Acum, nu i se mai putea întâmpla nimic. Dând capul pe spate, se îndepărtă şi-i zâmbi cu dragoste.

— Îmi pare rău, totul s-a coalizat împotriva mea. Circulaţia, maşina…

— Îmi vei povesti mai târziu. Acum eşti aici şi asta este tot ce contează.

Cu un gest tandru şi autoritar în acelaşi timp, Neal o luă cu el.

— Să ne grăbim. Nu mai avem niciun minut de pierdut. Ajunseră la uşa de îmbarcare când în hol răsună ultimul apel pentru zborul lor. Câţiva metri încă şi vor reuşi. Vor zbura împreună, pentru trei zile şi trei nopţi de dragoste şi de uitare.

Fură printre ultimii pasageri care intrară în avion. Zâmbitoare, o stewardesă îi conduse spre cabina de clasa întâi şi Sally îi aruncă lui Neal o privire întrebătoare şi surprinsă.

— Eşti nebun! îi murmură.

— Nu te îngrijora. îi făcu cu ochiul.

— Am completat doar creditul care ne-a fost alocat.

În loc de răspuns, Sally îşi strecură mâna în cea a însoţitorului său şi se furişă lângă hublou. Timp de lungi minute, niciunul dintre ei nu rupse tăcerea. Tânăra femeie îşi puse capul pe umărul lat al lui Neal şi ar fi vrut să prelungească această clipă la nesfârşit. Pentru că asta însemna un început de intimitate.

În timp ce Sally îşi încheia centura, bărbatul îi

îndepărtă mâna.

— Lasă, spuse. Timp de trei zile, voi fi bărbatul care te va servi. Voi face totul pentru tine. Te voi îmbrăca…

— Mă vei şi dezbrăca?

Neal îşi accentuă apăsarea pe mâna sa.

— Am visat asta de mii de ori. Să n-ai grijă, o voi face.

La acest gând, tânăra femeie fu străbătută de un lung fior. Poate niciodată un bărbat n-o tulburase atât de intens ca Neal Parker.

De-abia decolaseră, că stewardesa le servi un apetitiv. După mai multe înghiţituri de Bloody Mary, Sally închise ochii şi se lăsă în scaun cu un oftat de încântare.

— Credeam că această clipă nu va mai veni niciodată.

— Ştiu.

Neal se aplecă spre ea şi-i simţi răsuflarea călduţă pe obraz.

— Săptămâna aceasta a fost cea mai lungă din viaţa mea, îi mărturisi. N-am încetat nicio secundă să mă gândesc la tine.

Cu inima palpitând de emoţie, Sally deschise ochii. Faţa lui Neal era foarte aproape de a sa. În spatele genelor dese, paiete de aur luminau privirea bărbatului.

Fascinată, ridică paharul.

— Pentru noi…

— Pentru această seară.

— Oare ce se va întâmpla în această seară?

— Ei bine, pentru început…

Se îndepărtă şi-şi rezemă capul de spătarul scaunului.

— Vom părăsi Alameda Plaza pentru a merge la un restaurant francez, „La Mediterana”.

— Francez!

Sally începu să râdă.

— Vrei să spui că nu vom mânca italieneşte?

— Mâine. În seara aceasta vom mânca salată asortată şi limbă-de-mare cu lămâie.

Cu ochi strălucitori, tânăra femeie prinse cu

înflăcărare mâna lui Neal. Ca şi ea, părea că vrea să facă din aceste trei zile un moment de excepţie.

— Şi apoi? murmură.

— Apoi, ne vom întoarce la Alameda, unde vom dansa…

Degetele li se înlănţuiră.

— Doresc la nebunie să dansez cu tine, să-ţi simt trupul lângă al meu…

Neal se aplecă şi-i atinse uşor buzele.

— Doresc să-mi strecor mâinile în jurul taliei tale, să le las să coboare spre solduri.

Cu simţurile răvăşite, Sally îşi ţinu respiraţia.

— Pur şi simplu am nevoie de tine, îi sopţi bărbatul cu o voce răguşită.

Ca şi când era brusc incapabil să-şi înfrâneze dorinţa, o atrase în braţele lui şi o acoperi cu săruturi.

— Neal… ce va crede stewardesa?

— Ce va crede? Că ne este greu să aşteptăm să fim singuri. Într-un pat.

Cu prefăcută naivitate, Sally se miră.

— Nu-mi amintesc să fi vorbit de un pat. Rămăsesem pe pista de dans.

— Ai dreptate. Dar nu terminasem.

Unul câte unul, Neal duse degetele tinerei femei la buze.

— Din acea clipă, nu mă voi mai putea despărţi de trupul tău fierbinte. Vom rămâne lângă ferestre pentru a admira luminile din Kansas City, apoi vom bea un ultim pahar înainte de a ne întoarce pe pistă. Şi vom şti amândoi că acel ultim dans va fi un preludiu de dragoste.

Sally continuă, visătoare:

— Ne vom întoarce în cameră. Pe fiecare pernă, va fi o ciocolată învelită în hârtie aurie. O voi desface pe a ta şi ţi-o voi strecura între buze.

— Vom bea şampanie.

— Şi îmi vei pregăti baia.

— Îţi voi mângâia trupul sub spumă. Am sentimentul că-l cunosc pe dinafară. Atât de mult l-am revăzut în vis, în

faţa şemineului…

La evocarea acelei amintiri tulburătoare, Sally îşi simţi pomeţii obrajilor îmbujorându-se.

— Ai cel mai încântător trup pe care l-am văzut vreodată şi cea mai catifelată piele.

— Neal…

Respirând greu, Sally ridică spre el ochii verzi scânteietori.

Avionul ateriză la Kansas City la începutul după-amiezii. Maşina sport pe care Neal avusese grijă s-o rezerve îi aştepta. Era neagră, elegantă. Soarele îşi arunca razele calde dintr-un cer extrem de albastru. Totul părea ireal, perfect.

Neal conducea repede. Un aer răcoros intra pe ferestrele întredeschise şi Sally savura fiecare clipă a drumului. Când ajunseră la hotel, tânăra femeie rămase stupefiată. Cu arhitectura spaniolă, fântânile cu jeturi de de apă irizată, statuete de marmură şi aşezarea excepţională pe culmea unei coline care domina valea, acesta părea un castel din basme.

Lăsându-şi genţile la portar, Neal o conduse pe Sally spre sala de restaurant, deschisă spre grădinile luxuriante. Mâncară în grabă o salată, înainte de prima conferinţă care trebuia să aibă loc o jumătate de oră mai târziu.

Tinerei femei i-ar fi plăcut să aibă timp să urce în camera lor şi să se revigoreze, dar nu voia să rateze nimic din referatul lui Neal.

După ce-şi acordă câteva clipe pentru a-şi rectifica machiajul, ajunse în sală în clipa în care acesta lua loc pe estradă. Fascinată, Sally îi sorbea fiecare cuvânt, în timp ce răspundea la întrebări cu autoritate, dând dovadă de o uşurinţă impresionantă.

După această primă conferinţă, avu loc un cocteil de bun venit, unde Neal o prezentă celei mai mari părţi dintre meteorologi şi, când putură în sfârşit să se îndrepte spre camera lor, era deja ora şase.

— Urcă să te pregăteşti pentru cină, îi şopti Neal la ureche. Nu voi mai sta mult.

Dispărând cu discreţie, Sally trecu mai întâi pe la recepţie, pentru a semna în registru. În timp ce-şi înscria numele, recepţionerul verifică rezervarea pe calculator.

— Domnişoară Hampton, spuse acesta, avem un mesaj pentru dumneavoastră.

Imediat, inima lui Sally tresări în piept.

După cum se temea, mesajul venea de la bay-sitter. Vicky avusese o criză de astm şi o duseseră la spital. Speriată, tânăra femeie se repezi spre primul telefon.

— Oh, doamnă! exclamă baby-sitterul auzindu-i vocea, n-ar fi trebuit să vă sun. Vicky se simte mult mai bine. Tocmai ne-am întors acasă. Am vorbit cu medicul şi mi-a spus să vă liniştesc. După el, nu este absolut necesar să veniţi înapoi.

— Sunteţi sigură?

— Da. Aşteptaţi, v-o dau la telefon.

Fetiţa respira încă greu, dar părea calmă.

Asta nu fu de-ajuns pentru a o linişti pe Sally.

Incapabilă să-şi alunge din minte imaginea fiicei sale bolnave, urcă să se pregătească. De ce trebuia să se întâmple asta, astăzi? De mai multe luni, crizele lui Vicky se răriseră, iar când surveneau, nu mai erau atât de severe ca înainte.

Cea de astăzi, era prima după şase luni. Chinuită de remuşcări, tânăra femeie îşi spuse că era singura vinovată. Neliniştită din cauza plecării mamei şi a bunicii sale, Vicky se lăsase probabil cuprinsă de nervozitate.

În timp ce prin mintea tinerei femei treceau cele mai negre gânduri, Neal bătu la uşa camerei lor. Cu trăsături trase, traversă încăperea pentru a merge să-i deschidă şi încercă să-şi revină. Dar în ciuda eforturilor, zâmbetul pe care-l schiţă văzându-l nu reuşi să-l înşele.

— Ce s-a întâmplat?

Sally se îndepărtă oftând.

— Se vede chiar aşa? Am sperat că vei remarca mai degrabă rochia.

Cu fruntea brăzdată de o cută de îngrijorare, Neal se strădui s-o privească.

— Rochia este foarte frumoasă. Te ador în alb… dar ştiu că ceva nu este în ordine. Ce ai, Sally?

— Nimic, răspunse aceasta încercând să se eschiveze. Am… primit un mesaj de la baby-sitter. Vicky a făcut o criză de astm şi a trebuit dusă la spital. Pare că se simte mai bine, numai că ştii cum sunt mamele, adăugă cu un zâmbet forţat.

Se îngrijorează întotdeauna prea mult.

— Te simţi bine?

Sally veni repede să se cuibărească lângă Neal.

— Da… doar m-a zdruncinat puţin vestea. Cu un pahar de vin, mă voi simţi imediat mai bine.

Alameda Plazza domina Country Club Plazza, celebru pentru superbele locuri de plimbare mărginite de arbori centenari, pentru magazinele elegante şi, desigur, pentru cele mai bune restaurante din oraş. În timp ce, mână în mână, coborau colina, Sally încercă să-şi revină. La urma urmei, nu era atât de grav şi baby-sitterul era în stare să acţioneze.

În acest caz, de ce oare nu se abandona plăcerii acestei seri? O seară minunată, în care bărbatul care se afla lângă ea era atât de frumos… De câte ori visase aceste clipe perfecte? Dincolo de oraş, soarele care apunea lumina cerul cu reflexele sale purpurii. În jurul lor, în grădinile de la Country Club, straturile de flori multicolore contrastau cu peluzele verzi. Parfumuri îmbătătoare urcau în adierea imperceptibilă a brizei. Totul nu era decât frumuseţe şi linişte.

Din nefericire, în ciuda eforturilor de a se stăpâni, Sally nu reuşea să se relaxeze. Şi curând, nu mai rezistă. În mijlocul mesei, dispăru pentru a telefona. Fusese o nouă alarmă, dar acum, Vicky dormea calmă.

— Respiră normal, doamnă Hampton, îi spuse baby-sitterul. Mă duc deseori s-o văd. Nu vă neliniştiţi.

Să nu se neliniştească! Imediat după ce închise, Sally căută cu nervozitate numărul de la aeroport. Apoi îl formă. Exista un zbor de noapte spre Oklahoma City.

Când ajunse la locul său, Neal îi aruncă o privire pe

furiş.

— Ţi-am comandat o cafea, îi spuse cu o voce prefăcut degajată. Şi produse de patiserie variate.

— Mulţumesc…

Avea un nod în gât şi foarte repede trebui să se supună evidenţei. Weekendul îi era stricat. Acum, nimic n-o va mai convinge să-şi schimbe hotărârea de a se întoarce.

— Neal, murmură, împingându-şi farfuria. Cred că voi pleca.

Cu ochii în jos, ghici mai mult decât văzu, întunecându-se faţa interlocutorului său. Se lăsă tăcerea, apoi Neal vorbi. Pe buze îi flutura un zâmbet trist.

— Nu pot să spun că nu sunt dezamăgit, dar te înţeleg, în sfârşit, cred că înţeleg. Doar că… eşti sigură că nu acţionezi prea repede? Mi-ai spus că acea fată tânără este absolut competentă. Prezenţa ta este într-adevăr necesară?

— Nu mă poate înlocui, Neal. Îmi pare rău…

Scutură din cap şi părul lung i se răspândi pe umeri.

— Sunt dezolată.

— Bun, încheie bărbatul cu o voce care arăta că nu renunţa.

În acest caz, mă întorc cu tine.

— Dar… este imposibil! Ştii asta ca şi mine. Eşti indispensabil aici. Şi apoi, este problema mea. Trebuie s-o rezolv singură.

Neal insistă s-o conducă cel puţin la aeroport. În timp ce rulau, Sally vru să vorbească dar nu avu putere şi-i mulţumi în taină lui Neal că pornise radioul. Muzica făcea mai suportabilă tăcerea dintre ei.

Când se despărţiră, Sally avu impresia că nu este ea, făcând fiecare mişcare ca un automat. Doar când fu în avion lăsă durerea să izbucnească. Weekendul lor, minunatul lor weekend, era pierdut. Asta însemna că şi speranţele erau la fel?

Capitolul 9

Era trecut de miezul nopţii când Sally sosi la

Oklahoma City. Fără să piardă o secundă, părăsi aeroportul apoi, de teamă ca maşina să n-o lase în pană, sări într-un taxi.

Când intră tiptil în camera fiicei sale, Vicky dormea liniştită. Cu inima strânsă de emoţie, tânăra femeie se aplecă pentru a o săruta şi se miră, ca de fiecare dată, de catifelarea dulce a obrajilor dolofani.

Fu atât de uşurată încât nu se mai îndoi, în acea clipă, că făcuse bine întorcându-se. Vicky şi Anny erau copilele ei. Trebuia să le iubească, să le protejeze. Era o datorie, îmbinată cu o dragoste nemărginită. Timp de mulţi ani încă, ele o vor ajuta să-şi umple viaţa şi toate trei vor continua să formeze o familie fericită.

Da, dar ce se va întâmpla cu viaţa sa de femeie?

De femeie care visa la dragoste? Cele două fete nu vor fi întotdeauna acolo. Vor creste şi vor părăsi casa. În acea clipă, se va afla singură, împovărată de acel teribil sentiment de izolare pe care mama sa îl cunoştea de la moartea tatălui său.

Cu lacrimi în ochi, Sally ieşi din cameră. Poate Margie va afla o nouă dragoste în persoana fostului pretendent. Dar dacă ea, din nefericire, îl va pierde pe Neal, va avea fericirea de a vedea oferindu-i-se într-o zi o altă şansă? Va putea măcar să-l uite pe cel care ştia atât de bine să-i facă inima să bată?

Cu gesturi reflexe, încuie uşa de la intrare, apoi urcă la etaj. În acea clipă, oboseala o doborî. Era epuizată şi brusc, scara i se păru un obstacol de netrecut. La fel de greu de trecut ca zilele, săptămânile, lunile şi anii care vor urma dacă Neal trebuia să dispară din viaţa sa.

Margie se întoarse din weekend cu ochii plini de stele. Privind-o, nu te mai puteai îndoi de forţa dragostei. Era radioasă şi Sally făcu tot ce putu pentru a-şi ascunde propria tristeţe.

Chiar în seara întoarcerii sale, în timp ce cinau cu fetele într-o pizzerie din cartier, mama îi povesti weekendul său cu o emoţie febrilă.

— Şi când te gândeşti că era gata să nu merg!

Nu poţi să ştii ce plăcere am simţit să-i întâlnesc pe toţi acei oameni! Erau unii pe care i-aş fi recunoscut oriunde. Alţii, dimpotrivă… Doar când le-am auzit vocea şi discutând cu ei, am putut să asociez numele cu faţa.

Margie era inepuizabilă şi, în ciuda durerii care-i chinuia inima, Sally o ascultă cu bunăvoinţă.

— Şi Casey? o întrebă după o clipă. S-a schimbat?

Chipul mamei sale se lumină.

— Pe el l-am recunoscut de la prima privire, spuse, având în adâncul ochilor acea licărire visătoare pe care Sally o văzuse atât de des în timpul ultimei săptămâni. A luat puţin în greutate. Şi are mai puţin păr, ca toţi bărbaţii de vârsta lui.

Tânăra femeie zâmbi şi mama sa roşi ca o adolescentă. Cu o mână nervoasă, aranjă clama de păr a lui Anny, pentru a încerca să-şi ascundă jena.

Sally trecu la atac.

— Cu ce se ocupă?

— Ţine un restaurant la Dallas. Un loc ce pare fermecător, familial. M-am gândit întotdeauna că mi-ar plăcea enorm să ţin un restaurant. Ştii că sunt o bună bucătăreasă.

Cu furculiţa în aer, Vicky exclamă:

— Vei pleca la Dallas, granny?

— Ba nu! Dacă o voi face, nu va fi înainte să fiţi voi mari.

Sally se hotărî să aştepte puţin pentru a afla mai mult.

Întoarse acasă, trimise fetele să se joace în grădină şi, aşezată sub verandă cu mama ei, reluă discuţia despre Casey.

— Mamă… Chiar te gândeşti să pleci într-o zi la Dallas?

Vizibil încurcată, Margie îşi puse ceaşca pe balustradă.

— Este mult prea curând să vorbim despre asta.

Cum Sally n-o scăpa din ochi, ridică nervoasă din umeri.

— Va fi o decizie foarte importantă de luat, iar eu… aş fi atât de supărată să te las, reluă Margie prompt. De la moartea tatălui tău, tu şi fetele reprezentaţi toată viaţa mea. Ştiu că aveţi nevoie de mine.

Cu atât mai mult cu cât…

Ezită, stânjenită.

— …Vicky mi-a vorbit de întoarcerea ta grăbită din Kansas City şi mi-a spus că erai tristă.

Sally se împotrivi.

— Ei şi? Crezi că acest weekend îmi va decide viitorul?

— N… nu…

— Aşa, vei fi liberă să pleci.

— Draga mea! Cum îndrăzneşti să spui un asemenea lucru? Pur şi simplu vreau să fii fericită. Ce s-a întâmplat?

— Vicky a avut o criză de astm. Când am aflat, nu m-am putut stăpâni să nu mă întorc. Pentru că locul meu este lângă ea. Şi probabil, pentru că este atât de bine astfel: nu cred că Neal şi cu mine putem visa la un viitor comun. Dacă se teme să ia de soţie o femeie cu doi copii, cu siguranţă nu sunt femeia care-i trebuie şi este de preferat să ştiu înainte de a ne angaja mai mult.

Margie nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Mi se pare deja puţin cam târziu.

— Poate, dar incidentul i-a arătat definitiv lui Neal în ce măsură aparţin copilelor mele. Probabil îşi spune că va trece întotdeauna după ele şi cu siguranţă are dreptate.

Îşi lăsă capul pe spatele balansoarului.

— Nu ştiu… Nu mai ştiu.

Sally era derutată, descumpănită. Şi o obseda o singură întrebare: de ce nu-şi putea împărţi copilele cu bărbatul pe care-l iubea?

Luni, Neal nu veni la laborator. Duminică dimineaţa, o importantă depresiune peste Dakota de Sud provocase mai multe tornade şi una dintre ele cauzase prejudicii în sud-vestul statului. Nimic nu justifica totuşi prezenţa lui Neal la faţa locului.

Taciturnă, tânăra femeie îl asculta absentă pe Phil

Rankin.

— Cred că se va întoarce mâine, îi spuse acesta. Până atunci, eu îl înlocuiesc şi mă tem că vremea urâtă din Dakota ajunge rapid şi la noi.

Arătând o hartă etalată pe birou, Phil indică două mase de înaltă presiune situate în nordul continentului, apoi înălţă capul.

— Eventual, ai fi disponibilă să pleci? Jerry va avea nevoie de cineva.

— Poftim?

Phil repetă.

— Te întreb dacă vei fi, eventual, gata să pleci în misiune.

— De ce nu?

— De ce nu!

Uluit, o privi fără să înţeleagă.

— Asta este tot ce găseşti de spus?

Se aplecă spre ea.

— Ce se întâmplă, Sally? Pentru început, Neal părăseşte laboratorul fără un motiv întemeiat şi acum, tu îmi răspunzi „de ce nu” când îţi propun să pleci în misiune? Weekendul vostru la Kansas City să se fi desfăşurat prost?

Tânăra femeie se încordă.

— Ce te face să spui asta?

— Aici, toată lumea a remarcat înclinaţia voastră unul către celălalt. Tăcerile, privirile… nu este cazul să ne ascundem.

Sally ridică din umeri. Apoi, cu o voce obosită, mărturisi că weekendul lor luase brusc o întorsătură proastă.

— A trebuit să mă întorc acasă. Vicky a fost bolnavă.

— Oh!

Phil îşi roti scaunul.

— Sentimentul matern a fost mai puternic şi Neal ţi-a luat-o în nume de rău? Aşa este?

— Nu ştiu.

— Sally… dacă te interesează părerea unui bărbat

bătrân care se ocupă de ceea ce nu-l priveşte, ascultă ce-ţi voi spune. Nu-l judeca prea dur. Îmi ador pustii, dar mi s-a întâmplat deseori să fiu gelos când Edna nu mai avea timp pentru mine. Gelos pe propriii mei copii, îţi imaginezi! Mi-a trebuit mult timp să înţeleg. Aşa că, gândeşte-te la ce poate simţi Neal. Pune-te în locul lui. Dacă erai tu cea care rămânea singură la Kansas City, nu te-ai fi simţit neglijată, geloasă?

Sally lăsă capul în jos. Cu un gest părintesc, Phil îi luă mâna.

— Lucrurile sunt rareori atât de simple cum s-ar dori şi dacă vă faceţi împreună planuri de viitor, spune-ţi că aveţi amândoi şi un trecut cu care trebuie să cădeţi la învoială. Priveşte-l pe Neal, de exemplu, sunt sigur că n-a reuşit să-l uite pe Danny…

— Danny?

Surprinsă, Sally ridică ochii.

— Cine este?

Conştient că spusese prea mult, Phil se eschivă.

— Într-o zi, îţi va vorbi el însuşi despre asta. Iar când vei cunoaşte povestea, cred că-i vei înţelege mai bine atitudinea.

Întrerupând conversaţia, începu să scotocească printre hârtiile care-i acopereau biroul.

— Ei bine, reluă desfăşurând o nouă hartă, ce crezi despre propunerea mea?

Sally îi zâmbi printre lacrimi.

— Sunt de acord, evident. Cu atât mai mult cu cât am tot interesul să profit de şansa mea cât timp nu este Neal aici, nu?

— Ai înţeles totul, răspunse Phil, făcându-i cu ochiul şi adăugând imediat: ai tot timpul să te întorci acasă la ora prânzului. Îţi trebuie nişte blugi, cizme şi un impermeabil. Dacă furtuna este atât de puternică pe cât ne temem, veţi fi obligaţi probabil să plecaţi încă din această după-amiază.

După ce-şi sună mama pentru a-i cere să se ocupe de fete, Sally îşi văzu de rutina de dimineaţă. Studie fotografiile satelit din ultimele douăzeci şi patru de ore,

apoi parcurse rapoartele de la meteorologia naţională. Dar în timp ce ar fi trebuit să fiarbă de nerăbdare la ideea de a pleca în sfârşit în misiune, era incapabilă să se bucure, atât de grea îi era inima.

Cum îi sugerase Phil, profită de ora prânzului pentru a se întoarce acasă să-şi facă geanta. Spre miezul zilei, starea de alertă fu declanşată în cea mai mare parte a regiunilor din sud-vest, din Oklahoma în nordul Texasului.

La ora două era gata de plecare şi i se alătură lui Jerry în parcare.

Deşi Norman se afla la mai mult de o sută de kilometri de centrul depresiunii, cerul era deja negru în direcţia sudului. Grăbind pasul, tânăra femeie se îndreptă spre camion şi, brusc, rămase nemişcată.

Înaltă şi impozantă, silueta familiară a lui Neal se ridica în faţa cabinei vehiculului.

Părea epuizat. Ciufulit, cu obrajii palizi umbriţi de o barbă de două zile, i se păru totuşi şi mai seducător. Sally nu se simţise niciodată atât de atrasă de un bărbat.

Oare înţelesese cât de greu îi fusese să-l părăsească în acea seară, la Kansas City?

Ca şi când îi percepuse privirea şi-i captase gândurile, Neal încetă să-i vorbească lui Jerry şi se întoarse cu faţa. Reacţia sa fu imediată.

— Unde te duci îmbrăcată aşa?

Sally bâigui.

— Plec… cu Jerry. Este ţinuta mea de luptă, adăugă cu un zâmbet artificial.

Privirea lui Neal se întunecă. Apoi, fără să înţeleagă ce se întâmpla, tânăra femeie se simţi trasă la o parte de camion, de o mână puternică.

— Nu se pune problema să pleci.

Îi făcea rău. În ochii negri străluceau fulgere de mânie.

— De ce?

— Ei bine… pentru început, din cauza lui Jerry. Este un afemeiat şi nu vreau să te afli singură cu el!

— Nu mai sunt o copilă, Neal, şi n-am nevoie de

nimeni să mă protejeze. Oricum, este mult timp de când Jerry şi cu mine am reglat problema. Îmi este prieten.

Sally se miră de expresia furibundă a lui Neal. Fără îndoială, nu închisese ochii noaptea, şi era irascibil, dar gelozia sa ridicolă o agasa. Nu dorea să discute. Tot ce voia, era s-o ia în braţe.

Între nelinişte şi speranţă, încercă să se elibereze.

— Jerry îmi este prieten, repetă cu o voce mai fermă şi voi pleca. Fie că vrei sau nu.

Riposta lui Neal căzu cu răceală.

— Nu ştiam că sunteţi atât de apropiaţi.

În ciuda emoţiei, Sally îi susţinu privirea cu curaj.

— Am în sfârşit şansa să plec pe teren, Neal, şi nimeni şi nimic nu mă va putea reţine.

— Ba da.

Îi strânse braţul cu putere.

— Aşteaptă viitoarea tornadă şi vino cu mine.

Acum, îi părea aproape ameninţător.

— Vreau să trăim împreună prima ta expediţie. Este doar vina mea. Nu voiam să pleci, credeam că nu este locul unei femei. M-am înşelat. Acum ştiu că poţi înfrunta orice situaţie. Dar vreau să fiu primul care să te ducă acolo, înţelegi?

— Îmi pare rău, Neal.

Sally se îndepărtă.

— Ar fi trebuit să-mi spui toate astea înainte, mai degrabă decât să mă laşi la o parte. Este poate ultima mea şansă să plec în misiune. Sezonul se va termina. Aşa că, în cazul în care nu mă concediezi pe loc, îl voi însoţi pe Jerry.

Ascunzându-şi tremurul mâinilor în buzunarele vestei lungi, tânăra femeie se îndepărtă, apoi se opri. Neal nu se mişcase. Decepţia şi durerea i se citeau pe faţă. De ce oare trebuia să-şi facă mereu rău unul altuia?

— Coabitarea devine foarte dificilă, Neal. Sentimentele personale te-au îndemnat să-mi interzici să particip la misiuni şi fiecare zi pe care o petrec aici, lângă tine, mă tulbură în asemenea măsură încât nu mai sunt în stare nici măcar să mă ocup normal de fiicele mele.

Pentru binele amândurora, cred că ar fi de preferat să părăsesc laboratorul.

Cu aceste cuvinte – pe care nici ea nu credea că le rostise – Sally se întoarse pentru a i se alătura lui Jerry. Apoi fără să-l mai privească pe Neal, exclamă:

— Să mergem!

În acea regiune din sud-vestul Statelor Unite, cuvântul orizont nu avea aceeaşi semnificaţie ca în acele locuri în care oraşele, colinele, munţii şi pădurile dominau peisajul. Iarba de mică înălţime a imenselor prerii din Oklahoma se întindea cât vedeai cu ochii şi doar turlele bisericilor, sau acoperişurile roşii ale silozurilor de grâne apăreau din loc în loc sub cerul agitat. Pe câmpie, vânturile erau stăpâne.

Se formau la nord, coborau pantele Stâncoşilor la vest şi suflau fără încetare.

În Oklahoma, făceau parte din viaţa cotidiană şi locuitorii se învăţaseră să respecte vremea. Timpul era extrem de variabil: se cunoşteau veri caniculare, ierni măturate de crivăţul glacial, primăveri ameninţătoare prin tornadele ucigaşe… Doar toamna aducea puţină linişte. Vedeau vânturile domolindu-se şi atunci fiecare zi devenea perfectă.

În afară de această perioadă de acalmie, vânturile regimentau viaţa, aducând dezvoltarea sau pierderea recoltelor. Şi uneori, ucideau.

Între oraşele Verdent şi Andarko, în zona Grandy, drumul suia pe culmea unei coline, oferind o vedere superbă asupra cerului şi păşunilor. Situl era un loc de observaţie cunoscut de angajaţii de la apărarea civilă locală însărcinaţi cu supravegherea tornadelor.

De vigilenţa lor depindea deseori soarta unor locuitori din regiune.

Tocmai se opriră pe culme şi Jerry sări grăbit din maşină. Tânăra femeie îl urmă pe marginea unei cornise. La vest, nori negri şi ameninţători acoperiseră cerul presărat încă pe alocuri cu pete albastre.

Acum, Sally studia meteorologia de aproape

doisprezece ani. Citise sute de rapoarte referitoare la tornade. Studiase sute de poze şi vizionase filme. Dar niciodată nu şi-ar fi putut imagina un spectacol atât de impresionant ca cel care i se desfăşura sub ochi.

În timp ce soarele ardea încă în urma lor, pe câmpie se forma furtuna cea mai mare şi mai întunecoasă pe care o văzuse vreodată. Sub o boltă de nori negri, o spirală infernală alerga în întâmpinarea lor.

— Dumnezeule! murmură Sally, fascinată.

— Incredibil, nu-i aşa? făcu Jerry venind lângă ea.

— Este fabulos.

— Uneori, când văd asta, mă întreb dacă n-am murit şi dacă nu mă aflu în paradisul meteorologilor. Nicio carte, nicio fotografie nu poate reda această forţă.

Totul era acolo: toate componentele unei furtuni se etalau sub ochii lor ca nişte diagrame perfecte. Norii uriaşi, cu forme ameninţătoare, în centru cu vârtejul devastator. Singura diferenţă era că aici nu era vorba de o diagramă. Ci de realitate.

Rămaseră nemişcaţi minute lungi, spectatori tăcuţi ai unui spectacol în acelaşi timp maiestuos şi teribil. Apoi, deasupra rafalelor se ridică vocea lui Jerry.

— Ar fi mai bine să ne grăbim, spuse. Trebuie să facem fotografii înainte să ne ajungă frontul tornadei. Când treaba aceea va cădea peste noi, vei avea impresia că însuşi diavolul s-a prăbuşit peste tine.

Capitolul 10

Neal încerca să lucreze, dar nu reuşea decât să acopere podeaua biroului cu hârtii mototolite. Cu siguranţă, ar fi trebuit să se întoarcă acasă după cina cu Larry. Numai că, o forţă de nestăpânit îl îndemna să vină la laborator.

Oricum, n-ar fi folosit la nimic să se ducă acum. N-ar fi închis ochii. Doar gândul de a o şti pe Sally singură cu Jerry îl înnebunea. îl înnebunea pentru că el, directorul proiectului, nu ştiuse să profite de şansa de a o duce pentru prima dată în expediţie. Înnebunea de asemenea pentru că era cu un altul, un seducător notoriu.

Singur în clădirea pustie, Neal înţelese că aşteptarea părea interminabilă.

Întoarcerea sa prematură din Dakota de Sud, nu era fără urmări. După ce fugise din Kansas City – unde nimic nu-l mai putea interesa – îşi amintise într-adevăr de unul din prietenii săi, Larry Behrman, profesor de psihologie la universitatea din Oklahoma, care trebuia să ţină în acea seară o conferinţă despre un subiect deja drag inimii lui: „Să fii tatăl copiilor altuia”.

Reputaţia lui Larry în calitate de expert în educaţie şi psihologie infantilă era recunoscută şi Neal avea numeroase întrebări să-i pună. Pradă celor mai contradictorii sentimente, simţise că venise vremea pentru el să se destăinuie şi să asculte mai ales, părerea aproapelui. Conta mult pe întâlnirea cu Larry, vrând să creadă că cineva îl va ajuta în sfârşit să-şi stăpânească temerile.

Din nefericire, conferinţa la care asistă îi lăsă gustul amar al dezamăgirii. După profesorul Berhman, o căsnicie cu o persoană având deja copii, prezenta riscuri reale…

În particular, în timpul cinei la care Neal îl invită apoi, Larry se arătă mai încurajator.

— Asta depinde de oameni şi de voinţa de a reuşi în căsnicia lor, îi explică acesta. Pentru tatăl vitreg, este mai uşor să aibă de-a face cu copii mici, decât cu adolescenţi. Depinde de asemenea de atitudinea mamei sau a tatălui. Dacă ea vrea sau nu să împartă responsabilităţile şi de asemenea, dacă nou-venitul acceptă să şi le asume.

Neal nu-i ascunse lehamitea.

— Deocamdată, Larry, visez că n-are copii şi ea simte asta. Mă tem că-mi reproşează asta. Mă întreb mai ales dacă sunt suficient de adult pentru a o împărţi cu fiicele ei. Probabil sunt adorabile, dar nu sunt ale mele şi nu ştiu dacă voi putea vreodată să le consider ca pe propriii mei copii. Am trăit deja o experienţă de acest gen nereuşită şi am jurat să n-o mai iau niciodată de la început, iar acum, iată-mă îndrăgostit de o femeie care are nu unul, ci doi copii.

— Cu cât timp în urmă a fost experienţa ta nereuşită?

— În universitate. Îmi amintesc de parcă a fost ieri. Cred că n-am reuşit niciodată să depăşesc acest divorţ, poate din cauza copilului, pe care-l adoram. Cel mai rău, în această poveste, este că dacă mă căsătoresc cu Sally şi nu merge, dacă nu reuşesc să fiu bărbatul de care fiicele sale au nevoie, până la urmă mă va urî. Şi asta n-aş suporta.

— În tot cazul, un lucru este sigur, o iubeşti. Dar fetele? Ascultându-te, am impresia că nici măcar nu le cunoşti.

— Ai dreptate. Până acum, am făcut totul să le evit. Par minunate, dar ce se va întâmpla dacă nu reuşesc să devin întru totul un membru al familiei lor? înainte de a mă angaja, de a le deveni prieten, trebuie să rezolv această problemă.

— Trebuie mai ales să le dai o şansă. Cine ştie dacă nu vei fi primul surprins? La urma urmei, experienţa ta nereuşită a fost cu mult timp în urmă, şi te-ai schimbat. Ai devenit bărbat.

Datorită eforturilor depuse de Larry, în cele din urmă Neal se relaxase.

Dar la întoarcerea la laborator, când vru să parcurgă cartea împrumutată de prietenul său, înţelese imediat că va fi incapabil să se concentreze asupra lecturii.

Se făcuse o oră de când încerca în zadar să citească primul capitol. Agitat, nu înceta să supravegheze ceasul, îndreptându-şi în fiecare clipă privirea asupra asfaltului negru din parcare, care se întindea sub ferestre, cu lumina în spate.

Oare ce făceau Sally şi Jerry?

După raportul pe care-l primise de la centrul de comunicare, intraseră în legătură radio cu laboratorul la ora nouăsprezece şi cincizeci şi patru. Spuseseră în acea clipă că au studiat o tornadă la cinci kilometri în sud-vest de Bringer şi prevedeau o întoarcere imediată. Doar că acel raport fusese cu mai mult de trei ore în urmă, iar Bringer se afla la mai puţin de o oră de Norman. Unde îşi petreceau timpul?

În ciuda neliniştii, Neal lupta pentru a-şi păstra calmul. Sally nu-i aparţinea. Ce făcea cu Jerry nu-l privea. Totuşi, simţea un nod în gât ştiindu-i împreună. Şi dacă avuseseră o pană? Dacă erau obligaţi să-şi petreacă noaptea împreună? Dacă, împotriva voinţei sale, Sally se afla într-o situaţie compromiţătoare cu cel mai îndrăzneţ celibatar din laborator?

Nervozitatea îi era atât de mare, încât îl împiedica să se teamă măcar de un accident.

Fiecare minut care trecea îi sporea indispoziţia. Oare ce făceau chiar în această secundă? Unde erau, iar Sally, se gândea la el?

La douăsprezece fără un sfert noaptea, când camionul intră în sfârşit în parcarea pustie, Neal se simţi extrem de uşurat. Sally se întorsese. Teafără şi nevătămată. Incapabil să-şi stăpânească nerăbdarea, coborî scara în grabă şi ieşi repede în noaptea caldă.

Tânăra femeie fu prima care-l zări.

— Neal! exclamă ea.

Surprins, Jerry, care începuse să descarce materialul, se întoarse spre Neal.

— Salut, tăticule! exclamă cu ironie. Nu era cazul să ne aştepţi.

Oprit la câţiva metri de camion, Neal strânse pumnii pentru a-şi stăpâni mânia.

— Îmi pare rău, Jerry, dar când o echipă întârzie să se întoarcă, mă tem întotdeauna că a avut probleme.

— Nu trebuia. Ne-am oferit doar un biftec bun, după încercare.

Tonul degajat al tânărului bărbat spori enervarea lui Neal.

— Ei bine? întrebă cu o voce prefăcut indiferentă. Totul s-a desfăşurat cu bine?

Sally fu cea care răspunse.

— A fost incredibil, Neal! Absolut incredibil!

Se repezi spre el şi i se aruncă de gât. Tulburat de acest elan, bărbatul nu îndrăzni să-i răspundă la sărut. Din părul umed urca un parfum încântător.

— Priveşte-mă! făcu Sally îndepărtându-se. Sunt într-o stare îngrozitoare. Dar ce furtună extraordinară!

Neal nu răspunse. Nu se gândea decât la trupul ei cald şi suplu şi blestema prezenţa lui Jerry.

Cu nepăsare, Sally îl făcu să parcurgă ultimii metri care-i despărţeau de camion.

— Mi-ar fi plăcut atât de mult să fii acolo. Jerry mi-a spus că „vânătorii de tornade” constituie o rasă aparte.

— Din care faci şi tu parte acum, o întrerupse acesta, trecându-şi un braţ în jurul umerilor săi, cum ar fi făcut-o un frate sau un „foarte bun” prieten.

Cu mândrie, Sally îşi ridică faţa spre Jerry pentru a primi un sărut de felicitare. Apoi tânărul bărbat se îndepărtă pentru a-şi îndeplini sarcina.

— Unele instrumente au fost udate, spuse. Ar fi mai bine să le scot în seara asta.

— Vrei să te ajut? propuse Sally.

— N-are rost!

Surprinşi de vehemenţa bruscă a lui Neal, îl priviră amândoi cu curiozitate.

— De ce? întrebă tânăra femeie.

— Pentru că… o voi face eu mai târziu.

Sally îl privi cu intensitate. În ochii verzi, Neal crezu că citeşte o tulburare egală cu a sa. Tânăra femeie îi zâmbi.

— Pot să mă ocup de asta, să ştii.

— Da… desigur…

— Sally…

Cu un semn din cap, Jerry indică portiera pasagerului.

— …Ia-ţi geanta. Voi închide camionul.

Tânăra femeie înconjură vehiculul şi-şi luă geanta.

Cu braţele încărcate, însoţitorul său în misiune veni s-o sărute pe buze.

— Pe mâine, îi spuse. Voi aranja deja materialul. Vei găsi fotografiile în laborator, adăugă adresându-se lui Neal. La revedere, somn uşor.

Se îndepărtă şi timp de lungi secunde, Neal şi Sally

rămaseră tăcuţi. Apoi, tânăra femeie vorbi:

— Îţi voi da un raport complet, mâine dimineaţă, declară plecându-şi ochii spre geantă, pentru a-şi căuta cheile de la maşină.

Neal îşi stăpâni o înjurătură. Ce importanţă avea acel raport, atâta timp cât el nu visa decât s-o ia pe Sally în braţe? Nu dorise încă niciodată o femeie cu atâta putere.

— Ascultă, Sally… eu…

— Sunt frântă de oboseală, Neal. Nu doresc să discutăm.

O privi aşezându-se la volan. Oare de ce o lăsa să plece? De ce n-o lua la el, oriunde, numai să nu-l lase în insuportabila sa singurătate?

Se aplecă spre portiera deschisă.

— Vino să bem o cafea.

— Nu, Neal.

Îi prinse încheietura cu o mână.

— Nu uita că avem de vorbit.

În penumbra parcajului, ochii tinerei femei erau de un verde închis. Părul umed şi ondulat îi dădea un aer adorabil de tineresc. Dar gura era a unei femei: plină şi expresivă. Prima dată când văzuse acele buze pe ecranul televizorului, Neal visase să le sărute.

Sally îşi rezemă capul de spătarul scaunului.

— Neal…

Tăcu, apoi, ezitând, îşi adânci privirea în ochii însoţitorului său.

— Îmi pare atât de rău de modul în care s-a încheiat călătoria noastră… Am dorit atât de mult să fiu cu tine… Dar nu-ţi pot promite că un asemenea lucru nu se va mai întâmpla, cu doi copii de crescut. Sunt fiicele mele, Neal. Fac parte din mine.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Sally. Neal o şterse cu un gest tandru.

— Ştiu, Sally, vom mai vorbi despre asta. Ascultă… Ia-ţi liber mâine dimineaţă. Toată ziua, dacă vrei. O meriţi.

Brusc, începu să spere că va refuza. Înţelese subit că era incapabil să-şi imagineze o zi în plus fără ea. Se aplecă

pentru a-i atinge uşor buzele, apoi se îndepărtă şi trânti portiera.

O secundă mai târziu, bătrânul Ford al lui Sally demara în noapte.

Când ceasul deşteptător sună la ora şase, Sally se hotărî să accepte oferta lui Neal şi să-şi ia o zi liberă. Astfel, putea să se ducă să-şi ia fetele de la mama sa, să le ducă la grădiniţă şi să se întoarcă să se culce din nou. Cu toate aceste întâmplări, probabil nu dormise mai mult de trei ore.

O zi cenuşie se filtra prin storurile veneţiene şi Sally se întoarse în pat. îi era greu să deschidă ochii. Încă somnoroasă, încercă să se gândească la raportul pe care trebuia să-l redacteze, dar imaginea lui Neal o obseda. îl revăzu în parcajul pustiu, cu faţa colţuroasă din care nu se vedeau decât ochii negri, dezamăgit…

În timp ce perspectiva de a nu-l vedea astăzi o tulbura deja, cum oare se putea gândi să-l părăsească?

Brusc, îşi schimbă părerea. În ciuda oboselii, se va duce la laborator.

De-abia ajunse, că-l văzu pe Neal cu două ceşti de cafea în mâini, în uşa biroului său. O privi, apoi închise uşa cu vârful piciorului.

— Termină perioada de probă, îi spuse direct. N-ar fi loial să ne despărţim acum. Să ne mai dăm măcar o şansă.

Luată pe nepregătite, tânăra femeie bâigui:

— Nu… ştiu, Neal. Eu…

— Tu?

Sally se întoarse spre fereastră, tulburată de privirea care o cerceta.

— Îmi ador munca, dar refuz să trăiesc cu aceste incertitudini permanente. Ştii… mama va pleca probabil la Dallas şi… cred că o voi urma, încheie cu o voce abia auzită.

Minţea, întrebându-se cum şi-ar putea impune ea însăşi o asemenea tortură. I-ar fi plăcut atât de mult să-l audă pe Neal liniştind-o, lăsând-o să întrevadă o speranţă! Toată fiinţa sa se revoltă doar la ideea plecării, a

despărţirii, dar ştia de asemenea că venise timpul să ia o hotărâre. Amintirea cinei italieneşti îi reveni în minte. În acea seară, petrecuse cele mai frumoase ore din viaţa sa.

Nimeni, niciodată, n-o tulburase ca Neal şi nici n-o iubise aşa. Imaginea femeii pe care o oglindeau ochii săi erau extrem de măgulitoare. În braţele sale, se simţea mai frumoasă şi mai plină de viaţă.

Vocea sa gravă o aduse la realitate.

— În cazul în care consideri plecarea ta cea mai bună soluţie, îi spuse, voi accepta. Dar te rog, termină perioada de probă.

Tăcută, Sally lăsă ochii în jos. Ştia că Neal avea dreptate. Nu era momentul potrivit să plece. Începuse lucrări pe care trebuia să le încheie. Desigur, va putea găsi alte locuri. Dar Neal va fi de neînlocuit. îi ocupa gândurile din trezire în culcare. Fiecare bătaie a inimii îi murmura numele.

În câteva săptămâni, îi devenise pur şi simplu indispensabil.

Capitolul 11

Epuizată, Sally nu se gândea decât la clipa în care îşi va întâlni fetele, pentru a petrece cu ele o seară care o va face, poate, să-şi uite frământările.

Din nefericire, nu asta fu situaţia. În acea seară, când îşi parcă maşina în faţa verandei lui Margie, Vicky şi Anny se repeziră spre ea.

— Mamă! Mamă! strigară fetele. Prietenul lui ranny este aici!

— Priveşte!

Vicky îşi flutură încheietura mâinii unde strălucea o brăţară cu ochiuri plate, din aur.

— Ne-a oferit o brăţară!

— Şi i-a adus flori şi bomboane lui ranny, reluă Anny a cărei guriţă roz era mânjită de ciocolată.

Vicky coborî vocea.

— Domnul Casey spune că este prietenul lui ranny. Crezi că este iubitul ei?

Năucită de valul de cuvinte al celor două fetiţe, Sally

ridică o mână pentru a le face să tacă.

— Calm, calm! Vă atrag atenţia că nu m-aţi sărutat încă.

În timp ce copilele i se aruncară de gât, tânăra femeie încercă să-şi depăşească surpriza. Casey Tinsley era acolo, la mama sa, şi va trebui să-l întâlnească.

Cu un zâmbet silit pe buze, îşi luă fetiţele de mâini.

— Să mergem, le spuse. Veniţi să mă prezentaţi prietenului lui granny?

Casey Tinsley era un bărbat robust şi seducător, cu părul alb şi ochi incredibil de albaştri. Sub privirea sa uimitoare, Margie radia.

Guralivă şi uşoară, se învârtea în bucătărie pentru a prepara cina, iar încăperea era plină de râsete. Stânjenită şi cucerită în acelaşi timp, Sally îşi propuse ajutorul, pe care amândoi îl refuzară cu acelaşi elan, evident foarte fericiţi să pregătească masa împreună.

Comparându-şi reţetele şi preferinţele, Casey şi Margie îşi descopereau o mulţime de gusturi comune. Obligată să stea la capătul unei mese lungi, Sally încercă pe moment sentimentul neplăcut că era exclusă. Dar fericirea lor evidentă, învinse curând reticenţele sale.

După cină, care se desfăşură într-o atmosferă veselă şi prietenoasă, Casey o invită pe tânăra femeie să iasă să ia aer şi refuză cu amabilitate, dar ferm, ca cele două fetiţe să-i însoţească.

— Nu, fetelor, le spuse, vreau să fiu cu mama voastră. Dar dacă-mi faceţi un desen frumos în timpul plimbării noastre, vă promit să vă povestesc la întoarcere istoria Buclei de Aur şi a celor trei purcelusi.

Într-un hohot de râs, Vicky şi Anny făcură remarcară simplă că povestea se numea „Bucla de Aur şi cei trei ursi”. La care Casey răspunse fără să se încurce:

— Cine v-a spus că Bucla de Aur nu i-a întâlnit pe cei trei purcelusi în timpul unei plimbări prin pădure?

După o scurtă discuţie în şoaptă, fetiţele căzură de acord. O asemenea poveste merita osteneala să fie ascultată. În pas hotărât, se duseră să-şi ia creioanele din

sertarul comodei, în timp ce Sally şi Casey ieşeau, lăsând-o pe Margie să aranjeze bucătăria.

Licăririle apusului luminau încă cerul, scăldând luna care apărea într-o ceaţă portocalie. Un vânt uşor sufla prin frunziş. Era o noapte perfectă pentru o plimbare a îndrăgostiţilor, o noapte de care lui Sally i-ar fi plăcut să profite cu Neal. Cu inima strânsă, se întrebă dacă le va fi dată într-o zi plăcerea să contemple împreună un asemenea spectacol.

Vocea caldă a lui Casey o scoase din gândurile sale.

— În timpul unei nopţi ca aceasta i-am cerut pentru prima dată mâna mamei tale. Aveam amândoi optsprezece ani.

Urmă o tăcere, marcată de un oftat nostalgic.

— Îmi amintesc de parcă a fost ieri. Mă lăsase s-o sărut pe obraz.

Sally se miră.

— Prima dată? Vrei să spui că ai cerut-o în căsătorie de mai multe ori?

— Cred că de aproximativ treizeci sau patruzeci de ori, mărturisi Casey râzând uşor. Apoi a apărut tatăl tău. N-am început să trăiesc din nou decât când am întâlnit-o pe draga mea Betty. Am fost foarte fericiţi împreună, ca şi părinţii tăi. Tatăl tău a fost un bărbat bun, Sally.

— L-ai cunoscut?

— Oh, da. Ne-am pierdut din vedere, cu siguranţă din cauza lui Margie, dar în acea perioadă era cel mai bun prieten al meu.

Tocmai ajunseseră în lumina albă a unui felinar din stradă.

— Ştii, reluă Casey, n-am uitat-o niciodată pe mama ta. Cu siguranţă, prima dragoste nu se uită. Când am văzut-o la reuniune, am avut senzaţia că întineresc, ca şi când viaţa nu ne despărţise niciodată. De atunci, am din nou impresia că am viitorul în faţă. Ne-am telefonat în fiecare zi, dar aceste telefoane nu-mi sunt de-ajuns, Sally. Vreau ca mama ta să împartă viaţa cu mine.

Vorbea repede, ca şi când se temea să nu-l întrerupă.

— Înţeleg foarte bine că nu mă vei primi cu braţele deschise, continuă cu vivacitate. Vreau doar să ştii că n-am intenţia să iau locul tatălui tău.

— Ştiu.

Sally smulse cu o mână o frunză dintr-un arbust şi o mototoli cu nervozitate.

— Nu mă voi aşeza niciodată în calea ta, Casey. Doar că…

Se întoarse spre el.

— Pot să-ţi pun o întrebare? De ce această grabă? Mama şi cu tine veţi avea timp să vă cunoaşteţi iar.

— Este adevărat. Am dorit doarte mult să-i fac curte, să ştii, dacă este de acord, nu voi mai aştepta nicio secundă în plus. Am obosit să fiu singur, Sally şi, la vârsta noastră, timpul devine preţios.

Tânăra femeie îl privi cu tristeţe.

— De ce am impresia că sunt o mamă căreia i se cere mâna fiicei sale?

— Pentru că Margie are nevoie de binecuvântarea ta, îi răspunse Casey cu vocea sa gravă. Tu şi cele două fete sunteţi persoanele pe care le iubeşte cel mai mult pe lume şi n-ar suporta niciodată să vă facă rău. Se gândeşte la ajutorul pe care ţi-l dă cu fetele. Este ca a doua mamă a lor şi ştiu că este foarte îngrijorată să vă lase singure.

— Va fi greu, este adevărat, mărturisi Sally, dar pentru asta n-aş împiedica-o să-şi refacă viaţa şi cine ştie, poate într-o zi, ne vom instala şi noi la Dallas.

— Aş fi atât de fericit! Pentru mine ar fi o onoare să mă ocup de nepoatele lui Ernie Hampton.

Casey vorbise cu o sinceritate tulburătoare şi tânăra femeie simţi că-i vin lacrimi în ochi.

În timp ce urcau împreună treptele de la intrare, Sally se opri şi luă mâinile solide.

— Sunt încântată că o vei putea face fericită pe mama, Casey.

Vocea îi tremura de emoţie.

— Acum…

Îşi şterse o lacrimă.

— …Cred că ar fi mai bine să te întorci şi să le povesteşti fetelor ce s-a întâmplat cu Bucla de Aur şi cei trei purceluşi. Eu voi rămâne câteva clipe afară.

Cu ochii strălucind, Casey o sărută şi dispăru în casă. Fetele îl vor aborda. Sally ar fi preferat ca tatăl său să fi fost cel care să le spună poveşti, dar viaţa era imprevizibilă. Tatăl ei nu mai era acolo. Casey era viu şi trebuia să-l accepte.

„Weekend Magazine”, unde trebuia să apară Sally, era programat pentru duminică seara, pe CBS. Vineri, Jerry invită toată lumea să vină la el să privească emisiunea şi să încerce noul său jacuzzi.

Duminică după-amiază, când îşi scoase din dulap vechiul costum de baie, Sally regretă că nu era mai bronzată. Îşi spusese în ajun că va sta la plajă înainte de a se duce la Jerry, dar în acea zi, vremea nu fusese deloc favorabilă în Oklahoma.

Primele rafale de vânt începură să sufle exact după plecarea sa şi Sally începu să observe cerul cu un amestec de îngrijorare şi speranţă. Dacă ameninţa vreo tornadă, Neal va lua oare decizia să plece? Şi s-o ia cu el?

Îl văzuse foarte puţin din ziua când se întorsese din misiune şi perspectiva de a petrece câteva ore lângă el, la Jerry, o umplea de o bucurie febrilă.

De-abia ajunse, că îl zări în hol. îmbrăcat în pantaloni de pânză şi cu o cămaşă Hawaiană, era în acelaşi timp destins şi elegant.

— Sally! exclamă venind imediat spre ea. Te aşteptam toţi.

Roşind, tânăra femeie zâmbi când o atrase spre el. Visa de atât de mult timp această îmbrăţişare, încât răspunse fără să stea pe gânduri acelui sărut brusc, indiferentă la priviri. Trupul bărbătesc al lui Neal lipit de al său, buzele moi şi umede peste ale sale, totul contribuia la a o face să-şi piardă capul.

În braţele sale, timpul şi realitatea nu mai existau.

Când, în sfârşit, îi dădu drumul, se clătină şi Neal o ţinu de talie. Apoi, împreună, înfruntară mica adunare,

unde izbucniră râsete şi aplauze. Jenată, Sally nu ştia ce atitudine să ia. O voce făcu diversiunea.

— Va începe emisiunea! Veniţi repede!

Imediat, invitaţii se îndreptară spre salon, abandonând cuplul care-i urmă la distanţă. Îndată ce genericul se derulă pe ecran, atenţia generală se concentră asupra sa. Grupul de aproximativ douăzeci de persoane, îmbrăcate pentru această ocazie în ţinute uşoare, era instalat în încăperea cu geamuri imense. Dincolo de ele, în grădină, începură să cadă primele picături de ploaie.

Toţi aveau ochii aţintiţi asupra televizorului, dar Sally nu-l vedea decât pe Neal.

Ca şi când ar fi perceput puterea acelei priviri, acesta se întoarse spre ea şi ce citi tânăra femeie pe chipul său fu mai elocvent decât orice cuvinte. O dorea. Mesajul era atât de limpede, încât simţi că-şi pierde puterile. Dacă ar fi fost singur, i s-ar fi oferit, gata să-l primească.

Încercă să se concentreze asupra ecranului, când în încăpere răsună vocea lui Jerry.

— Linişte! strigă acesta. Iat-o pe Sally…

Conversaţiile încetară imediat. Imagini cu tornade – scoase din arhiva laboratorului – se succedară sub ochii lor. Văzându-le, tânăra femeie înţelese de ce fusese realizatorul atât de cucerit de reportaj. Fiecare fotografie era de o frumuseţe impresionantă. Nori cu forme spectaculoase întunecau câmpiile măturate de vânturi.

Apoi, Sally îşi văzu chipul pe ecran şi-şi aminti cuvintele unui înscris din studio. Se întâmpla deseori ca după acest gen de emisiune, difuzată în toată ţara, verişori îndepărtaţi sau foşti iubiţi să te contacteze. Ea nu avea verişori îndepărtaţi. Dar iubiţi? Cu un frison, Sally se gândi subit la Michael. Pentru prima dată de ani de zile, se întrebă unde era şi gândul că ar putea-o vedea o umplu de o teamă inexplicabilă.

Dar deja toţi o felicitau şi complimentele îi alungară neliniştile, mai ales cele pe care le ghici în privirea lui Neal când acesta ridică paharul pentru a ciocni cu ea.

— Pentru Sally Hampton, spuse cu mândrie, care ne prezintă atât de bine proiectul.

În acea clipă, peste larmă se ridică imperioasă vocea lui Jerry.

— Puţină atenţie, vă rog.

În timp ce se făcea linişte, se înclină în faţa tinerei femei.

— Cred că a venit timpul ca fermecătoarea noastră prietenă să inaugureze jacuzzi.

Amuzată, Sally porni pe urmele sale până la mica seră învecinată cu salonul. Acolo, se opri sub o impresionantă plantă ornamentală.

— Şi acum, exclamă Jerry, în apă!

Nesigură, tânăra femeie privi în jur. Colegii adunaţi în jurul jacuzziului începură să-i scandeze numele.

— Sally! Sally!

Cu gesturi stângace, Sally îşi scoase caftanul şi luă cu vârful piciorului temperatura apei. Era puţin caldă, dar fluierăturile publicului puseră capăt ezitărilor sale. Se lăsă să alunece în apă. Imediat, Phil şi soţia sa Edna, i se alăturară, ca şi una dintre secretare şi iubitul său. Cineva micşoră intensitatea luminii şi puse la picup un disc cu Neil Diamond. Toate plantele din jurul lor se legănau încet în aerul uşor.

Adâncită într-o plăcută toropeală, Sally aprecia penumbra care-i permitea să se izoleze de cei mai apropiaţi vecini.

Lipindu-şi capul de marginea băii, închise ochii şi se lăsă mângâiată de apă.

Trecură astfel minute lungi. Apoi auzi râsete în salon. Cineva îl provocase, se pare, pe Jerry la o încercare de forţă. Însoţitorii din baie se hotărâră să meargă să vadă, dar Sally refuză să se mişte. Pentru prima dată de mult timp, se simţea minunat de relaxată.

În timp ce-şi savura singurătatea, un trup se strecură brusc lângă ea. Imediat, şi chiar înainte de a deschide ochii, ştiu cine venise să i se alăture. Aşteptă cu respiraţia tăiată. O mână caldă i se aşeză pe umăr.

Cu inima palpitând, tânăra femeie rămase nemişcată, gustând plăcerea acelei palme calde pe pielea sa goală. Oare cum îl putuse recunoaşte pe Neal? Ce alchimie acţiona între ei? Nu se mai gândea decât la acea mângâiere de pe umărul său. Încet, mâna coborî de-a lungul braţului aflat în apă. Când îi atinse sânul, Sally simţi că-şi pierde puterile. Uşoare şi insistente, rând pe rând, degetele lui Neal îşi urmau drumul, supunând-o unui supliciu. Acum, alergau pe coapse, desenând cercuri neliniştitoare.

— Neal…

Deschizând ochii, îşi adânci privirea în a însoţitorului său, ale cărui degete se strecurară cu agilitate sub costum.

— Întoarce-te cu mine în seara asta, îl rugă.

Degetele lui Neal deveniră mai îndrăzneţe.

— Asta nu-ţi va face probleme?

Între două suspine, Sally scutură din cap. Şuviţele de păr ude îi alunecară pe umeri.

— Va trebui doar să pleci în zori.

În timp ce Sally luă mâna lui Neal s-o ghideze, Jerry chemă toată lumea la masă şi puse capăt jocurilor lor de îndrăgostiţi. Asta înainte ca un telefon de la laborator să scurteze această seară încântătoare, o oră mai târziu.

Când Neal se întoarse din camera în care se dusese să răspundă, o trase pe tânăra femeie la o parte.

— Era un tehnician de la laborator, îi spuse. După el, se pregăteşte o tornadă şi s-ar putea să fie extrem de violentă. Trebuie să mergem s-o vedem.

Sally nu comentă. După ce-şi luară rămas-bun de la prieteni, urcară în maşina lui Neal şi goniră spre laborator. Curând, pătrunseră în sala de comunicaţii şi la ora unsprezece, Sally îşi sună mama pentru a-i spune că nu se va întoarce.

La ora două dimineaţa, Neal luă hotărârea să plece.

— Dacă plecăm acum, în zori vom fi la faţa locului.

Sally era încântată că ţinuse o geantă pregătită la laborator. Astfel se putu schimba, îmbrăcând nişte blugi, un pulover şi lăsând sandalele pentru cizme. Apoi, cu

bluzonul în mână, ieşi din clădirea pustie pentru a i se alătura lui Neal.

Înainte de a-şi prinde centura, tânăra femeie îl privi, apoi aplecându-se spre el, îşi puse mâna peste a sa.

— Dacă aş fi putut să aleg între a petrece noaptea cu tine într-un pat sau să plec în aventură, aş fi preferat prima opţiune. Dar vreau să ştii că-mi place mai mult să fiu aici decât oriunde în altă parte din lume.

Capitolul 12

— Tornada asta s-ar putea să fie teribilă, anunţă Neal în timp ce rulau pe Robinson Street, pentru a ajunge pe autostradă. I-am sunat pe Phil şi pe Jerry. Vor pleca la rândul lor, cu camionul. Vom avea mai mult noroc să reperăm pâlnia, acoperind două sectoare.

— În timp ce vehiculul se angaja pe autostrada pustie, Neal îi propuse lui Sally să se întindă în spate şi să încerce să doarmă o oră sau două.

— Apoi, mă vei înlocui la volan, pentru ca să mă odihnesc. S-ar putea să fie o zi lungă.

Tânăra femeie se supuse. Totuşi, presimţea deja că nu va închide ochii. Ghemuită sub o pătură groasă, se gândea cu emoţie la minunata intimitate pe care o împărtăşise cu Neal în căldura jacuzziului.

Oare de ce nu era viaţa mereu la fel de uşoară? Şi mai ales, de ce se înverşuna soarta mai mult asupra unora decât a altora? în mintea sa se succedau amintiri dureroase, dar voia să mai creadă în fericire. Pentru ea, nimic nu se terminase. Acele clipe de excepţie erau cea mai frumoasă dovadă.

După un timp care i se păru o eternitate, veni să se aşeze în faţă. Apăreau zorii şi Sally propuse să se oprească să bea o cafea.

— Vom lua micul dejun mai târziu la Weatherford, pe la ora nouă şi treizeci, răspunse Neal.

Acceptând, Sally se aplecă în faţă pentru a observa cerul. La prima vedere, nimic cu adevărat ameninţător. Nori josi şi grei goneau la orizont, împinsi de un vânt slab. Aşezându-se din nou comod în scaun, tânăra femeie îşi

îndrepta atenţia spre Neal.

Mâinile puternice fixate pe volan îi ofereau conturul seducător al profilului autoritar. Nasul, uşor acvilin, accentua caracterul energic al feţei. Buzele întredeschise erau o chemare la sărut. Tulburată, lăsă privirea să-i alunece peste cămaşa de blugi. Sub material se ghicea bustul lat şi musculos. Neal era frumos, excitant…

Sally, care crezuse întotdeauna că a dezbrăca din priviri era o ocupaţie tipic bărbătească, se deda în acea clipă cele mai indecente plăceri.

Şi-l imagina pe Neal lângă ea, în spatele furgonului, cu corpul puternic, lipit de al său şi braţele puternice strângând-o într-o îmbrăţişare pasionată…

* * *

Era aproape ora nouă când Neal se opri la o staţie de benzină în vecinătatea unui orăşel. Scoţând un termos de sub scaun, rupse tăcerea care se lăsase de comun acord.

— Mergem să-l umplem şi să cumpărăm sandvişuri.

Oprirea fu rapidă. Când urcară în maşină, Sally se aşeză la volan. În ciuda oboselii şi a lipsei de somn, simţea o plăcută stare de bine. De la intrarea în laborator, nu încetase niciodată să viseze să plece în misiune cu Neal şi brusc, în această dimineaţă viitorul nu mai avea importanţă. Oricare ar fi fost rezultatul relaţiei lor, va păstra pentru totdeauna amintirea acestor ore trăite intens alături de bărbatul pe care-l iubea.

Spre prânz, la ieşirea din Shattuck, Neal sună laboratorul şi informaţiile pe care le obţinuse îl făcură să-şi schimbe părerea. Vor coborî mai la sud, spre Texas Panhandle. În timp ce mâncară în grabă un hamburger, îi descrise lui Sally regiunea.

— Se povesteşte că Dumnezeu a creat-o la sfârşit şi că nu mai avea nimic. Nici arbori, nici flori, nici munţi, nici coline, nici locuri. Şi atunci s-a mulţumit să creeze un pumn de oameni în stare să trăiască în acest pustiu.

Tânăra femeie nu întârzie să înţeleagă ce voise să spună Neal. Pe măsură ce înaintau, peisajul devenea mai avid şi mai dezolant. Câmpia acoperită cu iarbă scurtă,

părea să se întindă la nesfârşit. Doar din loc în loc, nişte ferme se detaşau pe cerul negru şi ameninţător. Era doar ora două după-amiaza, dar deja se întunecase ca la apus.

Cu un picior aşezat pe tabloul de bord, Sally privea drept în faţă. Drumul pustiu, măturat de rafale slabe, părea să nu-i ducă nicăieri. O tăcere apăsătoare domnea în cabină. În acea clipă, tânăra femeie înţelese că venise timpul să aibă acea conversaţie împiedicată de plecarea sa grăbită din Kansas City. În afară de o teamă reciprocă, nu mai aveau niciun motiv s-o amâne.

Îndrăznind o privire spre Neal, fu surprinsă să-i întâlnească ochii.

— Sally…

Oare-i citise gândurile? Cu inima palpitând, aşteptă.

— Sally, reluă bărbatul pe un ton grav. Te iubesc…

Se întrerupse o clipă, apoi dădu drumul unui val de cuvinte.

— Nu este prima dată când mă îndrăgostesc, dar această dragoste este cea mai profundă pe care am simţit-o vreodată pentru o femeie. Şi mi-e teamă. Teamă, pentru că ştiu că dacă te pierd, voi pierde ceva unic.

Pradă celor mai nebune sentimente, Sally nu răspunse.

„Încearcă să-mi spună că nu va merge, îşi repetă cu îngrijorare. Oh, nu! Dumnezeule, te rog, nu!”

— Am fost căsătorit de două ori, Sally.

Tânăra femeie tresări. Privirea întunecată a lui Neal se aţinti asupra ei, ca şi când căuta să-i evalueze reacţia, dar nu se mişcă.

Impasibilă, îşi privea cu atenţie mâinile.

— Prima dată, când eram student. Soţia mea avea deja un băieţel. Se numea Danny.

Sally nu ştiu cum reuşi să-şi stăpânească emoţia. Modul în care Neal tocmai rostise numele acelui copil era edificator.

— Credeam că Danny era cel mai adorabil băieţel de pe pământ. Mi-ar fi plăcut enorm să-i fiu tată, dar eram şi mai mândru să-i fiu tată vitreg, să fac parte din viaţa sa.

Avea optsprezece luni când m-am căsătorit cu mama sa. Avea patru ani când aceasta a plecat.

Tăcu, cu vocea frântă de emoţie.

— Încă îmi lipseşte. Ironia sorţii, adăugă cu amărăciune, este că tocmai acest copil a fost probabil cauza divorţului nostru. Mama sa şi cu mine n-am fost niciodată de acord asupra principiilor de educaţie. Crescând, Danny a descoperit că putea profita de această rivalitate. Îndată ce-i spuneam un cuvânt, se grăbea între fustele mamei sale şi în acea clipă nu mai eram bărbatul cu care se căsătorise. Atunci îmi detestam rolul de tată vitreg. Fără îndoială, nu eram suficient de matur pentru a-mi asuma situaţia.

Fiecare vorbă sporea indispoziţia lui Sally. I-ar fi plăcut să strige că dacă devenea tatăl vitreg al fiicelor sale, asta nu se va întâmpla niciodată. Dar mijlocul de a-l convinge pe Neal? Mijlocul de a-i da încredere într-un viitor comun?

Îl iubea. Era sigură de asta. Şi-l iubea cu toată fiinţa ei. Din păcate, ştia şi că dragostea nu rezolva toate problemele care apăreau în calea unui bărbat şi a unei femei dornici să-şi construiască viaţa împreună.

Vocea gravă a lui Neal o smulse din şirul gândurilor.

— În acea clipă, mi-am spus că dacă trebuie să cresc din nou copii, vor fi ai mei şi în niciun caz ai altora…

Împietrită, Sally închise ochii. Ce diferenţă ar fi, dacă l-ar asigura că vor putea să-i aibă împreună? îşi dădu seama cu uimire că dorea asta. Până atunci, nici nu se gândise. Cele două fete îi luau deja atât de mult timp…

Afară, vremea se degradase rapid şi Sally presimţi că în curând conversaţia lor va lua o întorsătură bruscă. Mai aveau încă atâtea lucruri să-şi spună… Povestea cu Danny nu fusese decât un prolog. Oare ce va adăuga? Că o iubea destul de mult pentru a-i accepta fiicele, sau dimpotrivă, că refuza cu înverşunare să joace încă o dată rolul ingrat şi dureros al tatălui vitreg?

După cum se temuse, vântul fu curând atât de violent, încât conversaţia deveni imposibilă.

Se îndreptară spre sectorul Roberts, pe drumul şaptezeci, şi Neal, punând brusc capăt confidenţelor, îi ceru lui Sally să se uite pe hartă. Aceasta se supuse.

În timp ce încerca să se localizeze pe hârtie, se miră că cineva îşi dăduse osteneala să traseze drumuri în această regiune pustie. Între Pampa şi Perryton, pe o rază de o sută de kilometri, harta nu indica într-adevăr niciun oraş.

Cel puţin, o tornadă nu va face foarte multe stricăciuni, se gândi tânăra femeie.

Deşi îi înconjurau două fronturi pluviometrice – unul din nord şi altul din vest – drumul era încă uscat. Dar foarte repede, se aflară izolaţi într-o lume furioasă.

Treptat, rafalele se intensificară, prăbuşindu-se peste furgon într-un vuiet sinistru. Cu toată dexteritatea sa, lui Neal îi era din ce în ce mai greu să controleze vehiculul.

Cuprinsă de îngrijorare, Sally nu-şi lua ochii de la orizont. În câteva minute, natura norilor tocmai se modificase şi ştiu că tornada va veni din frontul greu şi întunecat care înnegrea cerul la vest.

Până acum, rulaseră paralel cu furtuna, dar curând, Neal căută un drum pentru a se apropia. Când văzu intersecţia la stânga, coti fără să ezite, îndreptându-se de această dată direct spre vijelie.

Urcară micul drum desfundat pe câţiva kilometri înainte de a se opri pentru a face primele fotografii.

Ceea ce Sally observă prin obiectiv, o încremeni. La scurtă distanţă, o spirală fină de nori pali pornea dintr-un copac negru şi gros. Fascinată, filmă totul.

— Priveşte! îi strigă lui Neal. La dreapta, la ora două.

Imediat, acesta îşi îndreptă aparatul echipat cu teleobiectiv în direcţia pe care tocmai i-o indicase. O tornadă uriaşă creştea sub ochii lor, întunecându-se pe măsură ce suflul său devastator se întindea peste câmpie.

După calculele lui Sally, pâlnia teribilă urma un drum care-i ocolea, dar Neal părea mai îngrijorat.

— Să ne întoarcem pe drumul principal! Vom face fotografiile de acolo.

Urcară în furgon şi tânăra femeie îl urmă fără să comenteze. De-abia trânti portiera, că într-un scrâşnet de pneuri, Neal făcu stânga-mprejur şi porni spre nord.

Câteva minute mai târziu, Neal se opri din nou şi sări jos.

— Să ne grăbim.

Cu camera sub braţ, Sally coborî din maşină. Lipită de vehicul de puterea vântului, nu se îndoia că filmul va fi unul dintre cele mai impresionante dintre cele adunate în acel an la laborator. Agitaţia sa se îmbina totuşi cu o teamă sporită. Un fel de intuiţie neplăcută...

Şi deodată, în timp ce pâlnia se apropia periculos, îşi schimbă brusc traiectoria şi se îndreptă drept spre ei.

— Dumnezeule!... murmură tânăra femeie.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Hipnotizată, tresări când mâna lui Neal îi cuprinse umărul.

— Trebuie s-o ştergem de aici, Sally.

Fără să piardă o secundă, aceasta îşi potrivi camera pe umăr şi se repezi în furgon. Lângă ea, Neal îşi încheia centura. Acum, vântul sufla cu o violenţă înspăimântătoare, zgâlţâind vehiculul.

Împărţită între exaltare şi panică, Sally îşi ţinu respiraţia. În faţa lor, tornada îşi continua necruţător înaintarea, luând cu ea totul în trecere.

Mai puţin de un kilometru îi despărţea acum de forţa mortală concentrată într-un nor care se învârtea.

Cu o mână febrilă, Neal învârti cheia de contact pentru a demara. Motorul tuşi. Înăbuşindu-şi o înjurătură, făcu a doua încercare. De data aceasta motorul porni şi furgonul făcu un salt înainte. Zece metri mai departe, se opri.

Afară, vuietul vântului deveni asurzitor.

Cu inima bătând puternic, Sally aştepta neliniştită. Neal numără până la zece, înainte de a o lua de la capăt. La a patra încercare, motorul se cală definitiv.

Pe câmpie, tornada câştiga teren cu o viteză contagioasă. Poate tornada îi va evita, dar ce se va întâmpla dacă îi va lua cu ea? Sally cunoştea riscurile pe

care le prezentau pietrele şi ramurile transformate în adevărate proiectile.

În faţa inutilităţii eforturilor sale, Neal deschise portiera, strigând pentru a acoperi urletul vântului:

— Există o conductă, puţin mai jos pe drum… Lasă totul!

Agăţaţi unul de celălalt, alergară cu spatele încovoiat pentru a rezista uraganului care se abătea asupra lor. Apoi, cu un ultim efort, se năpustiră în tubul din tablă ondulată.

Gâfâind, uniţi în groaza faţă de elementele dezlănţuite, se întinseră unul lângă celălalt. Acum vântul mugea. Ca şi când îi va lovi un tren care se lansase cu toată viteza pe câmpie. Zeci de trenuri. Totul în jur, pământul tremura. Neal o atrase lângă el şi Sally îşi ascunse faţa la umărul său.

Apoi, brusc, se făcu întuneric, în timp ce capătul conductei era astupat cu praf şi resturi luate de vârtejul infernal.

Tânăra femeie se agăţă cu toate puterile de Neal.

Moartea tocmai trecea pe deasupra lor. Avea impresia că timpanele îi vor exploda. Nu mai exista nimic pe lume decât vacarmul îngrozitor, uriaş.

Oare va muri?

Încordat ca un arc, Neal o strânse lângă el ca pentru a o proteja de demonii care-i înconjurau. În acea clipă, într-o ultimă tresărire, Sally se hotărî să se lase în voia destinului. Dacă trebuia să vină moartea, îi va lua împreună.

În sfârşit, coşmarul încetă. Oare de cât timp se aflau în acest adăpost nesigur? Un minut? O oră? Sally ar fi fost incapabilă să spună. Nu mai ştia nimic.

Era epuizată, sleită de orice puteri.

Rămaseră încă o lungă clipă fără să se mişte, timp în care vuietul dispăru complet şi pacea coborî din nou pe pământ.

Şi numai atunci, îl urmă pe Neal afară din conductă. Ploaia începu să cadă în perdea deasă, strivind în jurul lor

bulgării de pământ uscaţi de vânt.

În alt loc, ar fi ieşit într-o lume devastată, dar în acea câmpie goală se pare că nu se produseseră mari distrugeri. Doar câteva tufe dezrădăcinate amintea de trecerea furtunii care tocmai se îndepărtase.

Cel puţin aşa crezu Sally, până când o privire circulară o făcu să descopere amploarea stricăciunilor.

Furgonul – furgonul lor – dispăruse.

Năucită, cercetă cu febrilitate împrejurimile. Trebuie să se înşele. Era imposibil!

Totuşi, trebui curând să cedeze evidenţei. Aşa de necrezut cum părea, camioneta le fusese literalmente înghiţită de furtună.

Subit, înţelese cât de aproape fuseseră de moarte şi i se muiară picioarele. Se clătină. Neal o ţinu şi o atrase lângă el. Apoi îi trecu un braţ în jurul umerilor şi începu s-o legene ca pe o copilă.

În ploaie, în mijlocul peisajului lipsit de vegetaţie din Texas Panhandle, se agăţară unul de celălalt. Ca şi când erau singurii doi supravieţuitori din lume.

Când farurile îi prinseră în fasciculele alburii, Sally avusese impresia că mergeau deja de o veşnicie.

„Te rog! făcu o rugăciune, agitând braţele. Opreşte. Opreşte…”

Era un camion vechi cu panourile ruginite şi sparte. În scrâşnet de pneuri, se opri în dreptul lor şi tânăra femeie văzu un bărbat bătrân scoţând capul pe geamul întredeschis.

Epuizată, se rezemă de capota plină de praf, lăsându-i lui Neal grija să vorbească. Fără să asculte cu adevărat, îl auzi evocând tornada şi necesitatea de a-i ajuta să ajungă cât mai repede într-un oraş.

— Este gata să se prăbuşească, spuse Neal arătând-o.

Cuvintele avură asupra lui Sally efectul unui catalizator. În timp ce încercase s-o ignore, brusc oboseala îi veni de hac. Ştiu că dacă bărbatul refuza să-i ia cu el, se va prăbuşi fără să lupte pe acel drum lung şi pustiu, în mijlocul nopţii întunecate.

Dar nu se puse problema. Spontan, şoferul camionului le oferi ajutorul şi deschise portiera. Clătinându-se, Sally îl lăsă pe Neal s-o prindă de mână, în timp ce, din interiorul cabinei, bărbatul o sui pe un scaun.

N-avea nicio idee de timpul care trecuse când se opriră în sfârşit pe strada principală a unui orăşel. În faţa lor strălucea firma luminoasă a unui motel. „Lane Star Courtis”.

Dacă literele roz ar fi anunţat Waldorf Astoria, Sally n-ar fi putut fi mai fericită. Căldură, un loc uscat şi un pat. Nu cerea nimic mai mult.

În acea seară, Neal se arătă extraordinar de atent. Cu foarte multă blândeţe, o ajută să se dezbrace şi o conduse la cabina de dus.

— Ai nevoie de mine? îi murmură.

Străbătută de un fior, Sally îl prinse de umăr. Bărbatul se dezbrăcă imediat şi i se alătură. Strânşi unul lângă celălalt, rămaseră lungi minute sub mângâierea jetului fierbinte. Încet, căldura lui Neal, adăugată celei a apei, pătrunseră în trupul amorţit al tinerei femei.

Bărbatul începu în acea clipă s-o fricţioneze, fără să înceteze să-i vorbească de dragoste şi de teama pe care o încercase când se abătuse tornada asupra lor.

— Nu încetam să mă gândesc la fetele tale, îi mărturisi. Dacă nu te duceam înapoi…

Tăcu şi Sally tresări. Era prea epuizată pentru a vorbi, dar mărturisirea lui Neal o tulbură mai mult decât şi-ar fi putut imagina. În acea clipă, dragostea pentru el era atât de mare, încât inima i-ar fi putut exploda.

Când o şterse şi o duse în pat, Neal îngenunche lângă ea.

— Te simţi mai bine?

— Mi-e frig, îi şopti Sally ridicând cearşaful. Vino…

În acea noapte, Neal făcu dragoste cu ea ca şi când ţinea în braţe cea mai fragilă fiinţă din lume. Sally nu cunoscuse niciodată o asemenea fericire.

Mai târziu, când se odihnea cu capul pe umărul lui, se gândi că furtuna prin care tocmai trecuseră nu era

nimic în comparaţie cu cea care făcea ravagii în ea. Acum, dorea mai mult ca orice să rămână lângă Neal, dar lupta era încă departe de a fi câştigată.

Va putea oare să continue să trăiască astfel, fără să îndrăznească să se mai gândească vreodată la viitor? în sinea sa, Sally ştia că-i va fi imposibil.

Numai că, în acea seară era slabă.

În acea seară, voia ca Neal s-o iubească iar şi iar.

A doua zi, călătoria de întoarcere le păru interminabilă. Era aproape ora cinci când, epuizaţi, ajunseră în parcajul laboratorului şi garară nu departe de o lungă limuzină neagră. Surprinşi de prezenţa nepotrivită a acelui vehicul luxos, se întrebară cui i-ar putea aparţine. Primiră curând şi răspunsul.

În timp ce se opriră la recepţie pentru a-şi lua mesajele, recepţionera, o tânără femeie orientală, cu un zâmbet permanent, îi întâmpină cu amabilitate.

— Doamnă Hampton, îi spuse cu o voce veselă, vrea să vă vadă cineva.

Sally ridică sprâncenele. Cine putea veni s-o viziteze la laborator?

— Cine este? întrebă, mirată.

Indicând cu o mână salonul aflat la celălalt capăt al holului, recepţionera îi răspunse ridicând din umeri.

— Soţul dumneavoastră.

Capitolul 13

Lui Sally îi îngheţă sângele. Michael? Aici? Cu buzele uscate şi inima bătând cu putere, se rezemă de biroul de la recepţie. Era imposibil. Şi apoi, oare cum îndrăznea? Să se întoarcă după cinci ani, să anunţe că este soţul său şi aşteaptă s-o vadă, ca şi când nimic nu se întâmplase?

— Vrei să-i spun să plece?

— Nu…

Sally scutură din cap. Cearcăne mari îi umbreau privirea luminoasă.

— Îţi mulţumesc… mă voi ocupa eu de asta.

Când pătrunse în salon, îl găsi pe Michael în picioare. Cu siguranţă, o auzise venind.

— Bună ziua, Sally! exclamă, ca şi când se despărţiseră în ajun. Eşti bolnavă? Ai o mutră de speriat.

Glacială, tânăra femeie îşi aţinti ochii verzi în ai lui.

— Mereu la fel de fermecător. Ce vrei?

— Cum? Mă vezi pentru prima dată după cinci ani şi nu-mi adresezi un cuvânt de bun venit?

Îşi deschise braţele şi Sally trebui să se stăpânească pentru a nu-l pălmui. Repetă cu răceală:

— Ce vrei, Michael?

Era la fel de frumos, poate chiar mai mult. Dar expresia i se schimbase. Avea în el o neobrăzare nouă pe care nu i-o cunoştea. Michael care stătea acum în faţa ei, o neliniştea.

Cu hainele prea bătătoare la ochi – un mantou alb, o cravată albă pe o cămaşă neagră – cu inelele false, părea un bărbat care-şi joacă averea la cărţi.

— Ce vreau? Să-mi văd soţia. Mi-ai lipsit, să ştii.

Sally înălţă capul.

— Nu mai sunt soţia ta, Michael.

— Oh… este adevărat? Ţi-am remarcat numele într-o zi pe genericul acelei emisiuni, pe CBS. Sally Hampton. Totuşi, n-am semnat niciodată vreo hârtie. Cred că încă suntem căsătoriţi.

— Căsătoriţi!

Izbucni într-un râs trist.

— Când unul dintre soţi părăseste domiciliul aşa cum ai făcut-o tu şi nu dă niciun semn de viaţă timp de cinci ani, divorţul se pronunţă din oficiu.

— Ce păcat…

Vru s-o ia în braţe.

Cu o violenţă de care nu s-ar fi crezut capabilă, Sally îl împinse.

— Ce vrei? strigă.

— Să-ţi propun o slujbă, draga mea. Asociaţii mei te-au văzut la televizor şi au crezut că leşină când le-am spus că erai soţia mea. Am pus pe picioare o mică afacere pentru a vinde particularilor dispozitive de alarmă împotriva tornadelor. În calitate de celebritate şi

meteorolog cu experienţă, ai putea să ne faci publicitate. Treci foarte bine ecranul…

Nebună de furie, Sally îl fulgeră cu privirea.

— Pleacă! auzi? Pleacă!

— Nu, draga mea.

Cu o dezinvoltură perfectă, Michael se aşeză pe braţul unui fotoliu.

— În locul tău, m-aş gândi bine. Voi rămâne câteva zile în oraş…

Un zâmbet ameninţător îi contractă buzele fine.

— Sper că-mi voi putea vedea fetele. Probabil au crescut.

Tânăra femeie încremeni.

— Glumeşti?

— În niciun caz.

Michael. Fetele… Brusc, lui Sally i se muiară picioarele. Oare ce se va întâmpla dacă voia într-adevăr să le vadă?

— Şi dacă îţi accept propunerea? îl întrebă cu o voce fără inflexiuni.

— Ah, văd că devii rezonabilă. Dar asta nu m-ar mira.

Întotdeauna ai fost drăguţă.

Se ridică şi Sally se dădu instinctiv înapoi.

— Dacă accepţi să vii o săptămână la Houston, îi spuse, şi să filmezi nişte spoturi publicitare pentru noi, cred că aş putea uita de fete. Altfel, voi ţine la dreptul la vizită.

— Ăsta este şantaj.

— Numeşte-l cum vrei, Sal. Cu tine, asociaţii mei vor închide ochii asupra unei mici probleme de deturnare de fonduri. Aşa că spune-ţi că nu prevăd în niciun caz un refuz din partea ta.

Tânăra femeie fu cuprinsă de un tremur nervos. Oare avea dreptul să-şi vadă fiicele, să le ducă în călătorii, în weekend? Gândul acesta îi făcea silă. Orice ar face ea, era încă tatăl lor şi poate, acum, era destul de bogat pentru a plăti o pensie şi a-şi obţine drepturile.

Era imposibil. Nicio curte din ţară nu i le-ar acorda.

Dar dacă se înşela?

Căuta înnebunită să spună o vorbă, pentru ca el să plece, să le lase în pace. Frica o paraliza. În timp ce lupta pentru a-şi găsi calmul, o voce gravă răsună în spatele său. Se întoarse şi-l descoperi pe Neal în uşă.

— Domnule Michael Hampton, spuse în gura mare şi cu dispreţ, intrând în încăpere, nu vă voi spune ce cred despre propunerea dumneavoastră, pentru că vreau să rămân corect faţă de Sally. Să ştiţi doar un lucru. Dacă insistaţi, nu voi ezita să-l contactez pe unul din prietenii mei – judecător – care v-ar putea interzice în mod oficial să vă vedeţi fiicele. Care va şti în acelaşi timp să pună să fiţi aruncat în închisoare dacă vă veţi abate de la acest ordin. N-aveţi aspectul cuiva care ar fi fericit să vadă poliţia debarcând la el. Ar trebui să ştiţi mai bine decât mine că au deseori tendinţa să-i caute şi să-i supravegheze pe indivizii dubiosi care se plimbă cu Lincoln Continentals. Este chiar maşina dumneavoastră, cea de afară, nu-i aşa?

Sally trebui să se stăpânească pentru a nu sări de gâtul lui neal. După toţi aceşti ani petrecuţi luptând singură, era minunat să se simtă sprijinită.

De-a lungul discursului neaşteptat, Michael pălise.

— Puştoaicele astea nu sunt numai ale lui Sally. Sunt şi ale mele. Şi apoi, ce vă priveşte?

Neal ignoră întrebarea.

— V-aţi pierdut orice drepturi asupra copilelor în clipa în care le-aţi părăsit, continuă acesta pe un ton acuzator. Dacă le-aţi întâlni pe stradă, nici măcar nu le-aţi recunoaşte şi nici ele nu v-ar recunoaşte. Să fii tată, este mai mult decât un act biologic. Doar un bărbat prezent zi de zi merită numele de tată.

Cu o licărire ironică în adâncul ochilor, Michael îl sfidă.

— Presupun că faceţi parte din această specie de campioni.

— Nu. Nu încă. Consider doar atitudinea dumneavoastră lamentabilă. Şi dacă mi se va întâmpla într-o zi să am copii, sper pur şi simplu să nu vă semăn.

Cu trăsăturile deformate de mânie, Michael îşi luă pardesiul lăsat pe spătarul unui scaun. Apoi, proferând o serie de înjurături, trecu prin faţa lor şi ajunse la ieşire.

Numai mâna lui Sally îl reţinu pe Neal să nu-l lovească.

— Lasă-l, îi murmură. Te rog. Lasă-l. Ai câştigat…

Neal încuviinţă şi o îmbrăţişă pe Sally.

— Ai dreptate, îi spuse. Într-adevăr, cred că nu-l vom vedea atât de repede.

După dificultăţile şi spaimele din ultimele două zile, Sally nu mai avea decât o dorinţă: să se întoarcă acasă pentru a încerca să regăsească un echilibru aparent. Avea nevoie de asta, cum avea nevoie să-şi strângă fetele în braţe. Maşina sa se afla încă la Jerry şi Neal insistă s-o conducă.

— O vei recupera mâine, îi spuse. Deocamdată, te vei întoarce acasă, vei face o baie şi te vei culca.

Un zâmbet lumină chipul tinerei femei.

— La ordinele tale, şefule.

Ar fi dorit să-i spună atâtea lucruri… Ultimele patruzeci şi opt de ore o apropiaseră şi mai mult de el. Se lăsă spontan pe umărul său.

— Nu ştiu ce aş fi făcut fără tine, Neal. Dacă nu-l cunoşteai pe judecătorul acela…

— Care judecător?

Începu să clipească şi se angajă pe breteaua pentru autostradă.

— Vrei să vorbeşti de vechiul meu prieten Phil Rankin, judecător în expoziţiile canine?

Sally tresări.

— Neal!

— Da? făcu acesta amuzat.

— Vrei să spui că totul n-a fost decât un bluf?

— Ei bine… să spunem că într-adevăr aş fi sesizat un judecător dacă ar fi continuat să te necăjească. Singura problemă este că nu cunosc niciunul.

— Oh, nu!

Izbucnind în râs, tânăra femeie se lăsă din nou spre

el şi închise ochii în timp ce o speranţă nebunească se năştea în ea. Oare nu tocmai îi dovedise Neal că se purtase faţă de ea şi fiicele sale ca un tată şi un soţ? Asta însemna că se hotărâse…

Îndepărtând un gând pe care nu îndrăznea încă să-l creadă, Sally se lăsă legănată de torsul plăcut al motorului, fără să îndrăznească să rupă tăcerea complice.

Era aproape ora şase când Neal o lăsă în faţa casei mamei sale şi iminenţa despărţirii îi întări ideea. În acea seară, dorea mai puţin ca oricând să-l vadă plecând. Se pregătea cu timiditate să-i ceară s-o aştepte, când nişte strigăte o făcură să ridice capul.

— Mamă! Mamă!

Vicky şi Anny coborâră în fugă treptele de la intrare.

Intonaţia speriată a vocii lor, o alertă.

— Ce s-a întâmplat?

Uitând brusc de Neal şi de planurile sale, tânăra femeie ieşi grăbită din maşină.

— Mamă! răspunseră fetiţele aruncându-i-se în braţe. Tocmai au luat-o pe granny la spital.

În timp ce Sally gonea spre spital, Neal rămase cu cele două copile, înlocuind-o pe vecina venită să aibă grijă de ele. Aşezat în faţa lor în salon, le privea cu gravitate. O lacrimă curgea pe obrazul celei mai mici.

În acea clipă, înţelese că nu mai era timp de amânare.

— Ascultaţi… le spuse făcându-şi curaj.

Privirile ochilor mari negri se aţintiră asupra lui, cu un amestec de nelinişte şi curiozitate.

— …Ştiu că n-am fost niciodată prea interesat de voi, numai că…

Neal ezită, cu mâinile încleştate una de alta.

— …Acum, doresc să vă cunosc, reluă cu un zâmbet, adăugând cu timiditate. Vreţi şi voi asta?

Sally îşi privea îngrozită şi neputincioasă mama. Era atât de palidă. Moartă? Acest gând o dădu peste cap. Era imposibil. Mama sa nu putea să moară. Ea o iubea. Casey o iubea. Toţi aveau nevoie de ea.

Emoţia îi era atât de mare, încât îi fu greu să înţeleagă cuvintele medicului. Mama avea un cheag de sânge în carotidă şi trebuia să fie operată de urgenţă. Dar din nefericire, gravitatea cazului îl împiedica să se poată pronunţa.

Speriată de aceste cuvinte alarmante, tânăra femeie nu ştiu cum reuşi să-şi revină pentru a rezolva problemele practice privind cele două fete. Cu mama operată, nu se punea problema s-o părăsească şi trebuia să găsească foarte repede o soluţie de permanenţă.

Luă mai întâi legătura cu baby-sitterul angajat când călătorise la Kansas City. Din nefericire, nu era liberă.

Îl sună apoi pe Barry acasă, şi după aceea la „Channel Eight”. Aici, secretara o informă că plecase în vacanţă.

Luată pe nepregătite, Sally îşi spuse că va suna la o agenţie. Apoi se gândi la vecina venită de urgenţă să aibă grijă de fete.

Fără să piardă o clipă, Sally formă propriul număr pentru a-i spune lui Neal că-i va găsi curând un înlocuitor.

Replica fu imediată şi surprinzătoare.

— Nu se pune problema! Mă pot descurca foarte bine singur.

— Dar, Neal… poate voi rămâne mai multe zile.

— Ţi-am spus că mă pot descurca. Aşa că încetează să-ţi faci griji şi vorbeşte-mi mai degrabă despre mama ta.

— Poate… să moară, Neal.

Copleşită de oboseală şi de nelinişte, tânăra femeie se prăbuşi pe un scaun, lângă telefon. Sus, medicii se pregăteau s-o opereze pe Margie şi simţea cum puterile o părăsesc una câte una.

— Sally, draga mea, aş vrea atât de mult să fiu cu tine.

Aceasta îşi şterse ochii cu o mână tremurătoare. Liniştitoare, vocea lui Neal continuă:

— Eşti puternică, mai mult decât crezi. Şi aminteşte-ţi, există două fetiţe şi un bărbat care te iubesc profund.

Incapabilă să-şi stăpânească lacrimile, Sally închise

şi trebui să aştepte minute lungi înainte de a găsi curajul de a-l suna pe Casey, pentru a încerca să-i explice cu calm ce se întâmplase.

— Nu este posibil, nu înceta acesta să repete cu o voce fără inflexiuni, când îl puse la curent. Era atât de bine duminică după-amiază, când am plecat.

La capătul puterilor, Sally nu-şi putu stăpâni suspinele.

— Plec imediat, spuse Casey şi dacă-şi recapătă cunoştinţa înainte să sosesc, spune-i… spune-i că o iubesc.

Operaţia se desfăşură cât mai bine posibil şi când chirurgul veni s-o vadă pe Sally, Casey era alături de ea.

— Suntem foarte mulţumiţi de rezultat, îi anunţă. Dar este încă prea curând să afirmăm că riscurile au fost îndepărtate. Următoarele patruzeci şi opt de ore vor fi decisive.

Sally nu închise ochii noaptea. A doua zi, la ora şapte şi treizeci, Neal îi aduse fetele. Când se aflară în holul spitalului, bărbatul îi întinse trusa de toaletă şi de asemenea o geantă plină cu câteva lucruri pentru a se schimba.

— Fetiţele au pregătit-o pentru tine, îi spuse. Păreau să ştie exact ce-ţi trebuie.

Tulburată, Sally deschise braţele celor două copile şi le strânse la piept.

— Dragile mele… murmură.

Puţin la o parte, Neal aştepta. Ar fi vrut s-o sărute, dar o pudoare stupidă îl împiedica.

— Am reuşit să le îmbrac, dar nu sunt foarte talentat pentru a le coafa. Poate ar trebui să te ocupi de asta înainte să le iau cu mine.

Îmbinând vorba cu fapta, scoase din buzunar o perie pe care i-o dădu lui Sally. Cu un zâmbet – primul din ajun – tânăra femeie îşi şterse lacrimile şi le luă pe fetiţe de mâini.

— Veniţi, dragile mele, spuse arătându-le o sală situată în spatele cafenelei. Ne vom instala acolo.

Când tânăra femeie termină, Vicky şi Anny îi dădură

nişte desene pentru bunica lor.

— Neal ne-a ajutat să scriem cuvintele, declară Anny.

Tânăra femeie îl privi pe furiş.

— Duceţi-vă să vă cumpăraţi bomboane, le propuse copilelor. Este un distribuitor în hol.

În timp ce fetiţele se îndepărtau, Sally inspiră profund.

— Neal, începu ea. Sunt într-adevăr foarte impresionată de tot ce faci pentru mine, dar… nu poţi avea grijă la nesfârşit de fete şi…

— De ce?

— Va trebui să treci pe la laborator.

— Voi trece în timp ce vor fi la grădiniţă. Voi profita pentru a aduce nişte dosare la tine. Şi apoi, dacă este nevoie, voi putea totuşi să mă întorc cu ele seara.

— Neal…

Sally ezită.

— …Chiar eşti sigur că vrei să faci toate astea? Pot foarte bine să sun la o agenţie şi să găsesc pe cineva.

Neal îi luă mâna şi o mângâie uşor.

— Ai prefera să aibă grijă de ele o necunoscută?

— N… nu… bineînţeles.

Emoţia, îmbinată cu oboseala, o făceau să se bâlbâie.

— Numai că, nu te-ai ocupat niciodată de fetiţe şi…

Neal o făcu să tacă punându-i un deget pe buze.

— Dacă ele mă pot accepta, mă voi descurca.

Această fermitate bruscă o uimi şi o încântă în acelaşi timp. Totuşi, îi era greu să înţeleagă această bruscă schimbare a situaţiei. Oare Neal descoperise subit, după cum sperase ea, afecţiune pentru fete?

Când acesta părăsi spitalul cu cele două micuţe, Sally privi cele trei siluete topindu-se în lumina zilei. Mare şi protector, Neal le ţinea de mâini pe Vicky şi Anny, care păreau că-l privesc ca pe un erou.

Trecură două zile înainte ca tânăra femeie să îndrăznească să plece câteva ore. Margie era încă în stare critică, dar medicii se arătau optimişti. Lăsându-l pe Casey la căpătâiul său, împrumută maşina acestuia din urmă,

pentru a se întoarce acasă.

Îndată ce deschise uşa, sesiză o aromă inimitabilă. Cea de maghiran şi ulei de măsline. Cu un zâmbet pe buze, pătrunse în hol şi îşi scoase bluzonul. Casa era ciudat de liniştită. De obicei, în acea clipă a zilei, televizorul urla, iar cele două fete erau ghem pe canapea.

Mergând de-a lungul culoarului care ducea spre bucătărie, remarcă în faţa şemineului un covor cunoscut, care-i trezea amintiri fierbinţi. Ce era cu el acolo? Oare Neal se ataşase atât de mult de el, încât nu se putea lipsi de acest obiect?

Intrigată, se îndreptă spre bucătărie şi se opri imediat în uşă. Într-o dezordine de nedescris, doctorul Neal Parker şi fiicele sale găteau, atât de absorbiţi de treburile lor, încât niciunul dintre ei nu-i observă prezenţa.

— Când vei termina de curăţat morcovii, îi spuse Neal lui Anny, vei tăia brânza.

Fetiţa încuviinţă cu seriozitate.

— Mi-ar plăcea atât de mult ca mama şi buni să guste această merrynerry.

— Marinara, o corectă Neal.

Aplecat peste o tigaie unde se aurea ceapa, zâmbi.

— Nu-ţi face griji. O vom congela şi, pentru întoarcerea lor, îţi promit că vom pregăti un festin. Vom decora chiar casa şi grădina… Vicky! încearcă să nu mai dai atâta făină pe jos.

— Poate le vom putea cânta o arie dintr-o operă? propuse Anny.

De data aceasta, Neal izbucni într-un râs sincer.

— Ce îndrăzneală! Dar de ce nu? Vrei să repetăm?

Neîncrezătoare, Sally auzi în acea clipă trioul intonând o arie din „Boema”. În italiană! Vocea de bariton a lui Neal şi intonaţiile tinereşti ale fetelor umplură bucătăria de o veselă armonie.

Când tăcură, Neal lăsă tigăile şi veni să le ia în braţe.

— Sunteţi în progres, dragile mele. Într-un real progres!

Cu un gest dezarmant, Anny îşi aruncă braţele mici

în jurul gâtului său.

— Nu crezi că mama va fi mirată când va vedea că ne-ai învăţat să gătim şi să cântăm arii din opere? îl întrebă cu ochii strălucind.

— Şi. Cu atât mai mult cu cât mai am o grămadă de alte surprize pentru ea.

Vicky privi tristă afară.

— Mi-ar plăcea atât de mult să se întoarcă acasă.

— Şi mie, întări Anny punându-şi capul mic şi ciufulit pe umărul lat al lui Neal. O iubesc atât de mult!

Atrăgându-se pe cele două fetiţe lângă el, acesta se întoarse la rândul său spre fereastră.

— Şi eu, oftă bărbatul. Şi eu o iubesc foarte mult.

Sfârşit